

زُبُور

بَخْشِ اوّل

نیک دَ بَخْتِ کسای که از خُدا میترسه

- ۱ نیک دَ بَخْتِ کسی که دَ مُطَابِقِ مشوَرِه شَرِیرو قَدَمِ نَمِیَزَنه
و دَ راهِ گُناه‌کارا پای خُو ره نَمِیله^۱
و دَ مَجْلِسِ آدمای رِیش‌خندگر نَمِیَشِینه،
۲ بَلْکِه خوشی ازُو دَ شَرِیعتِ خُداوند آسته
و دَ بارِه شَرِیعتِ ازُو شاو و روز فِکر مُونه.
۳ او رَقَمِ دِرختی آسته که دَ بَغْلِ جوی های آو شَنده شُدِه
و میوه خُو ره دَ فَصلِ شی میدیه
و بَلْگای شی پِژمُرده نَمُوشه؛
او هر کار ره که انجام میدیه، کامیاب مُوشه.
۴ لیکِن شَرِیرو ای رَقَمِ نییه،
بَلْکِه رَقَمِ کاه الّی آسته که باد دَ دَمِ خُو مُوبره.
۵ امزی خاطر نَه شَرِیرو دَ روزِ قِضاوتِ ایسته شُدِه میتنه
و نَه ام گُناه‌کارا دَ جَماعتِ مردُمای عَادِلِ،
۶ چراکه نَظَرِ لُطْفِ خُداوند دَ بِلِه راهِ آدمای عَادِلِ آسته،

۱: ۱ دَ جای «پای خُو ره نَمِیله» دَ زبونِ عِبْرانی «ایسته نَمُوشه» نوشته یه.

ولے راہ شہرِ پرو سُون نَابُودی مورہ.

پادشاہِ اِنْتِخَابِ شُدِہِ خُدا

۱ چرا مِلَّتْ ہا دَ شورشِ اَمَدہ
و قوم ہا عَبَثِ نَقْشہ مِیکشہ؟

۲ پادشاہِ یونِ زَمی بالہ شُدہ و حُکمرانا یگدِست شُدہ دَ ضِدِ خُداوند
و دَ ضِدِ مَسَحِ شُدِہ^a اَزُو مشورہ کدہ مُوگیہ:

۳ ”بِیید کہ زنجیرای ازوا رہ مُنْثی کنی
و بَنِدِ ازوا رہ پورته کنی!“

۴ ولے اُمُو کہ دَ آسمونا شِشْتہ، مِیخندہ،
خُداوند دَ بِلہ ازوا رِبِشخندی مُونہ.

۵ اوختہ اُو قد قار خُو قد ازوا تورہ مُوگیہ
و قد عَصَبِ خُو اُونا رہ دَ وَحْشَتِ مِیبندزہ و مُوگیہ:

۶ ”ما پادشاہِ خُو رہ دَ صَہیون،
دَ کَوہِ مُقَدَّسِ خُو مُقَرَّرِ کدیم.“

۷ پادشاہِ مُوگیہ:

”ما حُکْمِ خُداوند رہ اِعلانِ مُونْم.

اُو دَزِ مہ گُفت: ’تُو باچہ مہ اَسْتی،
ما اِمروز اِتہ تُو شُدْم.

۸ از مہ درخاست کُو و ما مِلَّتْ ہا رہ بَحِیْثِ مِیراثِ دَزِ تُو مِیْدَم
و تمامِ زَمی رہ مُلْکِیْتِ تُو جورِ مُونْم.

۹ تُو اُونا رہ قد سوْتہ اِینی مِیدہ مُونی

۲:۲ «مَسَحِ شُدِہ» مسیح معنی مِیدِیہ. بلدہ معنای «مسیح» دَ فہرستِ لُغاتِ مُشْکِلِ رُجوعِ کُنِید.

و رقمِ کوزه‌گرِ آلی تکه-و-پرچه مونی. ”
 ۱۰ پس، آی پادشایو، دانا بشید،
 و آی رهبرای زمی، باخبر بشید!
 ۱۱ خُداوند ره قد ترس عِبادت کُنید
 و ازی ترس-و-لرز خوشحال بشید.
 ۱۲ اُو ره قد نیتِ پاک احترام کُنید،^a نَشْنَه که قارِ اَزو باله بییه،
 و شَمو دَ راه نابُود شُنید،
 چراکه قارِ اَزو دِستی باله مییه.
 نیک دَ بختِ یگِ کسای که دَزُو پناه موبره.

تَوکَل دَ خُداوند دَ وختِ مُشکلات

زبُورِ داوود، وختیکه اُو از پیشِ باچه حُو آبشالوم دُوتا کد.

۳
 ۱ آی خُداوند دُشمنای مه چِقیس کَلو یه،
 غَدِر کسا دَ ضِد مه باله موشه!
 ۲ غَدِر کسا دَ باره مه مَوگیه:
 ”از طرفِ خُدا بلده اَزو کُدم خلاصی نییه.“^b سیلاه
 ۳ لیکِن تُو آی خُداوند، مِثَل سِپَر دَ چاردُور مه اُستی،
 تُو شِکوه-و-جَلال مه اُستی، اُمُو که مَره سربلند مونی.
 ۴ ما دَ پیشِ خُداوند دَ آوازِ بلند ناله-و-فِرِیاد مُونُم
 و اُو از کوه مَقَدَّس حُو دَ داد مه مِیرسه. سیلاه.

^a ۲:۱۲ معنای امزی عبارت واضح نییه. دَ بعضی ترجمه ها «باچه ره ماخ کُنید» نوشته یه.

^b ۳:۲ معنای امزی کلمه که بار ها دَ کتاب زبُور استفاده شُده، واضح نییه. ولے امکان دَره که دَ

ادبیاتِ عبرانی یگ علامت بشه بلده طریقه خاندونِ شعر یا بلده یگ وقفه.

۵ ما دِرَاز کَشیدِه خاو رِفْتَم و بیدار شُدَم،

چُون خُداوند از مه نِگاهوانی مُونه.

۶ از هزاران هزار نفر ترس نَمُوخوَرَم

که گرد مَرِه گِرِفْتِه.

۷ بالِه شُو آی خُداوند!

آی خُدای مه، مَرِه نِجاتِ بَدی!

چُون تُو دَ رُوی دُشَمَنای مه مِیَزنی

و دَندونای شَرِیرو ره مِیدِه مُونی.

۸ نِجاتِ دَ خُداوند تَعَلُّقِ دَرِه؛

بَرکتِ تُو دَ بِلِه قَوْمِ تُو قَرارِ بَگیرِه. سِلاه.

خُداوند دُعایِ آدَمِ باوفا ره مِیشَنوَه

بَلدِه سَرِدِستِه خانِنده ها، قَد آله های مُوسِیقی تاردارِ خانده شَنه؛ زُبُورِ داوود.

۱ آی خُدایِ دادرَس مه،

وختیکِه تُو ره کُوی مُونَم جوابِ دُعایِ مَرِه بَدی.

عِیتیکِه دَ تَنگی-و-سختی بُوَدَم، تُو مَرِه دَ پِراخی اُوردی.

دَ بِلِه مه رَحَمِ کُو و دُعایِ مَرِه بَشَنو.

۲ آی بَنیِ آدَم، تا چی وختِ اَبَرُو-و-عِزَتِ مَرِه دَ رَسوایی تَبَدیلِ مُونید؟

و تا چی عِیتِ چیزایِ باطِلِ ره دوستِ مِیدَنید و از دروغِ پِیرویِ مُونید؟ سِلاه.

۳ ولِه بَدَنید که خُداوندِ آدَمِ باوفا ره بَلدِه خُو جدا کده،

عِیتیکِه خُداوند ره کُوی مُونَم، اُو آوازِ مَرِه مِیشَنوَه.

۴ وختیکِه قارِ مُوشید، گُناه نَکُنید؛

بَلکِه دَ بارِه شی دَ دِلِ هایِ خُو دَ جاگِه خُو فِکرِ کُنید و چُپِ بَشید. سِلاه.

۵ قریانی های برحق تقدیم کنید

و د خداوند توکل کنید.

۶ غدر کسا مَویِه: ”کی آسته که د حق ازمو خوبی کنه؟“

آی خداوند، بیل که نُورِ رُوی تُو د بِلِه ازمو روشنی کنه.

۷ تُو خوشی ره د دِل مه قرار دَدِے،

کلوتر از خوشی که اونا از پَریمو شُدونِ عَله و شِیره انگورِ دِست میره.

۸ ما د آرامی یراز کشیده خاو مورم،

چراکه تنها تُو آی خداوند، باعث موشی که ما د امنیت بود-و-باش کُم.

نالِه و فریاد د حُصُورِ خُدا

بَلدِه سَرِدِسْتِه خاننده ها؛ قد تُوْلَه خانده شنه؛ زبُورِ داوود.

۱ آی خداوند، د توره های مه گوش بدی

و د آه-و-نالِه مه تَوَجُه کُو!

۲ آی پادشاه و خُدای مه، د ناله-و-فریاد مه گوش بدی،

چون ما د پیش از تُو دُعا مُوئم.

۳ آی خداوند، د وختِ صُبح آواز مَرِه مِیشنوی

هر صُبح دُعا ی خُو ره د حُصُور تُو پیش مُوئم و اِنْتَظار مِیکشُم.

۴ چون تُو خُدای نِیستی که از شرارت خوش تُو ببیه،

و نه ام بدی د حُصُور تُو جای دَرِه.

۵ آدمای مَعْرُور د پیش نظر تُو ایسته شُدِه نَمِیتنه؛

تُو از پگِ آدمای شَرِیر-و-بدکار بد موبری.

۶ تُو دروغگویا ره نابود مونی؛

از آدماى خُونرِيز و جِيله گر نَفَرَتِ دَرِى .
^۷ لِيَكِنِ ما دَ و سِيبِلِه پَرِيمونى رَحْمَتِ تُو دَ خانِه تُو مِيبِم ،
ما قد ترس-و-احترام سُون خانِه مَقَدَّس تُو سَجْدِه مُونُم .
^۸ اَى خُداوند ، بخاطِرِ دُشْمَنائى مِه مَرِه دَ عدالتِ خُو هِدائِتِ كُو ؛
راهِ خُو رِه دَ پِيشِ رُوى مِه سِيبِدِه كُو .
^۹ چُون دَ دانِ ازوا راستى و جُودِ نَدَرِه
و دَ باطِنِ ازوا تباهى آستِه ؛
كُتُوكِ ازوا مِثَلِ قَبْرِ واز آستِه
و اُونَا قَد زِبونائى خُو چاپِلُوسى مُونِه .
^{۱۰} اَى خُدا ، اُونَا رِه مُجْرِمِ حِسابِ كُو ؛
بِيلِ كِه اُونَا دَ نَقْشِه هاى خودونِ خُو كَرِفْتارِ شُنِه ؛
اُونَا رِه بخاطِرِ خطاهاى كلونِ ازوا از حُضُورِ خُو هِى كُو ،
چراكِه اُونَا دَ ضِدِ تُو شُورِشِ كَدِه .
^{۱۱} لِيَكِنِ كَسائى كِه دَزِ تُو پَناهِ مِيرِه ، بِيَلِ كِه خوشى كُنِه ؛
و هَميشِه سَرُودِ خوشى بِخانِه .
تُو حافِظ-و-پُشْتِيبِوانِ ازوا بَشِ
تا كَسائى كِه نامِ تُو رِه دوستِ دَرِه ، دَ حُضُورِ تُو خوشحالِ كُنِه .
^{۱۲} چُون تُو اَى خُداوند ، آدماى عادِلِ رِه بَرَكْتِ مِيدِى
و دَ و سِيبِلِه لُطْف-و-رَحْمَتِ خُو چارَدَوَرِ ازوا رِه سِپَرِ اَلِّ مِيبِگِيرِى .

دُعا بَلَدِه خلاصی از پَریشانی

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خانِنده ها، قَد آله مُوسِیقِی هِشت تار خانده شُنه؛ زُبُورِ داوُود.

۱ آي خُداوند، دَ عَيتِ قار خُو مَرِه سَرزَنش نَكُو

و دَ وختِ غَضَبِ خُو مَرِه اِصلاح نَكُو.

۲ آي خُداوند، دَ بَلِه مِه رَحْم كُو، چُون ما بے حال-و-پژْمُرده اَسْتَم؛

آي خُداوند، مَرِه شفا بَدِي، چراكِه اسْتُغوناي مِه آزْرده يِه

۳ و جان مِه سخت پَریشان اَسْتِه؛

ولے تُو، آي خُداوند، تا چي عَيت نَمِيي؟

۴ آي خُداوند، پس بِيه و جان مَرِه ازي حالتِ خلاص كُو،

بخاطرِ رَحْمتِ خُو مَرِه نِجات بَدِي؛

۵ چُون دَ دُنْباي مَرگ يادِ از تُو نَمُوشه،

دَ عالمِ مُرده ها كِي مِيْتَنه تُو ره شُكر-و-سِپاس بُگِيه؟

۶ ما از نالِيدو مَنده شُدِيم؛

تمامِ شاو آوَدِيدِه مِه جاگِه مَرِه غَرَق مُونِه

و تَخْتِ خاو مَرِه تَر مُونِه.

۷ چِيماي مِه از غَم-و-غُصَه خِيرِه شُدِه

و بخاطرِ دُشْمَناي مِه ضَعِيف شُدِه.

۸ آي تمامِ بَدكارا، از مِه دُور شُنِيد،

چراكِه خُداوند آوازِ چخرای مَرِه شَنِيدِه.

۹ خُداوند ناله-و-زاري مَرِه شَنِيدِه؛

خُداوند دُعای مَرِه قَبُول كَدِه.

۱۰ يِگِ دُشْمَناي مِه شَرْمِنده و سخت پَریشان مُوشه،

اونا پس تاو موخوره و بے بلغه خجالت زده موشه.

دُعا بِلدِه اِجراي عدالت

اِي سُرود ره داوود بخاطرِ كوشِ بِنِيامِينِي بِلدِه خُداوند خاند.

۱ اِي خُداوند، خُداي مه، دَز تُو پناه ميَرُم؛

مَرِه از دِسْتِ تمامِ كَساي كه دَ دُمبال مه اَسْتِه خلاص كُو و مَرِه نِجاتِ بَدِي.

۲ نَشْنِه كه رَقَمِ شيرِ مَرِه پاره كده تِكِه-و-پِرچِه كُنِه

و هِيچِ كَسِ ام نَبَشِه كه نِجاتِ بَدِيه.

۳ اِي خُداوند، خُداي مه، اِگِه ما اِينِي كارا ره كَدِيم:

اِگِه از دِسْتِ مه بے اِنصافي سر زَدِه،

۴ اِگِه دَ حَقِي كَسِي كه قَدِ مه دَ صُلح-و-صفا بُوْدِه بَدِي كَدِيم،

يا دُشْمونِ خُو ره بَدُونِ دَلِيلِ غَارْتِ كَدِيم،

۵ بِيَلِ كه دُشْمو مَرِه دُمبال كده گِرِفْتار كُنِه

و زِنْدِگِي مَرِه دَ بِلِه زَمِي پايمال كُنِه

و شان-و-شَوكتِ مَرِه دَ خاكِ بَرْنِه. سِيلاه.

۶ اِي خُداوند، قَدِ قارِ خُو باله شُو

و خود ره دَ مُقَابِلِ خَشْمِ دُشْمَناي مه بِلند كُو.

بِلدِه مه وَرَخِي، تُو كه قضاوتِ ره حُكْمِ كَدِه.

۷ بِيَلِ كه جَمعِيَتِ قَوْمِ ها دَ گِرْدِ تُو جَمِ شُنِه

و تُو دَ بِلِه ازوا دَ جايِ بِلندِ قَرارِ بِيگِيرِ.

۸ خُداوند قَوْمِ ها ره قضاوتِ مُونِه.

اِي خُداوند، مُطابِقِ عدالتِ مه

و مُطَابِقِ بے عیبی مه دَ داد مه پَرس .
 ۹ آی خُدای عادِل که فِکر ها و دِل های مردُم ره آزمایش مونی ،
 بیل که شرارتِ شریرو از بین بوره
 و آدمِ عادِل اُستوار شُنه .
 ۱۰ خُدا مِثلِ سِپَرِ مُحَافِظِ مه آسته ،
 اُمُو که آدمِ دِل-راست ره نِجات میدیه .
 ۱۱ خُدا قاضی عادِل آسته ،
 خُدای که قار شی هر روز دَ ضِدِ بَدکارا باله موشه .

۱۲ اگه آدمِ شَریرِ توبه نکنه ،
 خُدا دَ ضِدِ اَزُو شمشیر خُو ره تیز مونه
 و کمون خُو ره خَم دده آماده موكنه .
 ۱۳ اُو سَلّاح های کُشِنِدِه خُو ره آماده کده
 تیر های اَتشی خُو ره تیار میله .

۱۴ اونه ، آدمِ شَریرِ دَ کورِه شی شرارت جای گرفته
 قد ظلم شِکامتُو شُده
 و حیلِه-و-مَکَرِ مِیَزِیه .

۱۵ اُو چاه کنده اُو ره عَوُج مونه ،
 و دَ چاهی که کنده ، خود شی موفته .

۱۶ ظُلمِ اَزُو دَ سِرِ خود شی مییه
 و بے رَحمی شی دَ بِلِه تولغِه اَزُو نازل موشه .

۱۷ ما خُداوند ره بخاطرِ عدالت شی شُکر-و-سِپاس مَوکُم

و بلده ستایشِ نامِ خُداوندِ مُتعالِ سُرودِ میخانم.

شکوه خُداوند و منزلتِ انسان

بلده سردسته خاندانها؛ قد آله موسیقی تاردار خاندان شنه؛ زبور داوود.^a

۱ ای خُداوند، مولای مو،

چپقس پُرشکوه آسته نام تُو دَ تمامِ زمی!

تُو بزرگی-و-جلالِ خُو ره دَ بله آسمونا قرار دَدے.

۲ از دانِ بچکیچا و نلغهگو توره گفته

بخاطرِ مُخالِیینِ خُو تادو قوتِ خُو ره ایشتی

تا دُشمو و انتقامِ گیرنده ره چپ کنی.

۳ وختی سونِ آسمونای تُو توخِ مُونم، سونِ کارِ دِستایِ تُو،

سونِ ماهتو و ستاره های که قرار دَدے،

۴ مَوگیم: انسان چی آسته که تُو دَ فکرِ اَزو آستی،

و بنی آدم چی یه که تُو دَرُو تَوجه مونی؟

۵ تُو او ره از ملایکه ها کده کم وَری تاهترِ خَلقِ کدی،^b

و تاجِ جلالِ و عزتِ ره دَ سر شی ایشتی.

۶ او ره دَ بله کارایِ دِستِ خُو حاکمِ جورِ کدے،

و تمامِ چیزا ره تی پایِ اَزو قرار ددی:

۷ تمامِ گوسپندو و گاوو

و جانورایِ بیابو ره،

^a ۸: ۰ دَ جای «آله موسیقی» دَ زبونِ عبرانی «گیتیت» نوشته یه که امکانِ دره یکی از آله های موسیقی

تاردار بوده بشه یا نامِ کدمِ صوتِ موسیقی. ^b ۸: ۵ دَ جای «ملایکه ها» دَ زبونِ عبرانی کلمه «ایلوهم»

استفاده شده که «خُدا، موجوداتِ آسمانی و قاضی ها» ام معنی میدیه.

۸ مُرْغَكُوى هَوا و ماهِىای دریا ره
 و تمام چیزای ره که دَ دریا ها دَ حَرکت آسته.
 ۹ آى خُداوند، مَولای مو،
 چِیقس پُرشِکوه آسته نام تُو دَ تمامِ زمی!

قُدرت و عدالتِ خُدا

بلده سردسته خاننده ها؛ دَ صَوْتِ مَوتِ لَبینِ خانده شنه؛ زُورِ داوود.

۱ آى خُداوند، ما از پَگِ کارای عَجیبِ تُو نقلِ مَونم.
 ۹

۲ ما دَ حُضُورِ تُو خوشی و خوشحالی مَونم؛

ما بلده سِتایشِ نام تُو سُرودِ میخانم، آى قادِرِ مُتعال.

۳ وختی دُشمنای مه عَقَبِ نِشینی مونه
 اونا اُفتده دَ حُضُورِ تُو نابود موشه،

۴ چُون تُو دَ حقِ مه قضاوتِ و دادرسى کدى؛

تُو دَ تَخْتِ حُو شِشْتنه قضاوتِ عادِلانه کدى.

۵ تُو مِلتِ ها ره سرزَنشِ کده، شِرو ره نابود کده؛

تُو نامِ ازوا ره تا اَبَدُالابادِ گم-و-گُلِ کده.

۶ دُشمنای نیست شُده دَ خرابه های اَبَدی تَبَدیل شُده؛

تُو شارای ازوا ره از بیخ-و-ریشه کنده،

حتی یادِ ازوا ام از بَینِ رفته.

۷ لیکن خُداوند تا اَبَدِ دَ تَخْتِ حُو مِیشینه،

اُو تَخْتِ حُو ره بلده قضاوتِ کدو برقرار کده.

۸ او دُنیا ره عادِلانه قضاوَت مونه
 و قد انصاف د دادِ قَوْم ها مِيرَسه.
 ۹ خُداوند بَلدِه مظلُوما يگ پناهگاه آسته،
 يگ پناهگاه دَ غَيْتِ مُشكِلات-و-سختی.
 ۱۰ کسای که نام تُو ره مِينَخشه، تَوکُل خُو ره دَز تُو مَوکنه،
 چُون تُو آي خُداوند، کسای ره که دَ طلبِ از تُو يه، ايله نَکده.

۱۱ بَلدِه ستايشِ خُداوند که دَ کوهِ صَهيون بُود-و-باش دَره سَرُودِ بَخانيد؛
 کارای ازُو ره دَ مینکلِ قَوْم ها اعلان کُنيد،
 ۱۲ چُون اُو که اِنْتِقامِ خُون ره ميگيره، آدمايِ بيچاره دَ يادِ ازُو آسته،
 اُو ناله-و-فريادِ ازوا ره پُرْمُشت نَمونه.

۱۳ آي خُداوند، دَ بَلِه مه رَحْم کُو.
 توخ کُو، از دِستِ کسای که از مه بد مويره رَنج-و-عذاب ميکشُم،
 مَره از درگه های مَرگ باله کُو
 ۱۴ تا تمامِ حمد-و-ثنايِ تُو ره دَ درگه های دُخترِ صَهيون^a بيان کُنم،
 و بخاطرِ نِجاتِ تُو خوشی کُنم.
 ۱۵ مِلَّتْ ها دَ چاهي اُفتَد که خودون شی کَنَدُد؛
 پای های ازوا دَ دامی گِرِفْتار شُد که خودونِ ازوا ايشتُد.
 ۱۶ خُداوند خود ره شَنَخْتَنده و قضاوَت ره اِجرا کده؛
 شَرِيرو دَ وَسِيْلَه کار دِستِ خودون خُو دَ دامِ گِرِفْتار شُدِه. هِگايون^b سِلاه.

^a ۹:۱۴ «دُخترِ صَهيون» نامِ دِيگِه «اورشليم» آسته. ^b ۹:۱۶ معنای امزی کَلِمه واضح نييه. ولے
 اِمکان دَره که دَ ادبياتِ عِبْرانی يگ علامتِ بَشه بَلدِه طَرِيقَه خاندون شعر.

۱۷ شریرو دَ عالمِ مُرده ها بازگشت مُونه،
پگِ مِلّت های که خُدا ره پُرمُشت مُونه.
۱۸ چُون آدمای مُحتاج بِلدِه همیشه پُرمُشت نَمُوشه
و نَه ام اُمیدِ آدمای غریب-و-بیچاره تا اَبَد از بَین موره.

۱۹ آی خُداوند، باله شو! نیل که اِنسان پیروز شُنه؛
بیل که مِلّت ها دَ حُضُورِ ازتو قضاوتِ شُنه.
۲۰ آی خُداوند، اُونَا ره دَ وَحِشَتِ بِنَدَز؛
بیل که مِلّت ها بَدَنه که اُونَا اِنسانِ فانی اَسته و بس. سِلاه.
۱ آی خُداوند، چرا دُور ایسته شُدے؟

چرا دَ غَیْبِ مُشکِلاتِ -و-سختی مه خود ره تاشه مُونی؟
۲ دَ کِبر-و-غُرُورِ آدمِ شَریرِ آدمِ غریب-و-بیچاره دَر میگیره؛
بیل که اُو دَ نَقشه های گِرِفْتارِ شُنه که خود شی کشیده؛
۳ چُون شریرو دَ بِلِه خَاهِشَاتِ نَفْسِ خُو اِفْتخارِ مُونه
و طمعکارا خُداوند ره لعنت و تَوهینِ مُونه.
۴ آدمِ شَریرِ قَدِ کِبر-و-غُرُورِ مُوگیه:
”خُدا بازخاست نَمُوکنه.“

تمامِ فِکرِ های شی امی اَسته که خُدا وجودِ نَدَره.
۵ راه-و-رُوشِ اَزُو همیشه کامیاب اَسته،
مگم قضاوتِ های ازتو بِلندتَر از فِکرِ اَزُو یه؛
اُو دَ بِلِه تمامِ دُشمنایِ خُو ریشخندی مُونه.
۶ اُو دَ دِلِ خُو مُوگیه: ”ما هرگز تکان نَمُوخورم،
نسلِ اَندرِ نسلِ دُچارِ بِلَا-و-بَدی نَمُوشم.“

۷ دانِ اَزُو پُر از لعنت و فریب و خُشونَت آسته،
 دَ زِبِر زِبُون شی ظُلم و شرارت جای دَره.
 ۸ او دَ آغیلا دَ کمین میشینِه
 و دَ جای های تاشه آدمای بے گناه ره مُوکُشه،
 چیمای شی دَ گیتِه آدمای بیچاره آسته.
 ۹ او دَ یگ جای تاشه دَ کمین میشینِه،
 رقمی که شیر دَ یگ گوشه دَ کمین میشینِه؛
 او دَ کمین میشینِه تا آدمِ غریب-و-بیچاره ره دَ چنگ بیرِه؛
 او آدمِ غریب-و-بیچاره ره دَ چنگ میرِه و دَ دام خُو میندَزِه.
 ۱۰ آدمِ غریب-و-بیچاره سرکوب و پایمال مُوشه،
 و دَ زِبِر قُدرتِ اَزُو موفته.
 ۱۱ آدمِ شَریر دَ دِل خُو مُوگیه: ”خُدا پُر مُشت کده،
 او رُوی خُو ره پوشنده و کارای مَرِه هرگز نَمینگره.“

۱۲ آی خُداوند، باله شو! آی خُدا، دِست خُو ره باله کُو!
 آدمای غریب-و-بیچاره ره پُر مُشت نَکُو!
 ۱۳ چرا آدمِ شَریر خُدا ره تَوهین کنه
 و دَ دِل خُو بُوگیه: ”او از مه بازخاست نُمونه“؟
 ۱۴ مگم تُو مینگری! دَ حقیقت مُصیبت و غَم دَ زِبِر نظر تُو آسته
 تا دَز شی رَسیدگی کُنی.^a
 آدمِ غریب-و-بیچاره خود ره دَز تُو میسپاره،
 مَدَدگارِ یَتیما، تُو آستی.

^a ۱۴: ۱۰ دَ جای «دَز شی رَسیدگی کُنی» دَ زِبُونِ عِبْرانی «دَ دِست خُو میگیری» نوشته یه.

۱۵ بازوی آدمِ شَرِیر و بَدکار ره میده کُو،
 شرارت شی ره اَزو بازخاست کُو
 تا وختیکه دیگه هیچ شرارت پیدا نَشنه.
 ۱۶ خُداوند تا اَبَدالاباد پادشاه آسته؛
 مِلّت های بے خُدا از سرزمین شی نابود موشه.
 ۱۷ آی خُداوند، تُو آرزوی آدمای عاجز-و-بیچاره ره پوره مونی،
 تُو دل های ازوا ره قوی مونی
 تُو گوش خُو ره طرفِ ازوا مُتَوَجِه مونی
 ۱۸ تا دَ حقِ یَتیما و مظلوما انصاف کنی
 تاکه انسانِ خاکی دیگه باعثِ ترس-و-وَحشت نَشنه.

تَوَكَّلْ دَ خُداوند

بلده سردسته خاندنه ها؛ زبور داوود.

۱ ما دَ خُداوند پناه میگیرم.

چرا دَز مه مُوگید:

”رقمِ مُرغکِ اَلّی سُون کوه دُوتا کُو،

۲ چُون اونَه، شَرِیرو کمون خُو ره خَم دده

و تیر ره دَ تیرکش ایشته

تا دَ تریکی سُون آدمای دلِ راست ایله بدیه.

۳ اگه بُنیاد ها بیرو شُده،

آدمِ عادِلِ چیزخیل کده میتنه؟“

۴ خُداوند دَ خانه مُقَدّس خُو آسته؛

تَخْتِ خُداوندِ دَ عالمِ باله يَه.

چيمای اَزُو توخ مونه،

کِرپکای اَزُو بَنی آدم ره آزمایش مونه.

۵ خُداوندِ آدمِ عادِلِ ره آزمایش مونه،

مگم از آدمِ شَرير و دوستدارِ ظُلمِ بَدِ موبره.

۶ اُو دَ بِلَه شَريرو قوغ های آتَش و گوگردِ موبارَنه

و بادهای سوزانِ نَصيبِ پيله ازوا موشه،

۷ چُون خُداوندِ عادِلِ آسته

و اعمالِ عادِلانه ره دوست دَره؛

آدمای دُرستکار رُوی اَزُو ره مینگره.

دُعا بَلدِه نِجات

بَلدِه سَرِدستِه خانِنده ها، قد هشت تار خانده شُنه؛ زُبورِ داوود.

۱ اَی خُداوند، نِجاتِ بَدی، چُون کَدَمِ آدمِ خُدا ترس باقی نَمَنده

و انسانای صادق-و-نیک از مینکلِ بَنی آدم گَم شُدِه.

۲ پگِ دَ یگدِیگِه خُو دروغِ مَویگِه

اونا قد لَبای چاپلوس و دِلِ منافِقِ توره مَویگِه.

۳ کَشکِه خُداوندِ پگِ لب های ره که چاپلوسی مونه مُنثی کُنِه،

و هر زبونی ره که توره های کُتِه کُتِه مَویگِه،

۴ امزوا ره که مَویگِه: ”قد زبون خُو مو پیروز موشی؛

لَبای مو از خودون مو یَه؛ کِی آسته که دَ بِلَه مو بادار بَشه؟”

۵ خُداوندِ مَویگِه: ”بخاطرِ غارتِ شُدونِ مردُمِ غریب-و-بیچاره

و بخاطرِ آه-و-نالِه آدمای مُحْتَاج، اینه، ما باله مُوشَم
و نجاتی ره نصیبِ ازوا مُونُم که دَ آرزوی شی آسته."
٦ توره های خُداوند توره های خالصِ آسته،
خالِصَتَر از نُقره خالصِ که هفت دفعه دَ کوره گِلی پاک شُده بَشه.
٧ آی خُداوند، تُو از مردُمِ غَرِیب-و-بیچاره حِفاظَتِ مُونی؛
تُو اونا ره از شَرِ امزی نسل تا اَبَد نِگاهِ مُونی.
٨ وختیکه فسق-و-فساد دَ مینکلِ بَنی آدم اُوج میگیره
آدمای شَرِیر هر سُو میگرده.

دُعا بلده خلاصی از دِستِ دُشمننا

بلده سردسته خاندنه ها. زبور داوود.

١ تا چی وخت، آی خُداوند؟ آیا تا اَبَد مَره پُرْمُشتِ مُونی؟

٢ تا چی عَیْتِ رُوی خُو ره از مه تاشه مُونی؟

٣ تا چی وخت قد خود خُو چورت بَزَنُم
و هر روز دَ دِلِ خُو غَمِ دَشْتِه بَشُم؟
تا چی عَیْتِ دُشْمونِ مه دَ ضِدِ مه سربلند شُنه؟

٤ آی خُداوند، خُدایِ مه! سُونِ مه نظرِ کُو و دُعایِ مَره قَبُولِ کُو!
چیمایِ مَره روشو کُو، اگه نَه ما دَ خاوِ مَرگِ مورُم
و دُشْمونِ مه مُوگیه، "دَ بِلِه اَزُو پیروز شُدُم،"
و مُخالِفایِ مه از خاطرِ شِکستِ مه خوشحالیِ مُونه.

٥ مگم ما دَ رَحْمَتِ تُو اِعْتِمادِ دَرُم؛
دِلِ مه بخاطرِ نِجاتِ تُو خوشیِ مُونه.

٦ ما بلده خُداوند سُرودِ میخانُم،

چراکه اُو دَ حق مه اِحسان کده.

خیالاتِ مردُمای لَوڈه

بلدِه سردِسته خاننده ها. زبور داوود.

۱ آدمای لَوڈه-و-بے شعور دَ دلِ خُو مُوگيه:
”خُدا وُجود ندره.“

۱۴

اونا فاسدِ آسته و کارای زشت انجام مِیديه،

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کار نیک انجام نَمِیديه.

۲ خُداوند از عالمِ باله سُون بَنی آدم توخ مُونه

تا بِنگره که آیا کُدمِ آدمِ دانا وُجود دَره که دَ طلبِ خُدا بَشه؟

۳ اونا پگ شی گُمراه شُده و قتی فاسدِ گشته،

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کار نیک انجام نَمِیديه، حتی یگ نفر ام نه.

۴ آیا تمامِ آدمای شَریر-و-بدکار هیچ دانایی ندره

که قَوْمِ مَره رَقْمِ نانِ اَلّی مُوخوره

و خُداوند ره یاد^a نَمُوکُنه؟

۵ پس اونا سخت وَحْشَت زده مُوشه،

چراکه خُدا قدِ مردُمایِ عادِلِ آسته.

۶ آی شَریرو، شُمُو قَصْدِ آدمِ غَرِیب-و-بِیچاره ره باطلِ مُونید،

مگم خُدا پناهگاهِ ازوا آسته.

۷ کَشِکِه نِجاتِ بلدِه اِسْرائیلِ از صَهِیون^b بیه!

وختی خُداوند خوشبختی قَوْمِ خُو ره دُوباره بیره،

^a ۱۴:۴ دَ جای «یاد» دَ زبونِ عبرانی «کُوی» نوشته یه. ^b ۱۴:۷ «صَهِیون» نامِ دِیگِه اورشَلیمِ آسته.

يعقوب^a خوشی مونه، اسرائیل خوشحال موشه.

رضای خُدا بلده ایماندارا

زبور داوود

۱۵
۱ آی خُداوند، کی میننه که د خیمه تو وخت تیر کنه؟
کی میننه که د کوه مقدّس تو جای-د-جای شنه؟

۲ امو کسی که رفتار شی بے عیب بشه

و عدالت ره د جای بیره

و از تی دل خو راست بگيه؛

۳ امو کسی که قد زبون خو عیبِت نکنه

و د همسایه خو بدی نرسنه

و د بله نزدیکانه های خو تهمت نکنه؛

۴ امو کسی که شریرو د نظر شی خار-و-حقیر بشه

وله کسای ره احترام کنه که از خدا میترسه

و د قول-و-قسم خو ایسته شنه،

حتی اگه د ضرر شی ام بشه؛

۵ امو کسی که پیسه خو ره سر سود ندیه

و رشوت د ضدِ آدم بے گناه نگیره.

کسای که امی چیزا ره د جای بیره تا ابد از جای خو تکان نمُوخوره.

^a ۱۴:۷ «يعقوب» یا «اسرائیل» د اینجی «قوم اسرائیل» معنی میدیه.

سُرودِ اِطْمِینانِ دَ خُداوند

سُرودِ داوود

۱۶

۱ آی خُدا، از مه جِفاظت کُو،

چُون ما دَز تُو پناه اُردیم.

۲ ما دَ خُداوند کُفْتُمْ: ”تُو مَولای مه اَسْتی،

هیچ خُوبی دَز مه و جُود نَدَره جدا از تُو.“

۳ دَ باره مُقَدَّسِین که دَ رُوی زمی اَسْتِه:

اُونا قایلِ اِحْتِرام اَسْتِه،

تمامِ خوشی مه بخاطرِ ازوا اَسْتِه.

۴ غَم های کسای که پُشتِ خُدايُونِ دِیگه میگرده، کَلو مَوشه،

ما هدیه های وُچی کَدَنی خُون ره بَلدِه امزُو خُدايو شيو نَمُونُم

و نامِ ازوا ره ام دَ زبون خُو نَمیرُم.

۵ آی خُداوند، حِصَّه میراث مه و اِنْتِخاب^a مه تُو اَسْتی،

پشک مَره تُو نِگاه مونی.

۶ زَمینای که دَ پشک دَز مه اُفْتَدِه، دَ جای های خوشایند اَسْتِه،

واقعاً میراثِ خُوب دَز مه رَسیدِه.

۷ ما خُداوند ره که دَز مه مشوَره مِیدیه، سِنائیش مُوگِیم؛

حتی دَ وختِ شاو ام دِل مه مَره اِصلاح مونه.

۸ ما خُداوند ره همیشه دَ پیشِ رُوی خُو حاضِر مِینگَرُم؛

^a ۱۶:۵ دَ جای «اِنْتِخاب» دَ زبونِ عِبرانی «بیله» نوشته یه.

و ازی که او دِ دِسْتِ راست مه آسته،
ما از جای خُو تکان نَمُوخوَرُم.

۹ امزی خاطر دِل مه خوش آسته و جان مه^{۱۰} خوشحالی مونه،
و جَسَد مه دَ آرامی جای-د-جای موشه،
۱۰ چُون تُو جان مَرِه دَ عالمِ مُرده ها ایله نَمُونی
و نَمیلی که مَرِد وفادار تُو دَ قبر ایله شُنه.
۱۱ تُو راهِ زندگی ره دَز مه یاد میدی،
دَ حُصُور تُو خوشی کامل آسته
و دَ دِسْتِ راست تُو خوشحالی تا اَبَدُالاباد.

دُعَا بَلَدِه عَدَالَت

دُعَای دَاوُود

۱ آی خُداوند، آوازِ عدالت خاهانه ره بِشَنَو، دَ فریاد مه تَوَجُّه کُو،
دَ دُعَای مه که از لَبای مه بَدُونِ جِیلِه-و-مَکَرِ بَرِ موشه، گوشِ بَدی!
۲ بیل که حُکْمِ بیگناهی مه از حُصُورِ از تُو صَادِرِ شُنه
و چیمای تُو حَقِیْقَتِ ره بِنِگَرِه.
۳ تُو دِل مَرِه آزمایش کدے و دَ غَیْتِ شَاو ام بَلَدِه حَقِیْقِ اَمَدے،
مَرِه اِمْتِحَانِ کدے و هیچ چیز دَز مه پَیْدَا نَکَدے،
چُون ما قَصْدِ کَدِیم که هیچ خطایی از دان مه سر نَزَنه.
۴ دَ بارِه کارای بَدِ دِیگَرُو:
ما دَ وَسِیلَه کَلَامِ لَبای تُو

۹:۱۶ دَ جای «جان مه» دَ زبونِ عِبْرانی «جلال مه» نوشته یه.

خود ره از راه های امزُو ظالِمَا دُور نگاه کدیم.
۵ قَدَم های مه دَ راه های ازتُو اُسْتَوَار اَسْتَه
و پایای مه نَلَخْشِیدَه.

۶ آی خُدا، ما تُو ره کُوی مُونُم، چراکه تُو دُعای مَره قَبُول مُونی،
دَز مه گوش بَدی و توره های مَره بَشَنَو.
۷ رَحْمَتِ فَوْقِ-اَلْعَادِه خُو ره نِشو بَدی،
آی نِجات دِهِنْدِه کَسای که دَز تُو تَوَكَّل مُونه
و تُو اُونَا ره دَ و سِیْلَه دِستِ رَاسْت خُو
از شَرِّ مُخَالِفِین شی خِلاص مُونی.

۸ از مه رَقْمِ تَخْمِ چِیم خُو نِگاهوانی کُو،
دَ تَی سَایَه پَر-و-بَال خُو مَره تَاشَه کُو،
۹ از آدَمای شَرِیر که مِیخَایَه مَره نَابُود کُنَه،
از دُشْمَنای جان مه که مَره مَحاصِرَه کَدَه.
۱۰ دِلِ سَنگ خُو ره اُونَا سَخْت کَدَه،^a
قَد زِبُون خُو توره های پُر کِیَر-و-غُرُور مُوگیَه.
۱۱ اُونَا رَدِ پای مَره دُمبَال کَدَه و آلی چَارَدُور مَره گِرِفْتَه
و چِیمای خُو ره دَز مه دُوخْتَه تا مَره دَ زَمی بَزَنَه.
۱۲ اُونَا مِثْلِ شِیری اَسْتَه که بَلَدَه پاره کَدو بَی قَرارَه،
مِثْلِ شِیرِ غُرَانی که دَ یِگ گوشه دَ کَمِین شِشْتَه.

^a ۱۷:۱۰ دَ جای «دِلِ سَنگ خُو ره اُونَا سَخْت کَدَه» دَ زِبُونِ عِبْرانی «چِرَبی خُو ره اُونَا بَستَه کَدَه»

۱۳ آی خُداوند، باله شو و دمِ رُوی ازوا ره گِرِفته اونا ره سرِنگون کُو.
 جان مَره قد شمشیر خُو از چَنگِ آدمِ شَریر خلاص کُو.
 ۱۴ آی خُداوند، قد دِست خُو مَره از چَنگِ اِنسان ها خلاص کُو،
 از چَنگِ اِنسان های که حِصّه ازوا تنها دَ امزی زندگی و دمزی دُنیا آسته.
 بیل که کوره ازوا قد چیزی پُر شُنه که بلده ازوا ذَخیره کدِ،
 بچکِیچای ازوا ام ازو سیر شُنه
 و بلده نلغه گونِ بچکِیچای ازوا ام پَریمو باقی بُمَنه.
 ۱۵ ولِ ما دَ وسیله عدالت خُو رُوی تُو ره مینِگرم
 و غَیتی که بیدار موشم احساسِ حُضور تُو بلده مه تمام چیز آسته.

سرودِ پیروزی داوود

بلده سردسته خاننده ها. زبورِ داوود خدمتگارِ خُداوند؛ داوود توره های امزی سرود ره
 دَ غَیتی بلده خُداوند خاند که خُداوند اُو ره از دِستِ تمام دُشمنای
 شی و از دِستِ شائول خلاص کد. داوود اینی رقم خاند:

۱ آی خُداوند، آی قُوت مه، ما تُو ره دوست درم.
 ۲ خُداوند قاده-و-پناهگاهِ مه آسته، قلعه و نجات دِهنده مه،
 اُو خُدای مه آسته، قاده مه که دَز شی پناه میگیرم،
 سپر مه و قُدرت^a نجات مه و قلعه بلند مه.
 ۳ ما خُداوند ره که لایقِ حمد-و-ثنا آسته کوی موم،
 و ما از چَنگِ دُشمنای خُو نجات پیدا موم.

۴ ریسپونای مرگ دَ گرد مه پیچ خورده بود

^a ۱۸:۲ دَ جای «قُدرت» دَ زبونِ عبرانی «شاخ» نوشته یه.

و سیل های تباهی دَ بِلَه مه هُجُوم اُورْدُد.

۵ ریسپونای عالمِ مُرده ها دَ دُور مه خود ره پیچندُد
و دام های مَرگ دَ پیشِ رُوی مه اوار شُدُد.

۶ دَ غَیْتِ سَخْتی-و-مُشکِلاتِ خُو خُداوند ره کُوی کُدُم
و دَ پیشِ خُدایِ خُو ناله-و-فریاد کُدُم.
اُو از جایگاهِ خُو آواز مَره شنید
و ناله-و-فریاد مه دَ حُصُور شی دَ گوشِ اُزو رسید.

۷ اوخته زمی زلزله کده تکان خورد،
بُنیادِ کوه ها دَ لَرزه اَمَد و شور خورد،
چراکه خُداوند قار شُد.

۸ از بَینی شی دُود بُر شُد
و از دان شی آتِشِ دُوب کُننده
که از شی قوغ ها باد مُوشُد.

۹ اُو آسمو ره خَم کد و تاه اَمَد
و دَ تَی پای شی تَریکی تَیره بُود.

۱۰ اُو دَ بِلَه کِروبی^a سوار شُدده پَرواز کد
و دَ بِلَه بال های باد دَ حَرکت شُد.

۱۱ اُو تَریکی ره پوشاکِ خُو جور کد
و اُورِ سیاهِ پُر از اُو ره سایبانِ دَ گرداگِرْد خُو.

۱۲ از روشنیِ حُصُورِ اُزو
از مینکلِ اُورِ های شی

^a ۱۸:۱۰ «کِروبی» امکان دَره که «ملائیکه مُقَرَّب» معنی بَدیه. امچنان بَلدِه فامیدو دَ بارِه «کِروبی» دَ

کِتَابِ خُرُوج ۱۸-۲۵: رُجوع کُنید.

زاله و قوغ های آتیش بُرو آمد.

۱۳ خُداوند از آسمو گرگُردراغ کد؛

قادِرِ مُتعالِ آواز خُو ره از مینکلِ زالِه و قوغ های آتیشِ بلند کد.

۱۴ اُو تیر های خُو ره ایله کده دُشمننا^a ره تیت پَرَک کد

و آتیشکِ ریی کده اونا ره دَ گلگلمیری اندخت.

۱۵ عُوْجی های دریا دیده شد و بُنیادِ زمی نمایان شد،

از هیبتِ تُو، آی خُداوند، و از شمالِ بادِ پینی تُو.

۱۶ خُداوند از عالمِ باله دَ کومکِ مه رسیده مَره گِرِفت

و از آو های کلو بُرو بُر کد.

۱۷ اُو مَره از چنگِ دُشمونِ زور تُوئی مه خلاص کد،

از چنگِ کسای که از مه بد مُویرد،

چُون اونا از مه کده کلو زور تُو بُود.

۱۸ دَ روزی که دُچارِ بلا-و-مُصیبتِ بُوْدم، اونا دَ جان مه آمد،

لیکن خُداوند پُشتیبوان مه بُود.

۱۹ اُو مَره بُر کده دَ جای پِراخ اُورد،

اُو مَره از مُشکِلاتِ خلاص کد، چراکه اُو از مه راضی بُود.

۲۰ خُداوند دَ مُطابقِ عدالتِ مه دَز مه آجر دَد،

دَ مُطابقِ پاکیِ دِستای مه قد مه رفتار کد،

۲۱ چراکه ما راه های خُداوند ره نگاه کدیم

و شربیرانه از خُدای خُو رُوی گردو نَشُدیم؛

^a ۱۴: ۱۸ دَ جای «دُشمننا» دَ زیونِ عبرانی «اونا» نوشته یه.

۲۲ پگِ احکامِ اَزُو دَ پیشِ رُوی مه بُوَدِه
و دَسْتُورای شی ره از خُو دُور نَکدیم.

۲۳ ما دَ حُضُورِ اَزُو بے عَیب بُوَدیم
و خود ره از گُناه دُور نِگاه کدیم.

۲۴ پس خُداوند دَز مه اَجْر دَد، دَ مُطابِقِ عَدالت مه
و دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه که دَ پیشِ نظرِ اَزُو یَه.

۲۵ خُداوندا، دَ آدمِ وفادار تُو وفاداری خُو ره نِشو مِیدی؛

دَ نَفرِ بے عَیب، بے عَیبی خُو ره نِشو مِیدی.

۲۶ دَ آدمِ پاک، پاکی خُو ره نِشو مِیدی

و دَ آدمِ چَلباز، هُوشیاری خُو ره نِشو مِیدی.

۲۷ چُون تُو قَوْمِ مَظْلُومِ ره نِجات مِیدی

ولے چیمای پُر کِبَر-و-غُرُور ره خِجَل مُونی.

۲۸ تُو چِراغِ مَره روشو مُونی،

خُداوند، خُدای مه، تریکی مَره روشنی مُونی.

۲۹ دَ کومَکِ از تُو ما دَ بِلَه لَشکر حَمَله مُونُم

و قد تَوَكَّلْ دَ خُدای خُو دَ بِلَه دِیوالِ شارِها بَر موشُم.

۳۰ خُدا راه-و-طریقِ شی کاملِ آسته؛

کلامِ خُداوند خالِصِ آسته.

أو بِلَدِه تمامِ کسای که دَزُو پناه مَورِه سِپَر آسته،

۳۱ چُون غَیر از خُداوند، کی خُدا آسته؟

و غَیر از خُدای مو، کی قاده-و-پناهگاهِ مو آسته؟

۳۲ خُداى كه كمر مَرِه قد قُوت بسته كده

و راه هاى مَرِه بے خَطَر جور كده،

۳۳ اُو پايای مَرِه رَقَمِ پايای آهُو جور مونه
و مَرِه دَ جاي هاى بِلند اِستلجى مُوكُنه.

۳۴ اُو دِستای مَرِه بِلدِه جنگ تَمِرین مِيدِيه
تاكه بازُو هاى مه بَتْنِه كَمونِ برونزى ره حَمِ بَدِيه.

۳۵ اَي خُداوند، تُو سِپَرِ نِجاتِ خُو ره دَز مه دَدِے

و دِستِ راستِ تُو از مه پُشتِيوانى كده؛

تُو خود ره حَمِ كده مَرِه بَزُرگ جور كدى.

۳۶ زيرِ پاى مَرِه بِلدِه قَدَمِ هاى مه پِراخ جور كدِے
تاكه پايای مه نَلَخَشِه.

۳۷ ما دُشمنای خُو ره دُمبال كده دَزوا رَسِيْدُم

و تاكه اونا نابُود نَشُد، پس دُور نَخورُدُم.

۳۸ ما اونا ره اِبطورِ زُدُم كه دِيگِه باله شُدِه نَتَنِست

و دَ تى پاى مه اُفَتَد.

۳۹ چُون تُو كمر مَرِه قد قُوت بِلدِه جنگ بسته كدِے

و مُخالفای مَرِه دَ تى پاى مه اَندختِے.

۴۰ تُو گردونِ دُشمنای مَرِه دَ دِستِ مه دَدِے

و ما كسای ره كه از مه بَدِ مُوبُرد، نابُود كُدُم.

۴۱ اونا بِلدِه كَوْمَكِ ناله-و-فرياد كد، مگم هيچ كس نَبُود كه اونا ره نِجاتِ بَدِيه،

اونا پيشِ خُداوند ناله-و-فرياد كد، و لَے اُو دَزوا جِوابِ نَدَد.

۴۲ ما اونا ره دَ اندازِه كوفْتُم كه رَقَمِ خاكِ دَمِ بادِ جور شُد،

و اونا ره رَقَمِ گِلِ كُوچِه دُور پورته كُدُم.

۴۳ تُو مَرِه از جنجالِ مَرْدُمِ خلاص کدے

و مَرِه کِنِه مِلَّتِ ها جور کدے؛

مَرْدُمی ره که نَمِيشَنخْتُم، مَرِه خِدْمَت مُونِه.

۴۴ امی که اونا توره مَرِه مِيشَنوَه، از اید مه موشه؛

بیگنه گو خَم شُدِه دَ پِيش مه مِییه.

۴۵ بیگنه گو بے روحیه شُدِه

و قد ترس-و-لرز از سَنگر های خو بُرو مِییه.

۴۶ خُداوند زنده یه! حمد-و-ثنا دَ قاده-و-پناهگاهِ مه!

مُتعال باد خُدای نِجاتِ مه!

۴۷ خُدای که اِنْتِقَامِ مَرِه گِرِفَت

و قَوْمِ ها ره تابعِ مه کد،

۴۸ خُدای که مَرِه از چَنگِ دُشمنای مه خلاص کد.

خُداوندا، تُو مَرِه دَ برابرِ مُخالِفايِ مه سرِیلند کدے،

و از دِستِ آدَمِ ظالِمِ نِجاتِ دَدے.

۴۹ امزی خاطر، آی خُداوند، تُو ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها حمد-و-سِپاسِ مُوگِیم

و بِلدِه سِتائِشِ نامِ تُو سُرودِ مِیخانُم.

۵۰ او پِیروزی های بُزرگِ ره نَصِیبِ پادشاهِ خُو مُونِه،

و رَحْمَتِ خُو ره دَ مَسَحِ شُدِه خُو نِشو مِیدیه،

دَ داوود و اولادِه شی تا اَبَدُالاباد.

بزرگی-و-جلالِ خدا دَ خَلَقَتْ و دَ شریعت

بلده سردسته خاننده ها. زبور داوود.

۱۹

۱ آسمو بزرگی-و-جلالِ خدا ره بیان مونه

و فلک از کارای دستِ ازو توره مویگه.

۲ روز از پشتِ روز آمده توره گفته موره

و شاو از پشتِ شاو آمده شناسِ خدا ره اعلان کده موره.

۳ نه توره آسته و نه کلام؛

آوازِ ازوا ام شنیده نموشه،

۴ و له آوازِ ازوا دَ تمامِ زمی میرسه

و کلمه های ازوا تا آخرای دنیا.

خدا دَ آسمو بلده آفتو یگ خیمه ایستلجی کده

۵ و آفتو رقمِ دامادِ آلی از خیمه خُو برو مییه

و مثلِ یگ مردِ قوی قد خوشی دَ میدو مودوه.

۶ بر شُدونِ ازو از یگ گوشه آسمو آسته

و دَر خوردون شی تا گوشه دیگه؛

هیچ چیز از گرمی ازو تاشه شُده نمیتنه.

۷ شریعتِ خداوند کامل آسته و جان ره تازه مونه،

فرمان های خداوند قابلِ اعتماد آسته و دَ آدمِ نادو حکمت میدیه.

۸ دستورای خداوند راست آسته و دل ره خوش مونه،

احکامِ خداوند پاک آسته و چیمِ انسان ره روشو مونه.

۹ ترسِ خداوند پاک آسته و تا ابد پایدار مومنه،

قضاوت های خُداوند حق و کاملاً عادلانه آسته.
 ۱۰ از طِلاً کده دلکش آسته حتی از طِلاً ی خالص کده؛
 از عسل کده شیرین تر آسته، حتی از قطره های کندوی عسل کده.
 ۱۱ خدمتگار تُو ام دَ وسیله ازوا خبردار موشه،
 و دَ نگاه کدون ازوا اجر بزرگ وجود دره.

۱۲ کی میتنه که خطاهای خُو ره پی بُره؟
 مَره از خطاهای مه که از مه تاشه یه پاک کو!
 ۱۳ امچنان خدمتگار خُو ره از گناه های قصدی دور نگاه کو،
 نیل که دَ بِلَه مه حاکم شنه؛
 اوخته ما میتنم که بے عیب و از گناه بزرگ پاک بشم.
 ۱۴ آی خُداوند، آی قاده-و-پناهگاه و نجات دهنده مه،
 بیل که توره های دان مه و راز-و-نیازِ دل مه قابل قبول تُو بشه.

دُعای داوود بلده پیروزی شی

بلده سردسته خاننده ها. زبور داوود.

۲۰ خُداوند دَ روزِ سختی-و-مُشکلاتِ دُعای تُو ره قبول کنه!
 نام خُدا ی یعقوب از تُو حفاظت کنه.
 ۲ از جایگاهِ مُقدَّس خُو بلده تُو کومکِ رِبی کنه،
 و از کوهِ صهیون از تُو پُشتیوانی کنه.
 ۳ پگِ هدیه های تُو ره دَ یاد خُو بیره
 و قربانی های سوختنی تُو ره قبول کنه. سِلاه.
 ۴ تُو ره دَ آرزویِ دل تُو برسنه،

و تمام نقشه های تو ره کامیاب کنه.

۵ اوخته مو بخاطر پیروزی تو چیغ زده خوشی مونی

و د نام خدای خو بیرق خو ره بلند مونی.

خداوند تمام درخاست های تو ره پوره کنه.

۶ آلی ما فامیدم که خداوند مسح شده خو ره نجات میدیه؛

او قد زور نجات بخش دست راس خو

از آسمون مقدس خو دعای ازو ره قبول مونه.

۷ بعضی کسا د گاڈی های جنگی و بعضی کسا د اسپای خو توکل مونه،

لیکن مو د نام خداوند-خدای خو افتخار مونی.

۸ اونا خم شده موفته،

وله مو باله شده ایسته موشی.

۹ آی خداوند، پادشاه ره پیروز کو.

و د روزی که تو ره بلده کومک کوی مونی، دعای مو ره قبول کو.

شکرگزاری و خوشی بلده کومک خداوند

بلده سردسته خاینده ها. زبور داوود.

۱ آی خداوند، پادشاه بخاطر قوت ازتو خوشی مونه،
و بخاطر نجات ازتو بے اندازه خوشحالی مونه.

۲ تو آرزوی دل ازو ره پوره کدی

و درخاست دان ازو ره از شی دریغ نکدی. سیلاه.

۳ تو قد برکتای پریمو د دم راه شی رفتی

و یگ تاج طلای خالص ره د سر ازو ایشتی.

۴ او از تو زندگی طلب کد، تو دزشی ددی،
 و عمرِ دراز ام، تا ابدالاباد.
 ۵ جاه-و-جلالِ ازو بخاطرِ نجاتِ تو بزرگ شده،
 و شان و شوکت ره تو نصیبِ ازو کدی.
 ۶ برکت ها ره تا ابد تو دزو بخشیدی
 و قد خوشی حُصُورِ خو او ره خوشحال کدی؛
 ۷ ازی که پادشاه د خُداوند توکلِ دَره،
 او بخاطرِ رَحْمَتِ حضرتِ اعلیٰ از جای خُو تکان نَمُوخوره.

۸ دِستِ تو پگِ دُشمنایِ تو ره پیدا مونه،
 دِستِ راستِ تو تمامِ کسایِ ره که از تو بد موبره د چنگ میره.
 ۹ د غَیْبِ ظُهُورِ خو اونا ره رقمِ تَوْرِ پَرِ آتِشِ جورِ مونی.
 خُداوند د وختِ قار-و-عَصَبِ خو اونا ره از بین موبره و آتِشِ اونا ره قُورتِ مونه.
 ۱۰ تو نسلِ^a ازوا ره از رُویِ زمی نابود مونی
 و اولادِ ازوا ره از مینکلِ بنی آدم.
 ۱۱ اگرچه اونا د ضِدِ تو قَصْدِ های بد مونه
 و نَقْشِه های شَرِیرانه میکشه، اونا کامیاب نَمُوشه؛
 ۱۲ چُونِ تو اونا ره دُوتَلجی مونی؛
 تو قد کمونِ خو رُویِ های ازوا ره نشانِ میگیری.
 ۱۳ آی خُداوند، د وسِیلِه قُوتِ خو مُتعالِ شو؛
 مو سُرُودِ میخانی و قُدرتِ تو ره ستایشِ مونی.

^a ۲۱:۱۰ د جای «نسل» د زبونِ عبرانی «نَمْر» نوشته یه.

سرودِ غم و پیروزی

بلدہ سردستہ خانندہ ہا . دَ صَوْتِ «آهُو بَرِهْ صُبْحِ»^۱ خاندہ شُنہ . زُبُورِ داوُود .

۲۲
۱ آئی خُدایِ مہ، آئی خُدایِ مہ، چرا مَرہ ایلہ کدے؟
چرا از نجات دَدون مہ

و از تورہ های پُرنالہ-و-فِغان مہ خود رہ دُور گِرِفتے؟

۲ آئی خُدایِ مہ، ما دَ غَیْتِ روزِ نالہ-و-فریادِ مُوم، ولے تُو جوابِ نَمیدی؛
دَ غَیْتِ شاو ام مِینالْم و آرامی ندرُم .

۳ ولے تُو مُقَدَّسِ اَسْتی،

آئی خُدایِ کہ دَ تَخْتِ شِشتے

و بَنیِ اِسْرائیلِ تُو رہ حمد-و-ثنا مُوگیہ .

۴ بابہ کلونایِ مو دَزتُو تَوکُلِ کد؛

اُونَا تَوکُلِ کد و تُو اُونَا رہ خلاصی دَدی .

۵ اُونَا پِیشِ ازتُو نالہ-و-فریادِ کد و نجاتِ پِیدا کد .

اُونَا دَزتُو تَوکُلِ کد و شَرْمِندہ نَشُد .

۶ ولے ما یگِ کِرمِ اَسْتُم، نَه اِنسان .

ما رِیشخندِ آدما اَسْتُم و دَ سِیلہِ مردُمِ تحقیر-و-تَوہینِ مُوشُم .

۷ ہرکسی کہ مَرہ مِینگرہ، دَ بِلہِ مہ رِیشخندی مُونہ .

اُونَا لبِ خُو رہ تَرْدِ مُونہ و سرِ خُو رہ شورِ دَدہ مُوگیہ:

۸ ”دَ خُداوندِ تَوکُلِ کُو!

بیل کہ خُداوندِ اُو رہ خلاصی بَدیہ .

۱: ۲۲ عبارتِ «آهُو بَرِهْ صُبْحِ» دَ زبونِ عبرانی واضح نییہ .

بیل که او ره نجات بدیه، اگه از شی خوش-و-راضی آسته.

۹ آی خُداوند، تُو بُودی که مَره از کوره آبه مه بُرو اُوردی

و غَیْتیکه دَ شَبیرِ آبه خُو بُوَدُم، دَزمه اِطمینان ددی.

۱۰ ما از رَحِمِ آبه خُو دَرتو تعلق دَشْتُم

و از کوره آبه مه، تُو خُدای مه آستی.

۱۱ از مه دُور نَبَش،

چراکه مُشکلات-و-سختی نزدیک آسته

و هیچ یار-و-مَدَدگار نییه.

۱۲ نَرگاو های کلو دَور مَره گِرِفْتَه،

نَرگاو های زورثوی باشان مَره محاصره کده.

۱۳ اونا دان های خُو ره دَ بِلَه مه کنه واز کده

مِثِلِ شیرای دَرِنده و غُران.

۱۴ ما مِثِلِ آو اَلّی لُوو شُدیم

و پَگِ اسْتغونای مه بَند بَند جدا شُدَه.

دِل مه رَقَمِ موم دَ مَنَه جِسْم مه آو شُدَه.

۱۵ قُوت مه از دِست رِفْتَه و رَقَمِ کوزه گِلی خُشک شُدَه

و زبون مه دَ کام مه چسپیده.

تُو مَره دَ خاکِ مَرگ شَندَه،

۱۶ چُون سَگا دَور مَره گِرِفْتَه؛

یگ دِلِ شَریر-و-بَدکار مَره محاصره کده؛

دستا و پایای مَره سُلَاح کده.^a
 ۱۷ ما مِیتنم که پگِ استغونای خُو ره حساب کنم.
 اونا توخ مونه و چیم خُو ره دزمه دوخته.
 ۱۸ اونا کالای مَره مَنه خُو تقسیم کده
 و د بِلَه لباس مه پشک اندخته.
 ۱۹ مگم تُو، آی خُداوند، از مه دُور نَبَش!
 آی قُوت مه، بلده کومک مه عَجَلَه کُو!
 ۲۰ جان مَره از دَمِ شمشیر خلاص کُو
 و زندگی^b مَره از چنگِ سگا.
 ۲۱ مَره از دانِ شیرا نجاتِ بدی
 و از شاخای گاوای وَحشی؛
 دُعای مَره قُبُول کُو!

۲۲ ما نام تُو ره دِ برارون خُو اعلان مُونم
 و د مینکلِ جماعت تُو، تُو ره سِتایش مُونم.
 ۲۳ آی کسای که از خُداوند مِیترسید، اُو ره حمد-و-ثنا بُگید؛
 آی تمامِ نسلِ یعقوب، اُو ره بزرگی-و-جلال اعلان کنید؛
 آی تمامِ نسلِ اسرائیل، ازو ترس دَشته بشید.
 ۲۴ چُون اُو مُصِیبتِ آدمِ مُصِیبتِ زده ره خار و حقییر حساب نَکده
 و رُوی خُو ره ازو دُور نَدده،
 بلکه وختی دِ پیشِ ازو ناله-و-فریاد کد اُو گوش گرفت.

^a ۲۲:۱۶ دِ جای «سُلَاح کده» دِ بعضی نُسَخه ها «رقم شیر» نوشته یه. ^b ۲۲:۲۰ دِ جای «زندگی»

دِ زیونِ عبرانی «یگانه» نوشته یه.

۲۵ حمد-و-ثنای که دَ مینکلِ جماعتِ کئنه مُوگیم، از طرفِ ازتو میبیه.

ما نذر های خُو ره دَ حُضُورِ کسای ادا مُونم که از تو^a ترس دَره.

۲۶ آدمای غریب نان خورده سیر مُوشه؛

کسای که دَ طلبِ خُداوند آسته اُو ره سِتایش مُونه؛

دل های شُمو تا اَبَد زنده باد!

۲۷ تمام گوشه های زمی کارای خُداوند ره دَ یاد خُو میره

و سُون خُداوند تاو مُوخوره

و تمام طایفه های مِلَّت ها دَ حُضُورِ ازو^b پرستیش مُونه،

۲۸ چراکه پادشاهی دَ خُداوند تعلق دَره

و اُو دَ بِلِه مِلَّت ها حُکمرانی مُونه.

۲۹ یگِ دَوْلتمندای زمی که از ناز-و-نِعمت برخوردار آسته ام اُو ره سَجده مُونه،

تمام کسای که دَ تئی خاک مورِه دَ حُضُورِ ازو زانو میزنه؛

هیچ کس نَمیتنه که جان خُو ره زنده نگاه کنه.

۳۰ نسلِ نَو دَزُو خِدمت مُونه؛

و دَ نسل های آینده دَ بارِه خُداوند خیر میدیه.

۳۱ اونا میبیه و بِلدِه قومی که دَ آینده تَوَلد مُوشه عدالتِ خُداوند ره اعلان مُونه

و مُوگیه که اُو امی کار ره کده.

^a ۲۲:۲۵ دَ جای «ازتو» دَ زیبونِ عبرانی «ازو» نوشته یه. ^b ۲۲:۲۷ دَ جای «ازو» دَ زیبونِ عبرانی

«ازتو» نوشته یه.

خُداوند چوپون مه آسته

زبُورِ داوود.

۱ خُداوند چوپون مه آسته؛

۲۳

دَ هیچ چیز مُحتاج نَمُوشم.

۲ دَ تاله های سرسبز مَره خاو میدیه

و مَره سُون آوهای آرام هِدایت مُونه.

۳ اُو جان مَره تازه مُونه

و بخاطرِ نام خُو، مَره دَ راه های راست راهنمایی مُونه.

۴ حتی وختیکه از دَرّه تَرِبِکِ مَرگ ام تیر مُوشم،

از هیچ بدی ترس نَمُخورم،

چراکه تُو قد ازمه آستی؛

تِیاق و سوته تُو بلده مه دلداری میدیه.

۵ دَ پیش رُوی دُشمنای مه بلده مه دِستَرخو آوار مُونی.

مِهمون نَوازی کده سر مَره قد روغو چرب مُونی؛

پیلِه مه لبریز مُوشه.

۶ یقیناً خُوبی و رَحمت دَ تمام روزای زندگی مه قد ازمه قتی مُومنه

و ما بلده همیشه دَ خانه خُداوند جای-د-جای مُوشم.

پادشاه پُر جلال

زبُورِ داوود.

۱ زمی و هر چیزی که دَ مَنه شی یه از خُداوند آسته،

۲۴

دُنیا و باشنده های شی ام؛

- ۲ چُون اُو بُیادِ زَمی ره دَ بِلِه دریاها قرار دَد
و اُو ره دَ بِلِه آوها اُستوار کد.
- ۳ کی میتنه دَ بِلِه کوهِ خُداوند باله شُنه؟
و کی میتنه که دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ اَزُو ایسته شُنه؟
- ۴ کسی که دِستِ پاکِ دَشته بَشه و دِلِ صاف،
کسی که جانِ خُو ره تسلیمِ چیزای باطلِ نکنه و قَسَمِ دروغِ نَخوره.
۵ اُو از طرفِ خُداوند بَرکت پَیدا مونه؛
از طرفِ خُدايِ نِجاتِ شی دَ حقِ اَزُو عدالت موشه.
- ۶ امی رقمِ مردُما دَ طلبِ خُدا آسته،
دَ طلبِ رُویِ اَزتُو یه، آی خُدايِ یَعْقُوبِ. سیلاه.
- ۷ آی درگه ها، سر خُو ره باله کُنید.
آی دَرِوازه های قَدیمی، واز شُنید
تا پادشاهِ پُر جلالِ داخلِ شُنه.
- ۸ ای پادشاهِ پُر جلالِ کی آسته؟
خُداوندِ قَوی و قُدْرَتْمَند،
خُداوند که دَ جنگِ قُدْرَتْمَند آسته.
- ۹ آی درگه ها، سر خُو ره باله کُنید.
آی دَرِوازه های قَدیمی، واز شُنید
تا پادشاهِ پُر جلالِ داخلِ شُنه.
- ۱۰ ای پادشاهِ پُر جلالِ کی آسته؟
خُداوندِ لَشکر ها،
اُو پادشاهِ پُر جلالِ آسته. سیلاه.

دُعَا بَلَدِهِ هِدَايَتِ وَ حِفَاظَتِ

زُبُورِ دَاوُود.

۲۵

۱ آی خُداوند، جان خُو ره دَزْتُو مِيسپارُم.

۲ آی خُداى مه، ما دَزْتُو تَوَكَّل مُوْنُم؛

نَيْل كه شرمينده شُنْم؛

نَيْل كه دُشمنای مه دَ بِلَه مه خود ره كنه كنه كنه.

۳ آء، هر كسى كه اُميد شى دَزْتُو يه، نَيْل كه شرمينده شُنه؛

بيل كه كسای شرمينده شُنه كه بے دَليل خيانت مُونه.

۴ آی خُداوند، راه های خُو ره دَزْمه بُقَامَن

و طَرِيق های خُو ره دَزْمه تَعْلِيمِ بَدِي.

۵ مَرَه هِدَايَت كُو تا مُطَابِقِ حَقِيقَتِ تُو رفتار كُنْم و دَزْمه تَعْلِيمِ بَدِي،

چراكه تُو خُداى نِجَات مه اَسْتِي؛

اُميد مه تمامِ روز دَزْتُو يه.

۶ آی خُداوند، رَحْمَتِ و مُحَبَّتِ خُو ره دَ ياد خُو بَبِير،

چراكه اُونَا از اَزَل بُوْدَه.

۷ كُناه های جوانی و خطاهای مَرَه دَ ياد خُو نَبِيرُو.

مُطَابِقِ رَحْمَتِ خُو مَرَه دَ ياد خُو بَبِير،

بِخاطِرِ خُوبِي خُو، آی خُداوند.

۸ خُداوند نيك و عَادِلِ اَسْتَه؛

امزى خاطر اُو كُناهكارا ره دَ رَاهِ رَاسْتِ هِدَايَتِ مُونَه.

۹ اُو آدمای فروتن ره سُونِ عَدَالَتِ-و-اِنصَافِ رَاهنُمَايِي مُونَه

و راه-و-طَرِيقِ خُو ره دَزُوا تَعْلِيمِ مِيدِيَه.

۱۰ پَیْگِ رَاهِ هَايِ خُداوندِ رَحْمَتِ وِ حَقِّ اَسْتَه
بَلَدِهٖ كَسَايِ كِهْ عَهْدِ وِ اِحْكَامِ اَزُو رِهْ نِگَاهِ مُونِهْ.

۱۱ اَيِ خُداوندِ، بَخاطِرِ نَامِ خُو گُناهِ مَرِهْ بُبُخْشِ،
چِراكِه گُناهِ مِهْ كَنِهْ يَهْ!

۱۲ كِيِ اَزِ خُداوندِ تَرَسِ دَرِهْ؟

خُداوندِ رَاهِي رِهْ دَزُو تَعْلِيْمِ مِيْدِيَهْ كِهْ اُو بَايْدِ اِخْتِيَارِ كُنِهْ.

۱۳ جَانِ امْرُو اَدَمِ اَسُوْدَهْ مُوشِهْ،

و نَسْلِ شِيِ وَاِرْثِ زَمِيِ مُوشِهْ.

۱۴ رَازِ خُداوندِ پِيْشِ كَسَايِ اَسْتَهْ كِهْ اَزِ شِيِ تَرَسِ دَرِهْ

و اُو عَهْدِ خُو رِهْ بَلَدِهٖ اَزُوا مَعْلُومْدَارِ مُونِهْ.

۱۵ چِيْمَايِ مِهْ هَمِيْشَهْ سُونِ خُداوندِ اَسْتَهْ،

چُونِ اُو پَايَايِ مَرِهْ اَزِ دَامِ خَلَاصِ مُوكُنِهْ.

۱۶ سُونِ اَزْمِهْ نَظَرِ كُوِ وِ دَ حَقِّ مِهْ رَجِيْمِ بَشِ،

چُونِ بِيِ كَسِ وِ مُصِيْبِتِ زَدَهْ اَسْتُمِ.

۱۷ پَرِيْشَانِيِ هَايِ دِلِ مِهْ كَلُوِ شُدِهْ؛

مَرِهْ اَزِ سَخْتِيِ هَايِ مِهْ خَلَاصِ كُوِ.

۱۸ دَ مُصِيْبِتِ وِ رَنْجِ مِهْ نَظَرِ كُوِ

و تَمَامِ گُناهِ هَايِ مَرِهْ بُبُخْشِ.

۱۹ تُوخِ كُوِ كِهْ دُشْمَنَايِ مِهْ چِيْقَسِ كَلُوِ يَهْ

و اَوْنَا قَدْ نَفَرْتِ بِيِ اَنْدَازَهْ اَزِ مِهْ بَدِ مُوْبَرِهْ.

۲۰ جَانِ مَرِهْ جِغْظِ كُوِ وِ مَرِهْ خَلَاصِيِ بِيِ؛

نیل که شرمینده شُئِم،
 چراکه ما دَزْتُو پناه اُورَدیم.
 ۲۱ بیل که صداقت و راستی، از مه حِفَاظَت کُنِه،
 چراکه اُمید مه دَزْتُو یِه.
 ۲۲ خُداِیا، اِسْرَائیل ره از پِگِ مُشْکِلَات شی خِلاصی بَدی.

دُعای مَرِدِ عَادِل

زَبُورِ دَاوُود.

۲۶ ۱ آی خُداوند، دَ داد مه بَرَس،
 چراکه ما دَ صداقت رفتار کدیم
 و بَدُونِ دُو-دِل شُدو دَ خُداوند تَوَكَّل کدیم.
 ۲ خُداوندا، مَرِه اِمْتِحان کده آزمایش کُو؛
 فِکْر و دِل مَرِه پاک کُو،
 ۳ چراکه رَحْمَت تُو دَ پِیش چِیم مه اَسْتِه
 و ما دَ مُطابِقِ حَقِیْقَت تُو رفتار کدیم.
 ۴ ما قد آدمای بے اَرزِش شِشْت-و-بِرْخاست نَمُوم
 و قد مَرْدِمِ رِیاکار یِگْجای نَمُوشِم.
 ۵ ما از جِماعَتِ بَدکارا نَفَرَت دَرْم
 و قد شَرِیرو نَمِیشِینِم.
 ۶ ما دِستای خُو ره دَ نشانی بے گُناهی خُو مَوشِوم
 و دَ گِردِ قُربانگاهِ تُو دَور مَوخورْم؛
 ۷ تا آواز خُو ره بِلند کده شُکْرگُزاری کُنِم
 و تمامِ کارای عَجِیب تُو ره اِعلان کُنِم.

۸ آی خُداوند، ما خانِه ره که جای بُود-و-باش تُو آسته دوست میدنم،
امو جای ره که شکوه-و-جلال تُو قرار دَره.

۹ جان مَره قد گُناهکارا قتی نگیر
و نه ام زندگی مَره قد مردُمای خونریز؛
۱۰ قد کسای که د دستای ازوا نقشیه شیربانه آسته
و دستِ راستِ ازوا پُر از رشوت.

۱۱ د هر حال، ما د صداقت رفتار مونم؛
مَره خلاصی بدی و د حق مه رجیم بش.
۱۲ پای مه د جای آوار ایسته یه؛
ما د مینکلِ جماعتِ کئه، خُداوند ره ستایش مونم.

خُداوند نُور و نجات مه آسته
از داوود.

۱ خُداوند نُور و نجات مه آسته، از کی بترسم؟
خُداوند پناهگاهِ جان مه آسته، از کی ترس دشته بشم؟

۲ وختی بدکارا د بِله مه مییه که گوشت مَره بخوره،
امو دشمننا و مُخالِفای مه میلخشه و موفته.

۳ اگه یگ لشکر د ضد مه خیمه بزنه،
د دل مه ترس پیدا نموشه؛

اگه جنگ ام د ضد مه در بگیره،
باز ام ما مطمئن آستم.

۴ ما یگ چیز ره از خُداوند طلب کدُم
که دَ پُشت شی میگردُم:
اَو ای آسته که دَ تمامِ روزای عُمَر خُو
دَ خانِه خُداوند زندگی کُنُم،
تا نُوربندی خُداوند ره توخ کُنُم و دَ خانِه شی تَفکُر کُنُم.

۵ چُون دَ روزِ بِلّا-و-مُصیبِت،
اَو مَرِه دَ پناهاگِه خُو تاشه مونه؛
اَو مَرِه دَ زِبِرِ خَیمِه خُو پُوٹ مَوکنه
و دَ بِلِه قاده، دَ جای بِلند قرار میدیه.
۶ اوخته سر مه دَ بِلِه دُشمنای چاردور مه
بِلند موشه،

و ما قد چِیغِ خوشی دَ خَیمِه اَزو قُربانی ها تقدیم مُونُم
و سُرودِ خاندِه بِلدِه خُداوند ساز میزَنُم.

۷ آی خُداوند، آواز مَرِه بِشَنَو، ما ناله-و-فرباد مُونُم،
دَ حق مه رَجیم بَش و دُعای مَرِه قَبول کُو.
۸ دِل مه مَوگیه که رُوی اَزتُو ره طلب کُنُم.
آی خُداوند، ما رُوی تُو ره طلب مُونُم.

۹ رُوی خُو ره از مه تاشه نَکُو
و خِدمتگار خُو ره دَ غَیبتِ غَصبِ خُو از حُضُور خُو هَی نَکُو.
تُو مَدَدگار مه بُوَدے؛

مَرِه رَد نَکُو و ایله نَکُو،
آی خُدا ی نِجات مه.

۱۰ حتیٰ اگه آته و آبه مه مَره ايله كنه،
وله خُداوند مَره قَبُول مونه.

۱۱ آي خُداوند، راه-و-طريق خُو ره دَزمه تعليم بدي
و بخاطرِ دُشمنای مه، مَره دَ راهِ اوار هدايت كو.

۱۲ مَره دَ خاستِ مُخالِفاي مه تسليم نكو،
چراکه شاهداي دروغی دَ ضد مه باله شُده
و از دانِ ازوا ظلم-و-خُشُونَت باد موشه.

۱۳ ما يقين دَرُم كه خوبي خُداوند ره دَ عالمِ زنده ها مينگرم.

۱۴ چيم دَ راهِ خُداوند بَش،

قوی بَش و بيل كه دل تو باجرات بَشه؛

آر، چيم دَ راهِ خُداوند بَش.

درخواست بلده كومك و شكرگزاري

زبور داوود.

۱ آي خُداوند، دَ پيش از تو ما ناله-و-فرياد موم؛

۲ آي قاده-و-پناهگاه مه، دَ برابرِ ناله-و-فرياد مه چپ نبش،

چون اگه دَ برابرِ ناله-و-فرياد مه چپ بشي،

ما ام رقمِ كساي موشم كه دَ گور موره.

۳ وختي كه دَ پيش تو بلده كومك فرياد موم،

و دستاي خُو ره سون مُقدَّسترين جاي تو باله موكتم،

آوازِ عذر-و-زاري مَره بشنو.

۴ مَره قد آدمای شير و بدكار محكوم نكو،

قد کسای که دَ ظاهِرِ قد همسایه‌گون خُو از صلح-و-صفا توره مُوگیه،
 لیکن دَ دِل شی بدی آسته.
 ۴ اونا ره دَ مُطابِقِ اعمالِ ازوا
 و دَ مُطابِقِ اعمالِ شیطانی شی جَزَا بدی؛
 اونا ره دَ مُطابِقِ کارای دِسْتِ ازوا جَزَا بدی
 و چیزی ره که حقدار شی آسته دَ بِلِه ازوا بیرو.
 ۵ ازی که اونا دَ کارای خُداوند
 و دَ عملِ دِسْتِ اَزُو تَوَجُّه نُمونه،
 خُداوند اونا ره تباه مونه
 و دِیگه اونا ره آباد نَموکنه.

۶ حمد-و-ثنا دَ خُداوند،
 چراکه اُو آوازِ عُدْر-و-زاری مَرِه شِنَبیده.
 ۷ خُداوند قُوت و سِپَر مه آسته؛
 دِل مه دَزُو تَوَكُّلِ دَرِه و اُو دَز مه کومک کده؛
 امزی خاطر، دِل مه کَلو خوشحال آسته
 و ما قد سُرود خُو اُو ره شُکر-و-سِپاس مُوگیم.
 ۸ خُداوند قُوتِ قَوْمِ خُو آسته
 و قَلعِه نِجاتِ بَلدِه پادشاهِ مَسَحِ شُدِه خُو.
 ۹ آی خُداوند، قَوْمِ خُو ره نِجاتِ بدی و دَ میراثِ خُو بَرکتِ عطا کُو؛
 چوپونِ ازوا بَش و تا اَبَدِ اونا ره دَ بغلِ خُو بَگیر.

دَ وَصَفِ خُداوند

زُبُورِ داوود

۲۹
۱ آی مَوْجُوداتِ آسمانی^a، دَ خُداوند نِسَبَتِ بَدید،
جلال و قُوتِ ره دَ خُداوند نِسَبَتِ بَدید.
۲ جلالی ره که لایقِ نامِ خُداوند آسته دَز شی بَدید،
خُداوند ره دَ مُطابِقِ شِکوهِ قُدوسیتِ شی پرستش کُنید!

- ۳ آوازِ خُداوند دَ بِلِه آو ها آسته؛
خُدا ی پُر جلالِ گُرگُردِراغِ مُونِه،
خُصُورِ خُداوند دَ بِلِه آو های کَلو و جُودِ دَرِه.
۴ آوازِ خُداوند پُر قُدرتِ آسته؛
آوازِ خُداوند پُر از شِکوهِ-و-جلالِ آسته.
۵ آوازِ خُداوند دِرختونِ سَر و ره مَبیده مُونِه،
آرِه، خُداوند دِرختونِ سَر و لَبنانِ ره مَبیده مُونِه.
۶ آو کوهِ های لَبنانِ ره رِقَمِ گوسله
و سَبیربون^b ره مثلِ جونِه-گاوِ وَحشی دَ قِرْتکِ-و-خِیزِکِ مَبیره.
۷ آوازِ خُداوند اَلَنگِه های آتِشِ ره دَ و جُودِ مَبیره.^c
۸ آوازِ خُداوند دَشتِ ره دَ لَرزِه مَبیره،
خُداوند دَشتِ قَادِشِ ره مِی لَرزَنِه.

^a ۲۹:۱ دَ جای «مَوْجُوداتِ آسمانی» دَ زبونِ عِبْرانی «باچه های خُدا یو» نِوِشته یِه. ^b ۲۹:۶ «سَبیربون» یا «کوهِ جِرمون» بِلندترین کوهِ دَ لَبنانِ آسته. ^c ۲۹:۷ یا «آوازِ خُداوند گُرگُردِراغِ و آتِشکِ ره دَ و جُودِ

۹ آواز خُداوند دِرختونِ بَلُوطِ رِه دَ لَرزِه مِيرِه^a
و دِرختونِ جَنگلِ رِه لُجِ مُونِه.
دَ جايگاهِ شِي پَگِ مُوگِيه: ”جَلالِ دَ خُداوند!“

۱۰ خُداوند دَ بِلِه آوهایِ طوفانیِ حُکمرانیِ کد،^b
خُداوند بَحِيثِ پادشاهِ دَ بِلِه تَخْتِ شِشْتِه، تا اَبَدِالابادِ حُکمرانیِ مُونِه.
۱۱ خُداوند دَ قَوْمِ حُو قُوْتِ مُوْبَخْشِه
خُداوند قَوْمِ حُو رِه قَدِ صُلْحِ-و-سَلامَتِي بَرکَتِ نَصيبِ مُونِه.

دُعایِ شُکْرگُزاري

زَبُورِ داوود، سُرودِ بِلدِه وَقْفِ خانِه خُدا.

۳۰
۱ آي خُداوند، تُو رِه سِتائِشِ مُونُم،
چراکِه تُو مَرِه از چُقُورِي بالِه بَر کدِي
و نَه ايشْتِي کِه دُشْمَنايِ مِه دَ بِلِه مِه خوشِي کُنِه.
۲ آي خُداوند، خُدايِ مِه، دَ پيِشِ تُو نالِه-و-فَرِيادِ کُدُم
و تُو مَرِه شِفا دَدِي.
۳ آي خُداوند، تُو جانِ مَرِه از عالِمِ مُردا بَرُو اُورْدِي
و مَرِه از مِينکَلِ کَسايِ کِه دَ گورِ موره، زِنْدِه نِگاهِ کدِي.

۴ بِلدِه خُداوند سُرودِ بَخانِيد، آي مومنينِ شِي؛
و نامِ مُقَدَّسِ اَرُو رِه سِتائِشِ کُنِيد.

^a ۲۹:۹ امکانِ ذره که دَ زَبونِ عِبْرانیِ اينِي رِقْمِ امِ مَعْنِي پَدِيه: ”آوازِ خُداوند دَرْدِ زَبَدونِ اَهْوا رِه دَ شُورِ مِيرِه.“^b ۲۹:۱۰ دَ جايِ «حُکمرانیِ کد» دَ زَبونِ عِبْرانیِ «شِشْتِه» نِوشْتِه يِه.

۵ چراکه غَضَبِ اَزُو یگ لحظه آسته،
 وِله لُطْفِ اَزُو یگ عُمَر.
 اِمکان دَره که یگ شاو یگ شی دَ چخرا تیر شُنه،
 لیکن صباَحگاه خوشحالی پس مییه.

۶ و ما دَ اَسُوَدگی خُو کُفْتُم:
 ”ما هرگز تکان نَمُوخوَرُم.“
 ۷ آی خُداوند، دَ وِسیله لُطْفِ خُو،
 کوهی ره که قُوت مه بُود اُسْتوار-و-محکم کُددی،
 لیکن وختیکه رُوی خُو ره از مه تاشه کدی،
 ما وَحِشْت زَدَه شُدُم.

۸ آی خُداوند، ما تُو ره کُوی مُوُم؛
 یا مَولا، دَ پِیشِ اَزتُو عُدْر-و-زاری کده مُوگِیم:
 ۹ ”دَ مَرگِ ازمه چی فایده آسته،
 اگه ما دَ گور بوَرُم؟
 آیا خاک تُو ره ستایش مُوکنه؟
 آیا خاک از وفاداری تُو توره مُوگیه؟
 ۱۰ خُداوندا، بِشَنو و دَ حق مه رَجِیم بَش.
 آی خُداوند، مَدَدگار مه بَش.“

۱۱ تُو ماتَم مَره دَ رَقص-و-بازی تَبدیل کدی؛
 تُو پِلاس ره از جان مه بُر کدی

و مَرَه قَد خُوشی پُوشندی،
۱۲ تا تمامِ دِل-و-جان مه^۱ بَلدِه تُو سُرُودِ سِتایش بِخانه و چُپ نَشینه.
آی خُداوند، خُدای مه، ما تا اَبَد تُو ره شُکر-و-سِپاس مُوگِیم.

دُعا بَلدِه خِلاصی از دِستِ دُشمننا
بَلدِه سَرِدِسته خانِنده ها. زُبور داوود.

۳۱
۱ آی خُداوند، ما دَر تُو پناه میروم،
هرگِز نَبیل که شرمِنده شُنم؛

بِخاطرِ عَدالت خُو مَرَه خِلاصی بَدی.

۲ گوش خُو ره سُون از مه بَگیر

و مَرَه دَ زُودی خِلاصی بَدی.

بَلدِه مه قاده محکم بَش

و قلعِه مُسْتَحکم، تا مَرَه نِجات بَدی.

۳ واقِعاً که تُو قاده مه و قلعِه مه اَسْتی،

پس بِخاطرِ نام خُو مَرَه هِدایِت و رهبری کُو.

۴ مَرَه از دامی که بَلدِه مه ایشته شُدِه، خِلاص کُو،

چراکه تُو پناهگاهِ مه اَسْتی.

۵ ما روح خُو ره دَ دِستِ اَز تُو میسپارم؛

آی خُداوند، خُدای حق، تُو مَرَه بازخِرید کدی.

۶ ما از کسای که دَ بُت های بے آرزیش وابسته یه، بد مُویرم؛

و لے ما دَ خُداوند تَوکُل دَرَم.

^a ۳۰:۱۲ دَ جای «دِل-و-جان مه» دَ زبونِ عِبْرانی «جلال مه» نوشته یه.

۷ ما بخاطرِ رَحمتِ تُو خوشی و خوشحالی مُونم،
چراکه تُو سختی-و-مُصِیبتِ مَره دیدی،
و دَ فِکْرِ پَریشانی های جانِ مه آستی؛
۸ تُو مَره دَ دِستِ دُشمو تسلیم نَکدی،
بلکه پایای مَره دَ جای پَراخِ قرارِ ددی.

۹ آی خُداوند، دَ بِلِه مه رَحْم کُو،

چراکه ما بیچاره آسْتُم؛

چیمای مه از غَم-و-غُصّه خیره شُدِه،

و جان و جِسْم مه پُژمُردِه.

۱۰ زندگی مه دَ غَم تیر شُد

و سال های عُمَر مه دَ آه-و-نالِه؛

بخاطرِ گُناهِ مه قُوتِ مه از دِستِ رفته

و استُغونای مه پوسیده شُدِه.

۱۱ ما دَ پِیشِ تمامِ دُشمنای خُو رِشخند شُدیم،

دَ پِیشِ همسایه گونِ خُو از حدِ کَلو.

ما بَلدِه آشنا های خُو مایِه وَحْشَتِ شُدیم؛

هر کسی که مَره دَ بُرو مِینگرِه، از مه دُور دُوتا مُونِه.

۱۲ ما رَقْمِ مُرده آلی از یادِ مُردم رفتیم

و مِثْلِ کوزِه میده جور شُدیم.

۱۳ ما شُکِ شُکِ غَدْرِ کسا ره مِیشنُوم

و ترس-و-وَحْشَتِ دَ هر طرفِ آسته؛

چُون اُونایِ یگجایِ دَ ضِدِ مه نَقشه مِیکشه

و دَ قَصْدِ گِرِفْتونِ جان مه تَوَطِيه موكنه.

۱۴ ولے ما دزتو تَوَكَل مُونم، آي خُداوند

و موكيم: ”تو خُداي مه آستي.“

۱۵ سَرَنوشتِ زِندگي مه دَ دِستِ ازتو يه،

مَره از چنگِ دُشمناي مه

و كساي كه مَره آزار-و-آذيت مونه، خلاص كو.

۱۶ بيل كه رُوي تو دَ بِلَه خِدْمَتگار تو روشني كنه؛

بخاطرِ رَحْمَتِ خُو مَره نِجاتِ بدي.

۱۷ آي خُداوند، نَيْلِ كه شَرْمِنده شُئم،

چراكه ما تو ره بِلَدِه كَوْمَك كُوي مُونم؛

بيل كه شَرِيرو شَرْمِنده شُنه

و دَ عَالَمِ مُردا رَفْتِه چُپ شُنه.

۱۸ بيل كه لب هاي دروغگوي بَد شُنه،

كه مَغْرُورانه دَ ضِدِ آدَماي عَادِلِ

قَد كِبَرِ و تَوَهِينِ توره موكيه.

۱۹ آه، چِيَقَسِ پَرِيمو آستِه خُوبي هاي تو

كه تو بِلَدِه كَساي نِگاهِ كَدِه كه از تو ترسِ دَرِه،

و تو اونا ره دَ پِيَشِ چِيَمِ بَنِي آدَمِ

نَصِيْبِ كَساي مُوني كه دَزتو پِناهِ مِيگِيَرِه.

۲۰ تو اونا ره دَ پِناهِ حُصُورِ خُو

از تَوَطِيه هاي اِنسانِ تاشه مُوني؛

و اونا ره از کشمکشِ زیونای مردُم
دَ خیمه خُو پناه میدی.

۲۱ حمد-و ثنا دَ خُداوند،

که رَحمت خُو ره بطورِ حیرت آور دز مه نشو دَد
دَ غیتی که ما مثلِ یگ شارِ محاصره-شده بُدُم.

۲۲ ما دَ وختِ وِرخطایی خُو گفتم:

”ما از نظر تُو اُفتدیم!“

لیکن تُو آوازِ عُدُر-و-زاری مَره شنیدی
وختیکه ما دَ پیش تُو ناله-و-فریاد کُدم.

۲۳ آی تمامِ مومنینِ خُداوند،

اُو ره دوست بدنید.

خُداوند از آدمای وفادارِ حِفاظتِ مونه،

لیکن مردُمای کِبری-و-مغرور ره کَلو جزا میدیه.

۲۴ آی پگِ کسای که چیم دَ راهِ خُداوند اُستید،

قوی بشید و دِل شمو باجراتِ بَشه.

اعترافِ گناه و طلبِ بخشش

قَصیده^a داوود.

^a ۳۲:۰ دَ جای «قَصیده» دَ زیونِ عبرانی «مَسکِیل» نوشته یه که امکان دَره «شعریا موسیقی ماهرانه»

معنی پدیه.

۱ نیک دَ بختِ کسی که خطای شی بخشیده شد
و گناهِ شی پوشانده.

۲ نیک دَ بختِ کسی که خداوند گناهِ ازو ره دَ حسابِ شی نمیره
و دَ روحِ ازو جيله-و-مکر نبشه.

۳ وختیکه ما دَ باره گناهِ خو چپ ششتم،
استغونای مه پوشیده شد

از آه-و-نالیه که تمامِ روز موكدم.

۴ چون دست تو شاو و روز دَ بله مه گِرنگی موكد؛
تری-و-تازگی مه دَ خشکی تايستو تبديل شدد. سلاه.

۵ اوخته ما گناهِ خو ره دَ پیش تو اقرار کدم
و جرمِ خو ره تاشه نکدم؛

گفتم: ”ما خطاهای خو ره دَ پیش خداوند اعتراف مونم،“
و تو جرمِ گناهِ مَره بخشیدی.

۶ پس بیل که هر بنده مومِن تو

دَ حالیکه تو ميسر آستی، دَ پیش تو دُعا کنه؛
اوخته اگه آوهای کلو ام سیل کنه، دزو نمیرسه.

۷ تو پناهگاهِ مه آستی؛

تو مَره از سختی-و-مَشكِلات نگاه موكنی
و سرود های نجات ره دَ چارَدور مه قرار میدی.

۸ خداوند موكیه: ”ما تو ره هدایت مونم،“

و راه-و-طریقی ره دَز تُو تعلیم میڈم که باید بوری؛
دَ حالیکه چیمای مه دَ بله تُو آسته، دَز تُو مشوره میدیم.
۹ رقمِ آسپ یا قاطرِ آلی نادو نبش،
که فقط دَ وسیله نُخته و لغام رام موشه،
دَ غیر ازُو، نزدیک تُو نمیه.

۱۰ رنج-و-عذابِ آدمِ شیریر کلو آسته،
لیکن رحمت دَ چاردورِ کسی آسته
که دَ خُداوند توکُل دره.

۱۱ آی آدمای عادل، دَ حُصُورِ خُداوند خوش بشیید و خوشحالی کُنید؛
آی آدمای دلِ راست، آواز خوشی بُر کُنید.

دَ ستایشِ خُداوند، خالقِ آسمو و زمی

۱ آی آدمای عادل، بلده خُداوند آوازِ خوشی بُر کُنید،
چراکه ستایشِ خُداوند دَ آدمای نیک میزیه. ۳۳

۲ خُداوند ره قد برِبطِ ستایشِ کُنید

و قد برِبطِ ده-تار بلده شی ساز بزیند.

۳ بلده ازُو سرودِ نو بخانید؛

دُرست ساز بزیند، قد آوازِ بلند.

۴ چراکه کلامِ خُداوند راست آسته

و تمامِ کارای ازُو دَ وفاداری انجام دده موشه.

۵ او عدالت و انصاف ره دوست دره؛

تمام زمی پُر از رَحْمَتِ خُداوند آسته.

- ۶ دَ وَسِیْلَه کلامِ خُداوند آسمونا جور شد
و تَوَسُّطِ نَفْسِ دَانِ اَزُو تمامِ لَشکَرِ آسمونا.^a
- ۷ اُو آو های دریا ره دَ یِگِ مَحْوِطَه جمِ مُونه
و آو های عَوُجِ ره دَ خزانَه ها دَخِیره مُونه.
- ۸ بیلِ که تمامِ مَوْجُودَاتِ زمی از خُداوند بَترسه،
پِگِ باشنده های دُنیا دَزُو اِحترامِ دَشته بَشه،
- ۹ چراکه اُو توره گُفت و دُنیا دَ وِجودِ اَمَد؛
اُو حُکمِ کد و زمی اُستوار شد.

- ۱۰ خُداوند مشورَه مِلَّتِ ها ره ناقِصِ مُونه؛
و نَقشه های قَوْمِ ها ره باطِیل.
- ۱۱ لیکن مشورَه خُداوند تا اَبَدِ اُستوار آسته،
و نِیْتِ های دِلِ شی دَ تمامِ نسلِ ها.
- ۱۲ نیکِ دَ بَخْتِ مِلَّتِی که خُداوند، خُدا ی ازوا آسته،
نیکِ دَ بَخْتِ قَوْمِی که خُداوند اُونا ره بَحِیْثِ میراثِ خُو اِنْتِخابِ کده.

۱۳ خُداوند از آسمو توخِ مُونه

و تمامِ بَنیِ آدَمِ ره مِینگره؛

۱۴ اُو از جای بُود-و-باشِ خُو

تمامِ باشنده های زمی ره توخِ مُونه،

^a ۳۳:۶ مقصد از «لَشکَرِ آسمونا» آفتو، ماهتو و سِتاره ها آسته.

۱۵ اُمُو که دِلِ های پَگِ ازوا ره شکل دَدَه
و پَگِ اعمالِ ازوا ره پیِ مُوبره.

۱۶ یگِ پادشاهِ بخاطرِ کَلوِ بُودونِ لشکرِ خُوِ نِجاتِ پَیداِ نَمُونه
و یگِ مَبارِزِ امِ بخاطرِ قُوتِ کَلویِ خُوِ خلاصیِ پَیداِ نَمُکنه؛

۱۷ اُمیدِ کدوِ دَ اَسپِ جنگیِ بِلدِهِ پیروزیِ بےِ فایدهِ اَسته،

چُونِ قَدِ قُوتِ کَلونِ خُوِ اَوِ نَمِیْتنه که کسِ ره نِجاتِ بَدیه؛

۱۸ یقیناً چِمِ خُداوندِ دَ بِلِهِ کسایِ اَسته که ازوِ ترسِ دَره،

دَ بِلِهِ کسایِ که اُمیدِ شیِ دَ رَحمتِ ازوِ یه،

۱۹ تا جانِ ازواِ ره از مَرگِ خلاصیِ بَدیه

و اُونَاِ ره دَ غَیْتِ قحطیِ زندهِ نِگاهِ کُنِه.

۲۰ جانِ موِ چِمِ دَ راهِ خُداوندِ اَسته؛

اَوِ مَدَدگارِ و سِپَرِ موِ اَسته.

۲۱ امزیِ خاطرِ دِلِ موِ دَ حُضُورِ ازوِ خوشیِ مُونه،

و موِ دَ نامِ مُقَدَّسِ ازوِ تَوَكُّلِ دَری.

۲۲ خُداوندا، بیلِ که رَحمتِ تُوِ دَ بِلِهِ موِ بَشه،

اُمُوِ رَقمِ که اُمیدِ موِ دَزتُوِ یه.

دَ وَصَفِ خُوبِي خُداوند

زُبُورِ داوود. از وختی که او خود ره دَ حُصُورِ اَبِیْمَلِکِ دیونه آندخت و اَبِیْمَلِکِ او ره از پیش خُو هَی کد و او رفت.

۱ خُداوند ره دَ هر زمان سِتایش مُونم؛

حمد-و-ثنای اَزُو همیشه دَ زبون مه یه.

۲ جان مه دَ خُداوند اِفتخار مُونه؛

بیل که آدمای مُسکین بِشَنَوَه و خوشی کُنه.

۳ بَزُرگی خُداوند ره قد از مه اِعلان کُنید

و بیید که نامِ اَزُو ره یگجای سِتایش کنی.

۴ ما خُداوند ره طلب کُدم و او دُعای مَره قَبُول کد

و مَره از تمامِ ترس های مه خلاص کد.

۵ اونا سُون اَزُو توخ کد و چیمای ازوا روشو شُد

و رُوی های ازوا شرمینده نَشُد.

۶ امی مُسکین ناله-و-فرباد کد و خُداوند آواز شی ره شِنید

و او ره از تمامِ مُشکِلات-و-سختی شی نِجات دَد.

۷ ملایکِه خُداوند دَ گَرِدِ کسای خَیمه مِیَزَنه که از خُداوند ترس دَره،

و اونا ره خلاصی میدیه.

۸ آزمایش کُنید و بِنگرید که خُداوند نیکو آسته؛

نیک دَ بَخْتِ کسی که دَرُو پناه موبره.

۹ آی مَقْدَسِینِ خُداوند، اَزُو بَتَرَسید،

چُونِ كَسَايِ كِه اَزُو تَرَسِ دَرِه دَ هِيچِ چِيَزِ مُحْتَاچِ نَمُوشِه.
۱۰ حَتِي شِيرَايِ غُرَانِ مُحْتَاچِ وِ كُشْنِه مُوشِه،
لِيكِنِ كَسَايِ كِه دَ طَلَبِ خُداوندِ اَسْتِه، هِيچِ چِيَزِ خُوبِ كَمبُودِ نَدَرِه.

۱۱ آيِ بچِكِيچَا، بِيِيدِ وِ دَزْمِه گُوشِ بِيِيدِ
تَا مَا دَزَشْمُو تَرَسِ خُدا رِه تَعْلِيمِ بَدْم.
۱۲ كِيِ دَ مِينَكَلِ شُمُو آرزُويِ زِنْدَگِيِ دَرِه
وِ خُوشْدَارِ رُوزَايِ كَلُونِ زِنْدَگِيِ اَسْتِه تَا اَزِ خُوبِيِ بَرخُورْدَارِ شُنِه؟
۱۳ اُو بَايْدِ زَبُونِ خُو رِه اَزِ بَدِيِ نِگَاهِ كُنِه
وِ لَبَايِ خُو رِه اَزِ كُفْتُونِ تَوْرِه پُرْفَرِيْبِ؛
۱۴ اَزِ بَدِيِ دُورِيِ كُنِه وِ نِيكِيِ كُنِه،
دَ طَلَبِ صُلْحِ بَشِه وِ پُشْتِ شِيِ بَگَرْدِه.

۱۵ چِيْمَايِ خُداوندِ دَ بِيْلِه آدَمَايِ عَادِلِ اَسْتِه
وِ گُوشَايِ شِيِ سُونِ نَالِه-و-فَرِيَادِ اَزِوَا.
۱۶ رُويِ خُداوندِ دَ ضِدِ آدَمَايِ بَدكَارِ اَسْتِه
تَا يَادِ-و-بُودِ اَزِوَا رِه اَزِ رُويِ زَمِيِ رِيْشِه كَنِ كُنِه.
۱۷ وِخْتِيكِه آدَمَايِ عَادِلِ نَالِه-و-فَرِيَادِ مُونِه،
خُداوندِ آوَازِ اَزِوَا رِه مِيْشَنُوَه
وِ اَوْنَا رِه اَزِ تَمَامِ مُشْكِلَاتِ-و-سَخْتِيِ هَايِ اَزِوَا خَلَاصِ مُونِه.
۱۸ خُداوندِ نَزْدِيكِ آدَمَايِ دِلْمِيدِه يِه
وِ كَسَايِ رِه كِه رُوحاً ضَرْبِه خُورْدِه، نِجَاتِ مِيدِيِه.
۱۹ رَنجِ-و-مُصِيْبِتِ آدَمِ عَادِلِ كَلُو اَسْتِه،

لیکن خُداوند اُو ره از پگ شی خلاصی میدیه.
 ۲۰ اُو پگ استغونای شی ره حفظ مونه
 که حتی یکی ازوا ام میده نمُوشه.
 ۲۱ آدمِ شریب ره شرارت نابود مونه
 و کسای که از آدمِ عادل بد بُبره، محکوم مُوشه.
 ۲۲ خُداوند جانِ خدمتگاری خُو ره بازخريد مونه؛
 و هیچ کدمِ امزو کسا که دزو پناه میگیره، محکوم نمُوشه.

طلبِ کومک از خُداوند دَ خِلافِ دُشمنّا

ز بُورِ داوود.

۳۵ ۱ اَی خُداوند، قد کسای مُخالِفَتِ کُو که قد ازمه مُخالِفَتِ مونه
 و قد کسای جنگِ کُو که قد ازمه جنگِ مُوکنه.

۲ سِپَرِ کَنه و سِپَرِ ریزه ره بِگیر
 و دَ کومک مه باله شو.

۳ نِیزه و تَوَرِ خُو ره بُر کُو
 و دَ دَمِ رُوی کسای که مَره دُمبال مونه ایسته شو؛
 دَ جان مه بُگی: "نِجاتِ دِهِنِدِه تُو ما اَسْتَم."

۴ کسای که قَصْدِ گِرِفْتونِ جانِ مَره دَره،
 بیل که شرمِنده و رَسوا شُنه؛

کسای که دَ ضِدِ مه توطیه مونه،
 بیل که پسِ بگرده و خِجَل-و-سِرْخَمِ شُنه.

۵ بیل که اونا رَقَمِ کاهِ دَ دَمِ بادِ بَشه

و ملایکه خُداوند اونا ره هی کنه.
 ۶ بیل که راهِ ازوا تریک و لَخَشَنْدُک بَشه
 و ملایکه خُداوند اونا ره دُمبال کنه،
 ۷ چراکه اونا بِدُونِ دَلِیلِ دَ سِرِ راهِ مه دام ره دَ مَنِه چاه تاشه کد؛
 اونا بِدُونِ سَبَبِ بَلَدِه گِرِفْتونِ جان مه چاه کند.
 ۸ بیل که تباهی بے خبر دَ بِلِه ازوا بییه
 و اونا دَ دامی که بَلَدِه از مه تاشه کده، گِرِفْتار شُنه؛
 بیل که اونا دَ چَنگِ تباهی اُفتده نابود شُنه.

۹ اوخته جان مه دَ حُضُورِ خُداوند خوشی مونه
 و بَلَدِه نِجات از جانِبِ اَزُو خوشحال موشه.
 ۱۰ تمام استغونای مه مَوگِیه:
 ”ای خُداوند، کی رِقْمِ اَزتُو آسته؟
 تُو آدمِ مَظْلُوم ره از دِستِ کسای خلاص مونی که اَزُو کده زور تُو یه،
 و آدمِ مُسکین و بیچاره ره از دِستِ کسای که او ره غارت مونه.“

۱۱ شاهدای کینه‌توز باله موشه
 و از مه چیزای ره پُرسان مونه که ما خبر ندرم.
 ۱۲ اونا جوابِ نیکی مَره قد بدی میدیه
 و جان مَره نومیید-و-دَرَمَنده مونه.
 ۱۳ لیکن وختیکه اونا ناجور موشد،
 ما پلاس موبوشیدم؛
 ما جان خُو ره قد روزه گِرِفْتو رَنج میددَم.

و غَبْتِيكَه دُعَايِ مَه بے جوابِ پَس مِيَمَد،^a

^{۱۴} ما ماتَم كَدَه موزَفْتَم،

رقمی كه مَوگفتی بِلدِه دوست یا برار خُو ماتَم مَوكُم؛

و مِثَلِ كَسی كه بِلدِه آبه خُو سوگوارِی مونه، از شِدَّتِ عَم خَم مَوخورُدَم.

^{۱۵} لِيكِن وَخْتِيكَه ما اَفْتَدَم،

اونا خوشحالی كَدَه دَ گِرَد مَه جَم شُد،

اَمو آدماي بے پاس دَ بِلَه مَه جَم شُد

كسای كه بِلدِه مَه ناشِنخْتَه بُوَد، بَدُونِ دَمراسی مَرَه تِكِه-و-پاره كَد.

^{۱۶} اونا مِثَلِ آدماي بے وَقار كه دَ مِهمانی ها ريشخَنْدی مَوكَنه،

دَ بِلَه مَه دَندوخيی كَد.

^{۱۷} یا مَولا، تا چي وَخْتِ اِي حَالْتِ رَه تَوخِ مُونی؟

جان مَرَه از شَرِ ازوا خِلاص كُو

و زِندگی^b مَرَه از چَنگِ شيرای غُران.

^{۱۸} اوخْتَه ما تُو رَه دَ مِينكَلِ جَماعتِ كَنه شُكر-و-سِپاس مَونَم

و دَ بِيِنِ مَرُدَمِ كَلو حَمد-و-ثَنایِ تُو رَه مَوگِيَم.

^{۱۹} نِيلِ كه دُشمنایِ خاين مَه دَ بِلَه مَه خوشی كَنه

و كسای كه بے دَليلِ از مَه بَدِ مَوبره، دَ بِلَه مَه چِشَمَكِ بَزَنه،

^{۲۰} چراكه اونا از صُلح-و-صفا توره نَموگِيَه،

بَلَكِه دَ ضِدِ كسای كه دَ زَمیِ آرامِ اَسْتَه،

توره های پُر از حِيلَه-و-مَكِرِ مِيسِنجَه.

^a ۳۵:۱۳ دَ جای «بے جوابِ پَس مِيَمَد» دَ زبونِ عِبْرانی «پَس دَ بَغَل مَه مِيَمَد» نَوِشْتَه يَه. ^b ۳۵:۱۷ دَ

جای «زِندگی» دَ زبونِ عِبْرانی «يِگانه» نَوِشْتَه يَه.

۲۱ اونا دان خُو ره دَ ضدِ مه کته واز کده مَوگيه:

“هَه هَه! چيمای مو دِیده.”

۲۲ آی خُداوند، تُو کارِ ازوا ره دِیده،

چُپ نَشی!

یا مولا، از مه دُور نَبَش!

۲۳ وَرَخی و دَ دِفَاعِ مه باله شو،

آی خُداوند، خُداى مه، دَ دادِ مه بَرَس!

۲۴ آی خُداوند، خُداى مه، دَ مُطابقِ عدالتِ خُو مَره دَ حقِ مه بَرَسَن.

و نَبیلِ که اونا دَ بِلَهِ مه خوشی کُنه.

۲۵ نَبیلِ که اونا دَ دِلِ خُو بُوگيه: “اینه، مو دَ آرزویِ خُو رَسیدی!”

نَبیلِ که بُوگيه: “مو اُو ره فُورتِ کدی!”

۲۶ کسای که بخاطرِ بلا-و-مُصیبیتِ مه خوشی مونه،

بیلِ که پگِ ازوا شرمینده و خِجَلِ شُنه؛

کسای که خودِ ره دَ بِلَهِ مه کُنه کُنه مونه،

بیلِ که قدِ شرم و رَسواییِ پوشنده شُنه.

۲۷ کسای که دَ آرزویِ عادِلِ حسابِ شُدونِ مه آسته،

بیلِ که آوازِ خوشی بُر کُنه و خوشحالِ بَشه،

و دايمِ بُوگيه: “خُداوند بُررگِ آسته

که از سلاَمَتیِ خِدْمَتگارِ خُو خوشحالِ موشه.”

۲۸ اوخته زبونِ مه عدالتِ تُو ره بیانِ مونه

و حمد-و-ثنایِ تُو ره تمامِ روزِ مَوگيه.

راه بدکارا و فیض-و-رحمتِ خدا

بلده سردسته خاننده ها. زبور داوود خدمتگار خداوند.

۱ خطای آدمِ شریب از مغزِ دلِ ازو بی داد مونه؛
ترسِ خدا د پیش چیمای ازو نییه.

۲ چون او خود ره د نظر خو تعریف-و-توصیف مونه،
د اندازه که گناه شی بلده ازو معلوم نموشه تا از شی بد بیره.

۳ تورای دان ازو شرارت و حيله-و-مکر آسته؛
او کارِ عاقلانه و انجامِ دونِ کارِ نیک ره ایله کده.

۴ او د جاگه خو نقشه های بد میکشه؛
و راهی ره پیش گرفته که خوب نییه.
او از شرارت بد نموره.

۵ آی خداوند، رحمت تو تا آسمونا میرسه
و وفاداری تو تا اُور ها.

۶ عدالت تو رقم کوه های قیل آسته
و قضاوت تو مثل غوجی های کته.
آی خداوند، تو انسان و حیوان ره د پناه خو نگاه مونی.

۷ آی خدا، رحمت تو چیقس باارزش آسته.

بنی آدم د زیر سایه بال های تو پناه میگیره؛

۸ از نعمت پریمون خانه تو سیر موشه
و تو از دریای خوشی های خو دزوا و چیدلجی مونی.

۹ چون چشمه حیات دَ پیشِ ازتو یه
و دَ وسیله نُورِ ازتو مو نُورِ حیاتِ ره مینگری.

۱۰ رَحمتِ خُو ره بلده کسای که تُو ره مینخشه ادامه بدی
و عدالتِ خُو ره بلده کسای که دلِ راست آسته.
۱۱ نیل که پای آدمای کبری-و-مغرور مَره لَغه کُنه
یا دِستِ آدمای شَریر مَره هَی کُنه.
۱۲ اونه، آدمای شَریر-و-بدکار اُفتده!
اونا تاه اندخته شُده و توانایی باله شُدو ره ندره.

سرنوشتِ آدمای شَریر و آدمای نیک

زُبورِ داوود.

۳۷
۱ بخاطرِ آدمای شَریر خود ره رنجور نَکُو
و حَسَدِ بدکارا ره نَخور،
۲ چراکه اونا دَ زودی رقمِ علفِ پژمرده موشه
و مثلِ گیاهِ سوز، حُشک.

۳ دَ خُداوند تَوکُلِ کُو و نیکی کُو؛
دَ سرزمینِ خُو جای-د-جای شو و وفاداری ره نگاه کُو.
۴ اوخته از حُصُورِ خُداوند لِدَتِ موبری،
و اُو آرزو های دلِ تُو ره دَزتُو میدیه.
۵ راه-و-طریقِ خُو ره دَ خُداوند تسلیم کده
دَزُو تَوکُلِ کُو و اُو دِستِ دَ کار موشه.

۶ او عدالت تو ره مثلِ روشنی صبح بر ملا مونه
و حق بُودون تو ره رقمِ آفتو چاشت آلی.

۷ دَ حُصُورِ خُداوند چُپ-و-آرام بَش
و قد صَبِر-و-حَوصِلَه اِنْتِظار شی ره بَکَش.
بخاطرِ کسی که دَ راه-و-طریق خُو کامیاب آسته،
و نقشه های شَریرانه خُو ره عملی مونه، رنجور نَشُو.
۸ از قار دُوری کُو و غَضَب ره ایله بدی.
خود ره رنجور نَکُو،
چراکه سُون شرارت موبره.

۹ چُون مردَمای بدکار نابود موشه،
لیکن کسای که دَ اُمیدِ خُداوند آسته، وارثِ زمی موشه.
۱۰ بعد از یگ زمانِ کوتاه، آدمِ شَریرِ دِیگه و جُود نَمیدَشته بَشه؛
و هر چی قَس که او ره بُپالی، پیدا نَموشه.
۱۱ مگم آدمای حلیم وارثِ زمی موشه،
و از پَریمونی صلح-و-سلامتی لِذت موبره.

۱۲ آدمِ شَریرِ دَ ضِدِ آدمِ عادِلِ تَوطیه مونه
و دَ بِلَه شی دَندو خَیی مَوکُنه؛
۱۳ لیکن خُداوند دَ بِلَه آدمِ شَریرِ خَنده مونه،
چُون او مینگره که روزِ بازخاستِ اَزُو مییه.
۱۴ آدمای شَریرِ شمشیر ره میکشه
و کمو ره خَم میدیه،

تا مردُمای غریب و مُحْتَاج ره تاه پورته کُنه
و آدمای ره که دَ راهِ راست موره، دَ قتلِ پِرسنه.
۱۵ لیکن شمشیرای ازوا دَ دِلِ خودون شی دَر مییه
و کمون های ازوا میده مُوشه.

۱۶ دارایی کم یگِ آدمِ عادِلِ بهتر آسته
از مال-و-دَوْلَتِ پِگِ شَرِیرو.
۱۷ چُون بازویِ آدمای شَرِیرِ میده مُوشه،
لیکن خُداوند پُشتیوانِ آدمای عادِلِ آسته.

۱۸ خُداوند از روزایِ آدمای عادِلِ باخبر آسته
و میراثِ ازوا اَبَدی آسته.
۱۹ اونا دَ زمانِ بلا-و-مُصِیبتِ شَرِمنده نُمُوشه؛
و دَ روزایِ قحطیِ خوراکِ پَرِیمو دَره،
۲۰ لیکن آدمای شَرِیرِ نابُود مُوشه،
و دُشمنایِ خُداوند رِقْمِ نُورِندی علفچرها زُودگُذر آسته که از بَینِ موره،
اونا مِثَلِ دُودِ اَلّی گَم مُوشه.

۲۱ آدمِ شَرِیرِ قرضِ میگییره و پس نَمیدیه،
لیکن آدمِ عادِلِ سَخی آسته و بَخشِش کده موره،
۲۲ کسای که از خُداوند بَرکتِ پَیدا مونه، وارِثِ زمیِ مُوشه،
ولے کسای ره که خُداوند نالَتِ مونه، اونا نابُود مُوشه.

۲۳ اگه خُداوند از راه-و-طریقِ یگ آدم خوش بَشه،
قَدَم های اَزُو ره مُسْتَحکَم-و-اُسْتوار مُونه؛
۲۴ هرچِیْقَس که او بوفته، سرنِگون نَمُوشه،
چراکه خُداوند دِسْتِ اَزُو ره مِیگِیره.

۲۵ ما جوان بُوْدُم و اَلی پِیر اَسْتُم
و ما هرگِز نَدیدیم که آدمِ عَادِل پُرْمُشت شُدِه بَشه
و اولادای شی نان گدایی کده بَشه.
۲۶ او همیشه سَخَاوَتْمَند اَسْتِه و قرض مِیدیه؛
و اولادای اَزُو مایِه بَرکت اَسْتِه.

۲۷ از بدی دُور شُو و نیکی کُو؛
اوخته تا اَبَد باقی مُومنی،
۲۸ چراکه خُداوند اِنصاف ره دوست دَره
و مومنین خُو ره ایله نَمِیدیه.
اونا تا اَبَد مَحْفُوظ اَسْتِه،
لیکن نسلِ آدمای شَرِیر قَطع مُوشه.
۲۹ آدمای عَادِل وارِثِ زمی مُوشه
و تا اَبَد دَز شی زِندگی مُونه.

۳۰ دانِ آدمِ عَادِلِ حِکمت ره بَیان مُونه
و زبونِ اَزُو دَ اِنصاف توره مُوگیه.
۳۱ شریعتِ خُدای آدمِ عَادِلِ دَ دِل شی اَسْتِه؛

امزی خاطر پایای ازو نَمیلَخشه.

۳۲ آدمِ شَریرِ دَ گَیتهِ آدمِ عادِلِ آسته

و قَصِدِ کُشتونِ شی ره دَره،

۳۳ لیکن خُداوند او ره دَ دِستِ آدمِ شَریرِ ایله نَمونه

و غَیثیکه دَ محاکمه اُورده شُد، ام نَمیله که محکوم شنه.

۳۴ دَ خُداوند اُمید کُو و راه-و-طَریقِ ازو ره نِگاه کُو

و او تُو ره وارِثِ زمی جور کده سرِبلند مونه؛

اوخته تُو نابودی آدمای شَریر ره مینگری.

۳۵ ما یگِ آدمِ شَریرِ و ظالمِ ره دِیدم؛

که رقمِ دِرختِ سَوُزِ خود ره بَرَتُو و بلند کده مورفت،

۳۶ لیکن او از بَینِ رفت و دِیگه وجود نَدَشت.

هرچِیقس که او ره پالیدم، او پیدا نَشُد.

۳۷ آدمای بے غَیبِ ره توخ کُو و آدمای راستکار ره بِنگر،

چُونِ عاقَبَتِ ازوا صُلح-و-سلامتی آسته.

۳۸ لیکن آدمای خطاکار پگ شی نابود موشه

و عاقَبَتِ آدمای شَریرِ نابودی آسته.

۳۹ نِجاتِ آدمای عادِلِ از طرفِ خُداوند مییه؛

او دَ غَیثِ مُشکِلات-و-سختیِ بَلَدِه ازوا قلعِه مُستَحکم آسته.

۴۰ خُداوند دَزوا کومک مونه و اونا ره خلاصی میدیه؛

اونا ره از چَنگِ مردُمای شَریرِ خلاص مونه و اونا ره نِجات میدیه،

چراکه اونا دَ خُداوند پناه مُویره.

دُعای آدمِ رنج دیده

زبُورِ داوُود، بلدهِ جَلبِ تَوَجُّهِ خُدا.

۳۸^۱ ای خُداوند، دَ غَیْتِ قارِ خُو مَرِه سرزنش نَکُو
و دَ وختِ غَضَبِ خُو مَرِه اِصلاح نَکُو.

۲ چراکه تیرای تُو دَ جان مه دَرآمده

و دِست تُو دَ بِلِه مه تاه شُده.

۳ بخاطرِ قار-و-غَضَبِ تُو صِحتَمندی دَ جِسم مه نیسته؛

نه ام سلامتی دَ استغونای مه بخاطرِ گناه های مه.

۴ چُون گناه های مه از سر پَریده

و رقمِ بارِ گِرنِگ از زور مه کده گِرنِگتر شُده.

۵ بخاطرِ لَوَدَگی مه

زخمای مَرِه چَرگ و رِیم گِرفته.

۶ ما حَم خوردم و بیخی دُوَقَد شُدم؛

تمام روز ماتم کده میگردم،

۷ چراکه کمر مه پُر از دَرَد-و-سوزش شُده

و صِحتَمندی دَ جِسم مه نیسته.

۸ تُوان دَزمه نَمنده و ما بیخی جَوَجُو شُدم؛

ما بخاطرِ ناآرامی دِلِ خُو ناله-و-فِغان مُوئم.

۹ یا مولا، تمام آرزو های مه د پیش نظر تو آسته؛
 آه-وناله مه از تو تاشه نییه.
 ۱۰ دل مه میتپه، قوت مه از مه رفته؛
 و حتی روشنی چیمای مه ام دز مه نمنده.
 ۱۱ دوستا و حتی رفیقای مه از خاطر زخم های مه خود ره گوشه میگیره
 و همسایه گون مه دور ایسته موشه.
 ۱۲ کسای که قصد گرفتون جان مره دره، دام میله،
 کسای که د تلاش ضرر رسندو دز مه یه، د باره نابودی مه توره موگیه
 و تمام روز د فکر خیانت کدو آسته.

۱۳ لیکن ما رقم آدم کر نمیشنوم،
 و رقم آدم گنگه توره نموگیم.
 ۱۴ آره، ما مثل کسی شدیم که نمیشنوه
 و د زبون شی کدم جواب نییه.
 ۱۵ لیکن آی خداوند، ما چیم د راه از تو آستم،
 و تو، آی خداوند، خدای مه، دعای مره قبول مونی.
 ۱۶ چون ما قد خو گفتیم: ”نشنه که اونا د بله مه خوشی کنه،
 و غیتیکه پای مه میلخسه خود ره د بله مه کته کته کنه.“

۱۷ چون نزدیک آسته که بفتیم
 و درد-و-رنج مه همیشه قد مه آسته.
 ۱۸ ما گناه خو ره اقرار مونم
 و بخاطر خطای خو غمگی آستم.

۱۹ دُشمنای مه قَوی و زورثو آسته
 و کسای که پدُونِ دلیل از مه بد مُوبره کلو یه.
 ۲۰ امو کسا که دَ عَوَضِ نیکی مه بدی مُونه،
 اونا دَ خِلاف مه آسته، فقط بخاطری که پُشتِ نیکی میگردُم.

۲۱ خُداوندا، مَره ایله نَکُو!
 آی خُدای مه، از مه دُور نَبَش!
 ۲۲ بلده کومک مه عَجَله کُو،
 یا مولا، که نِجات دِهِنده مه آستی.

زندگی انسان پُر از رنج و زودگذر آسته
 بلده یِدوتون سردسته خائنده ها. زبُور داوود.

۳۹
 ۱ ما قد خُو کُفْتُم: ”فِکَر خُو ره سُون راه-و-رفتار خُو میگیرُم
 تا قد زبون خُو گناه نَکُم؛
 ما دان خُو ره قد لَغامِ اداره مُونُم
 تا وختیکه آدمای شَریر دَ نزدیک مه بَشه.“
 ۲ ما چُپ و آرام بُوَدُم،
 و توره خُوب ام نَمُوکُفْتُم،
 و لِه دَرْد-و-رنج مه کلو شُد
 ۳ و دِل مه دَ سِینه مه دَر گِرِفْت.
 وختیکه چورت میزَدُم، آتِش اَلَنگه مُوکد؛
 اوخته دَ زبو آمده کُفْتُم:
 ۴ ”خُداوندا، آخِرِ زندگی مَره بلده مه معلومدار کُو

و تعدادِ روزای عُمَر مَرَه؛
 بیل که بَدَنَم که زندگی مه چِیقِس زُودگُذَر اَسْتَه.
 ۵ تُو روزای زندگی مَرَه یِگ قَرِیش جور کدے و بس،
 و عُمَر مه دَ نَظَر تُو هِیچ اَسْتَه.
 واقِعاً که عُمَر هر اِنسان کَلوتَر از یِگ نَفَس کَشِیدو نِییه. سِلاه.
 ۶ یَقیناً اِنسان سایه اَسْتَه که دَرگُذَره،
 اونا بے فایده تَپ-و-تَلاش مُونه؛
 اونا مال-و-دارایی جَم مُونه و نَمیِدَنه که کی صَاحِب شی موشه.

۷ و آلی، آی خُداوند، ما چِیم دَ راهِ چِیزخِیل بَشَم؟
 اُمید مه دَر تُو یه.

۸ مَرَه از چَنگِ پَگِ خِطاهای مه خِلاص کُو
 و مَرَه رِیشخندِ اَدَمای لَوڈَه جور نَکُو.
 ۹ ما گَنگه شُدیم و دان خُو ره واز نَمیِتَنم،
 چُون تُو ای کار ره کدے.

۱۰ بَلا-و-مُصِیبت خُو ره از مه دُور کُو؛
 ما از ضَرِبَه های دِست تُو از بَین مورَم.

۱۱ تُو اِنسان ره بَخاطِرِ گُناهِ شی قَد جَزا ها سرزَنش مونی
 و چِیزای دوست-دَشْتَنی شی ره مِثِل کوبه اَلّی مُوخوری.
 یَقیناً که عُمَر هر اِنسان کَلوتَر از یِگ نَفَس کَشِیدو نِییه. سِلاه.

۱۲ خُداوندا، دُعای مَرَه بَشَنو
 و دَ ناله-و-فَریاد مه گوش بَدی.

آو دیدِه مَرِه نَادِیدِه نَگیر،
 چُون ما دَ پِیش تُو رِقْمِ یِگِ مِهمو اَسْتِم
 و رِقْمِ یِگِ مُسافرِ، مِثْلِ بابِه کَلونایِ خُو.
 ۱۳ نِگاهِ خَشَمِ اَلودِ خُو ره از مه دُور کُو تاکه ما بَسْمِ لَبِخند بَرْنِم،
 پِیش ازی که از دُنیا بورْم و وُجودِ نَدَشته بَشْم. ”

خُداوند دَ دادِ خِدْمتگارِ خُو مِیرسه
 بلده سردسته خاننده ها. زبُور داوود.

۴. ۱ ما قد صبر-و-خوصله چیم دَ راهِ خُداوند شِشْتِم
 و اُو دَزمه مایل شُدِه ناله-و-فریاد مَرِه شِنید.

۲ اُو مَرِه از چاهِ نابودی بُر کد
 و از مَنِه گِل-و-لِی کشید
 و پایای مَرِه دَ بله قاده ایشته
 قدَم های مَرِه مُسْتَحکم کد.
 ۳ اُو سُرودِ نُو دَ دان مه اَندخت،
 سُرودِ سِتایشِ خُدایِ مو ره.

غَدْر کسا ای چِیزا ره دیدِه ترسِ مُوخوره
 و تَوکَلِ خُو ره دَ خُداوند مُونه.

۴ نیک دَ بَخْتِ آدمی که دَ خُداوند تَوکَلِ دَرِه
 و سُونِ آدمایِ کِبری-و-مغرورِ نَموره،
 سُونِ کسایِ که از دروغِ پِیروی کده گُمراه موشه.
 ۵ آی خُداوند، خُدایِ مه، کارایِ عَجیبِ که تُو کدے غَدْر کَلو اَسْتِه،

امچنان فِکرای که بَلدِه ازمو دَری؛
هیچ کس قد ازتو برابری نَمیتنه.
اگه ما بِخایم که کارای تُو ره بیان کده دَ بارِه ازوا نقل کُثم،
اونا از حساب بُر آسته.

۶ تُو دَ قُرَبانی و هدیه دِلچسپی نَدَری
و از مه قُرَبانی سوختنی و قُرَبانی گُناه طلب نکدی،
بلکه گوشای مَره واز کدی.
۷ اوخته گُفتم: ”اینه، ما حاضر آسُم.
دَ طومارِ نِوشته های مُقَدَّس دَ بارِه مه نِوشته شُده:
۸ خوشی مه دَ انجام دَدونِ خاست-و-اراده ازتو یه، آی خُدای مه؛
شریعت تُو دَ دِل مه نِوشته یه.“

۹ ما خوشخبری عدالت ره
دَ مینکلِ جماعتِ کُنه اعلان کدیم؛
اینه، ما لب های خُو ره بَند نکدیم،
تُو مِیدنی، آی خُداوند.
۱۰ ما عدالت تُو ره دَ دِل خُو تاشه نکدیم،
بلکه از وفاداری و نِجات تُو توره گُفتیم
و رَحمت و راستی تُو ره از جماعتِ کُنه پوشیده نِگاه نکدیم.

۱۱ آی خُداوند، رَحمت خُو ره از مه دِریغ نِکُو؛
بیل که مَحَبَّت و وفاداری تُو دایم از مه جِفاظت کُنه،

۱۲ چراکه بلاهای بے حساب گرد مره گرفته؛
کُناهای مه مره دَ چنگ خُو گرفته و ما دیده نَمیتنم،
کُناهای مه از مویای سر مه کده کلو یه،
دل مه از حال رفته.

۱۳ آی خُداوند، از رُوی لُطف خُو مره خلاصی بَدی؛
خُداوندا، دَ کومک مه عَجَله کُو.

۱۴ کسای که قَصَدِ گِرفتونِ جان مره دَره تا او ره نابود کُنه،
بیل که پگ ازوا شرمینده و سرخَم شُنه؛

کسای که میل دَره دَزمه ضرر برسُنه،
بیل که عَقَبِ نِشینی کده رسوا شُنه.

۱۵ کسای که دَ بله مه هه هه مونه

بیل که از شرمندگی دَ گور در بییه.^a

۱۶ لیکن کسای که دَ طلبِ ازتو یه،

پگ شی دَ حُضُور تُو خوشی کُنه و خوشحال بَشه؛

کسای که نِجات تُو ره دوست دَره،

دایم بُگیه: ”خُداوند بزرگ آسته!“

۱۷ لیکن ما غریب و مُحْتَاج اَسْتُم،

یا مَولا، دَ فِکر مه بَش.

تُو مَدَدگار و نِجات دِهنده مه اَسْتی؛

دیر نَکُو، آی خُدای مه.

^a ۴۰:۱۵ دَ جای «دَ گور در بییه» دَ زیونِ عبرانی «وَحْشَت زده شُنه» نوشته یه.

دُعای آدمِ ناجور

بلده سردسته خاننده ها. زبور داوود.

۱ نیک د بخت کسی که د فکر آدمای غریب آسته؛
د روز بلا-و-مُصیبت خُداوند او ره نجات میدیه.

۲ خُداوند ازو مُحافِظت مُوکنه و او ره زنده نگاه مونه؛
او د زمی برکت یافته کوی موشه

و خُدا او ره د آرزوی دُشمنای شی تسلیم نمونه.

۳ خُداوند او ره د جاگه ناجوری شی قوت میدیه
و او ره از ناجوری شی شفای کامل میدیه.

۴ ما گفتم: ”خُداوندا، د حق مه رحیم بش؛

و جان مَره شفا بدی، چراکه ما د ضد تو گناه کدیم.“

۵ دُشمنای مه از روی کینه د باره مه موگیه:

”او چی غیت مومره و نام شی گل موشه؟“

۶ وختیکه د پرسیدون مه مییه، تورای پوچ-و-بے فایده موگیه

و د دل خو شرارت ره جم مونه؛

غیتیکه برو موره، او ره نقل مونه.

۷ تمام کسای که از مه بد موبره، یگجای شُده د ضد مه شک شک مَوکنه؛

و د ضد مه توطیه مونه.

۸ اونا موگیه: ”یگ بلای بد د بله ازو آمده؛

د جای که خاو کده دیگه هرگز باله نموشه.“

۹ حتی دوستِ جانبرابر مه که د بله شی اعتماد دشتُم

و نان-و-نَمَك مَرَه مُوخورد،
اَسْتِین خُو ره دَ ضِد مه بَر زَد.^a

۱۰ لیکن تُو، آی خُداوند، دَ حق مه رَجِیم بَش
و مَرَه رُست کُو تا جَزای ازوا ره بَدِیم.
۱۱ امزی ما مِیدَنُم که تُو از مه خوش-و-راضی اَسْتی،
چُون نَمیلی که دُشمن مه دَ بَلَه مه پیروز شُنه.
۱۲ تُو بخاطرِ صداقت-و-راستی مه پُشتیوان مه بُودے
و همیشه مَرَه دَ حُصُور خُو برقرار نِگاه مونی.

۱۳ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، خُدايِ إِسْرَائِیل،
از اَزَل تا اَبَدًا اَباد. آمین و آمین.

بَخْشِ دَوَم

اُمید کدو دَ خُدا دَ غَیْتِ پَرِیشانی
بَلَدَه سَرْدِستَه خانِنده ها. قَصِیدَه بَنی قورَح.

۱ اُمُو رَقْم که آهُو دَ جوی های آو شَوَقِ کَلو دَرَه،
اُمُو رَقْم، آی خُدا، جان مه دَ شِدَّت دَ شَوَقِ از تُو یَه.
۲ جان مه تَشْنِیه خُدا اَسْتَه، تَشْنِیه خُدايِ زنده؛
چی وخت مِیتَنُم بَیْم و دَ حُصُورِ خُدا حاضِر شَنُم؟
۳ آودیده های مه شاو و روز خوراک مه اَسْتَه،

^a ۴۱:۹ دَ زَبونِ عِبْرانی مُوگیه: "بوربی خُو ره دَ ضِد مه باله کد."

چراکه تمام روز مردّم دَزمه مُوگیه: «خُدای تُو کُجا یه؟»

۴ جان مه شکنجه مُوشه،^a

وختیکه اینی چیزا ره دَ یاد خُو میرم:

که چی رقم قد جماعت مورفتم

و اونا ره دَ خانه خُدا راهنمایی مُوکدم،

قد آواز خوشی و شکرگزاری

دَ پیش روی جمعیتی که عید میگریفت.

۵ آی جان مه، چرا رنجور- و افسرده آستی؟

چرا دَ وجود مه پریشان آستی؟

دَ خُدا اُمید کُو،

چون ما بسم اُو ره حمد- و ثنا مُوگیم،

امو ره که نجات از حُضور اَزو مییه و خُدای مه آسته.

۶ جان مه دَ وجود مه رنجور- و افسرده یه؛

امزی خاطر از سرزمین اُردُن

و قلّه های حرمون، از کوه مصعار

ما تُو ره یاد مُونم.

۷ یگ چُقوری دیگه چُقوری ره کوی مُونه،

دَ وسیله صدای شرشره های آو تُو؛

تمام جلپه ها و سیل های مُصیبت تُو

از بِلّه مه تیر شده.

۸ دَ غیتِ روز، خُداوند رحمت خُو ره عطا مُونه

^a ۴:۴۲ دَ زبون عبرانی «جان خُو ره میریزتم» نوشته یه.

و دَ وَخْتِ شَاو، سَرُوْدِ اَزُو قَد مِه اَسْتِه،
دَ عِنَوَانِ دُعَا دَ پِيشِ خُدَايِ زِنْدَگِي مِه.

۹ دَ خُدَا كِه قَادِه-و-پِنَاهَاگَاهِ مِه اَسْتِه مُوگَم:

”چِرَا مَرِه پُرْمُشْتِ كَدِه؟

چِرَا مَا بَخَاطِرِ ظَلَمِ دُشْمُو

مَاتَم كَدِه بِيگَرْدَم؟”

۱۰ وَخْتِيكِه دُشْمَنَايِ مِه مَرِه طَعْنِه مِيديِه،

اَسْتُغُونَايِ مِه جَو جَو مُوشِه،

چُونِ تَمَامِ رُوْزِ دَزْمِه مُوگِه:

”خُدَايِ تُو كُجَا اَسْتِه؟”

۱۱ اَيِ جَانِ مِه، چِرَا رَنْجُوْر-و-اَفْسُرْدِه اَسْتِي؟

چِرَا دَ وَجُوْدِ مِه پَرِيشَانِ اَسْتِي؟

دَ خُدَا اُمِيْدِ كُو،

چُونِ مَا بَسْمِ اُو رِه حَمْدِ-و-ثَنَّا مُوگِيْم،

اَمُو رِه كِه نِيْجَاتِ دِهْنِدِه جَانِ مِه وَ خُدَايِ مِه اَسْتِه.

۱۲ اَيِ خُدَا، دَ دَادِ مِه بَرَسِ

و اَزِ حَقِ مِه دَ بَرَابَرِ قَوْمِ بِي خُدَا دِفَاعِ كُو؛

مَرِه اَزِ چَنَگِ مَرْدُمَايِ مَكَاْرِ وَ بِي اِنصَافِ خِلَاصِ كُو.

۲ چُونِ تُو خُدَا اَسْتِي، پِنَاهَاگَاهِ مِه.

چِرَا مَرِه اَزِ حُصُوْرِ حُو رَانْدِي؟

چِرَا بَخَاطِرِ ظَلَمِ دُشْمُو مَاتَم كَدِه بِيگَرْدَم؟

۳ نور و حقیقت خُو ره رَیِی کُو تا مَرِه هِدایت کُنِه،
 بیل که اونا مَرِه دَ کوه مُقَدَّس تُو و دَ جای بُود-و-باش تُو بُبرِه.
 ۴ اوخته ما دَ قُربانگاهِ خُدا مورْم،
 دَ پیشِ خُدای که مَنبِعِ خوشی و خوشحالی مه آسته.
 آی خُدا، خُدای مه،
 ما تُو ره قد بَرِبَط سِتایش مُونم.
 ۵ آی جان مه، چرا رنجُور-و-افسُرده آستی؟
 چرا دَ وِجُود مه پریشان آستی؟
 دَ خُدا اُمید کُو،
 چُون ما بسم اُو ره حمد-و-ثنا مُوگیم،
 اُمُو ره که نِجات دِهِنده جان مه و خُدای مه آسته.

درخواست بلده کومک بعد از شکست

بلده سردسته خاننده ها. قَصیدِه بَنی قورح.

۱ آی خُدا، مو قد گُوشای خُو شنیدے؛
 بابِه کَلونای مو دَز مو نقل کده

که تُو دَ دُورونِ ازوا چیز کار کدی،
 دَ زمانِ قدیم.

۲ تُو قد دِستِ خود خُو مِلتِ ها ره بُر کدی

و بابِه کَلونای مو ره دَ سرزمینِ ازوا جای-د-جای کدی؛

تُو قومِ ها ره دَ مُصیبتِ گِرِفَتار کدی،

لیکن بابِه کَلونای مو ره تَرقی ددی.

۳ اونا دَ وسِیلِه شمشیرِ خُو ای سرزمینِ ره نِگِرِفَت،

و نَه ام بازوی خودِ ازوا اونا ره پیروز کد،
 بلکه دِسْتِ راست و بازو و نُورِ حُضُورِ ازتو اونا ره پیروز کد؛
 چراکه تُو ازوا راضی بُودی.
 ۴ آی خُدا، تنها تُو پادشاهِ مه اَسْتی؛
 حُکم کُو که پیروزی ها نصیبِ اولادِه یعقوب شنه.
 ۵ دَ کومکِ ازتو مو دُشمنای خُو ره وادار مونی که عَقَبِ نِشینی کُنه
 و دَ وسیله نامِ ازتو مو مُخالِفای خُو ره پایمال مَوکُنی.
 ۶ ما دَ کمون خُو تَوکُلِ نَمُونم،
 و شمشیر مه ام مَرِه نِجاتِ دَدِه نَمِیْتنه؛
 ۷ بلکه تُو مو ره از دِسْتِ مُخالِفای مو نِجاتِ دَدِه
 و کسای ره که از مو بد موبُرد شرمندِه-و-سرخم کدِه.
 ۸ تمامِ روز مو دَ بِلِه خُدا اِفتخار مونی؛
 و مو نامِ تُو ره تا اَبَدِ سِتایش مونی. سِلاه.

۹ مگم آلی تُو مو ره دُور پورته کدِه و مو ره رَسوا کدِه
 و قد لشکر های مو دَ جنگِ نَموری.
 ۱۰ تُو مو ره وادار کدی که دَ دُشمو پُشتِ گَشْتَنده دُوتا کُنی
 و مُخالِفای مو بلده خُو وُلجه گِرِفت.
 ۱۱ تُو مو ره رقمِ گوسپندوی جور کدی که بلده کُشتار^a اَسْتِه،
 تُو مو ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها تِیت-پَرک کدی.
 ۱۲ تُو قومِ خُو ره دَ هیچِ سَودا کدی
 و از سَودای ازوا کُدَمِ فایده نَکدی.

^a ۴۴:۱۱ دَ جای «کُشتار» دَ زبونِ عبرانی «خوراک» نوشته یه.

۱۳ تُو مو ره دَ پیشِ همسایه گون مو خار-و-حقیرِ کدے،
 مایه ریشخندی و پوزخندی کسای که دَ گرد-و-بر مو آسته.
 ۱۴ تُو مو ره دَ مینکلِ مِلتِ ها یگِ مِثالِ جورِ کدے؛
 مردُمِ قَوْمِ ها سرِ حُو ره شورِ دده دَ بِلِه مو خنده مونه.
 ۱۵ تمامِ روزِ رسواییِ مه دَ پیشِ نظرِ مه آسته
 و رُویِ مه قدِ شرمِ پوشنده شده،
 ۱۶ بخاطرِ آوازِ کسای که طعنه میدیه و دَو میزنه،
 بخاطرِ دُشمو و اِنْتِقَامِ گیرنده.

۱۷ پگِ امزیا دَ بِلِه مو آمده،
 ولے مو تُو ره پُرمُشتِ نکدے
 و دَ عهدِ تُو خیانتِ نکدے.
 ۱۸ دِلِ هایِ مو پسِ تاو نَخورده
 و پایایِ مو از راه-و-طریقِ ازتُو کجِ نرفته.
 ۱۹ ولے تُو مو ره جو جو کده
 دَ جایِ شغالِ ها ایله کدی
 و قدِ سایه مَرگِ پوشندی.

۲۰ آگه مو نامِ خدایِ حُو ره پُرمُشتِ مَوکدی
 یا دِستایِ حُو ره بلده دُعا سُونِ خدایِ بیگنه باله مَوکدی،
 ۲۱ آیا خُدا ایِ ره پِیِ نَمُو برد؟
 چُونِ او از رازهایِ دِلِ باخبرِ آسته.
 ۲۲ بخاطرِ ازتُو مو تمامِ روزِ کُشته موشی

و رقم گوسپندوی حساب موشی که بلده کشتار آسته.
 ۲۳ یا مولا، باله شو! چرا خود ره دَ خاو زده؟
 و رخی و مو ره تا ابد دور پورته نکو!
 ۲۴ چرا روی خو ره تاشه مونی
 و مصیبت و مظلومیت مو ره نادیده میگیری؟
 ۲۵ چون جان مو دَ خاک برابر شده
 و جسم^a مو نقش زمی شده.
 ۲۶ باله شو و دَ کومک مو بیه؛
 بخاطر رحمت خو مو ره نجات بدی.

سرود توی شاهانه

بلده سردسته خاننده ها. دَ صوتِ «گلِ سوسن»
 خنده شنه. قصیده بنی قورح. سرود عاشقانه.

۱ دِل مه دَ وسیله کلام نورتند دَ تپش آمده؛
 ما شعر خو ره دَ وصفِ پادشاه موگیم؛
 زیون مه مثلِ قلمِ یگ نویسنده لایق آماده یه.

۲۵

۲ تُو دَ مینکلِ بنی آدم نورتندترین آستی
 و از لبای تُو فیض موباره؛
 امزی خاطر، خُدا تُو ره بلده همیشه برکت دده.
 ۳ آی مردِ قوی، شمشیر خو ره دَ کمر خو بسته کو
 که شان و شوکت تُو آسته.

^a ۴۴:۲۵ دَ جای «جسم» دَ زیون عبرانی «گوره» نوشته یه.

۴ قد شوکت-و-جلال خُو پیروزمندانه پیش بورو،
 د بِلِه راستی، فروتنی و عدالت سوار شو؛
 دِستِ راست تُو بلده تُو کارای باهَبیت یاد بدیه.
 ۵ تیرهای تُو تیز آسته؛
 مِلّت ها د تّی پای تُو موفته؛
 تیر ها د دِلِ دُشمنای پادشاه دَر مییه.

۶ آی مَسَح شُدِه خُدا، تَخْت تُو تا اَبَدالاباد برقرار مومنه؛
 تِیاقِ پادشاهی تُو تِیاقِ عدالت-و-انصاف آسته.
 ۷ تُو عدالت ره دوست دَری و از شرارت بد موبری؛
 امزی خاطر خُدا، خُداي تُو، تُو ره قد روغونِ خوشی
 کلوتر از رفیقای تُو مَسَح کده.

۸ کالاهای تُو پگ شی دَ و سبیلِه مَر و عود و سَلِیخه خوشبوی شُدِه.^a
 از قصر های که تَوَسُطِ عاج^b نَقش-و-نِگار شُدِه، آوازِ مَوسِیقِی^c تُو ره خوش مونه.
 ۹ دُخترِونِ پادشایو دَ مینکلِ خاتونوی باشرف-و-باعزّت تُو آسته؛
 دَ دِستِ راست تُو، مَلِکه قد طِلّایِ اوفیری مَزین شُدِه ایسته یِه.

۱۰ آی دُختر، بَشَنو و بِنِگر و خُوب گوش بَگیر:
 قَوم خُو ره و خانِه آتِه خُو ره پُرُمشت کُو،
 ۱۱ تا پادشاه گِرِفَتارِ نُوربندی تُو شُنه.

^a ۴۵:۸ «مَر و عود و سَلِیخه» مَوادِ خوشبوی آسته که از شی عَطَر جور موشه. ^b ۴۵:۸ «عاج» یگ

مَواد آسته که از دَنَدونِ حیوانا، خُصُوصاً از دَنَدونای فِیل دَ دِستِ مییه. ^c ۴۵:۸ دَ جای «مَوسِیقِی» دَ

زبونِ عِبرانی «تارها» نوشته یِه.

ازی که او بادار تو آسته، خود ره د برابر شی خَم کو.

۱۲ مردُم صوره قد سَوغات خُو مییه،

و آدمای ثرَوتمند قوم رضامندی ازتو ره طلب مونه.

۱۳ دُخترِ پادشاه کاملاً باشکوه-و-نُوربند د مَنه اُتاق خُو آسته

و کالای شی قد طِلا دِست دوزی شُده.

۱۴ قد کالای دِست دوزی شُده شی، او ره د پیشِ پادشاه میره،

شاه-بالا های شی که دُخترِ خانه آسته و از پُشت ازو مییه،

ام د پیشِ پادشاه اُورده مُوشه؛

۱۵ اونا قد خوشی و خوشحالی اُورده مُوشه

و د قصرِ پادشاه دَر مییه.

۱۶ آی پادشاه، باچه های تو د جای بابه-کلونای تو تکیه مونه؛

تو اونا ره د سراسرِ زمی حُکمرانا جور مونی.

۱۷ ما نام تو ره د تمامِ نسل ها مشهُور موم؛

پس قوم ها تا اَبَدُالاباد تو ره تعریف-و-توصیف مونه.

خُدا پناهگاهِ مو آسته

بلدِه سردِسته خاننده ها. از باچه های قورح. د صوتِ علاموت. سرود.

خُدا پناهگاه و قُوت مو آسته،

مددگاری که د مُشکلات-و-سختی ها همیشه حاضرِ مُوشه.

۲ پس مو ترس نمُوخوری، حتی اگه زمی د لرزه بییه

و کوه ها د مینکل دریاها تکان بُخوره،

۴۵:۱۲ د جای «مردُم صوره» د زیونِ عبرانی «دُخترِ صوره» نوشته یه.

۳ حتیٰ اگه آوها غُرَش کده قف بُر کنه
و کوه ها از طُغیان شی شور بُخوره. سیلاه.

۴ یگ دریاچه آسته که جوی‌های شی دَ شارِ خُدا خوشی میره،

دَ جای بُود-و-باشِ مُقَدَّسِ حضرتِ اعلیٰ.

۵ خُدا دَ مَنِه ازو آسته، پس اُو تکانِ نَمُوخوره؛

خُدا دَ غَیْتِ روزواز شُدو دَ کومکِ ازو مییه.

۶ مِلَّتِ ها دَ شورِشِ مییه و مَمَلکَتِ ها سرنگون موشه؛

خُدا آواز خُو ره بُر مونه و زمی رقمِ مومِ آو موشه.

۷ خُداوندِ لشکرها قد ازمو یه،

خُدا ی یعقوب پناهگاهِ مو آسته. سیلاه.

۸ ببید کارای خُداوند ره توخ کُنید،

بِنگرید که اُو چی خرابی ها ره دَ بِلِه زمی اُورده.

۹ اُو جنگِ ها ره دَ سراسرِ زمی بِند مونه؛

کمون ها ره میده کده نِیزه ها ره تُوته-و-پرچه مونه

و گاڈی های جنگی ره دَ آتِشِ دَر میدیه.

۱۰ اُو مَوگِیه: ”بس کُنید و بَدَنید که ما خُدا اَسْتَم:

مُتعالِ دَ مینکلِ مِلَّتِ ها

و مُتعالِ دَ سراسرِ زمی!“

۱۱ خُداوندِ لشکرها قد ازمو یه،

خُدا ی یعقوب پناهگاهِ مو آسته. سیلاه.

خُدا پادشاهِ تمامِ زمی آسته
بلدیه سردسته خاننده ها. زبُورِ خانوارِ قورح.

۱ ای تمامِ قومِ ها، چک-چک کُنید؛
دَ حُضُورِ خُدا قد آوازِ خوشی چیغِ بزینید.
۲ چراکه خُداوندِ مُتعالِ پُرهبیتِ آسته،
پادشاهِ بزرگِ دَ بله تمامِ زمی.
۳ او قومِ ها ره تابعِ ازمو کد
و ملّتِ ها ره تّی پای مو پورته کد.
۴ او میراثِ مو ره بلدیه مو اِنِتخابِ کده،
که اِفِتخارِ یعقُوبِ آسته؛ او یعقُوب^a ره دوستِ دره. سیلاه.

۵ خُدا دَ مینکلِ چیغ-و-شورِ خوشی باله رفت،
آرے، خُداوندِ دَ آوازِ شیپُورِ باله رفت.
۶ سُرُودِ بخانید، بلدیه خُدا سُرُودِ بخانید،
سُرُودِ بخانید، بلدیه پادشاهِ مو سُرُودِ بخانید!
۷ ازی که خُدا پادشاهِ تمامِ زمی آسته،
قَصِیدهِ بخانید.
۸ خُدا دَ بله ملّتِ ها پادشاهی مونه؛
خُدا دَ بله تَخْتِ مُقَدَّسِ حُو شِشْتَه.
۹ کتّه کلونای قومِ ها قد قومِ خُدا ی اِبْرَاهِیمِ یگجای شده،

^a ۴۷:۴ «یعقُوب» دَ اینجی «قومِ اسرائیل» معنی میدیه.

چراکه حُکمرانای زمی^a دَ خُدا تعلقِ دَره؛
اُو بے اندازه مُتعال آسته.

دَ وَصْفِ خُدا و شارِ پُرشِکوه

سُرود. زبُورِ خانوارِ قورح.

خُداوند بزرگ آسته و باید کلو سبتایش شنه،
دَ شارِ خُدای مو، دَ کوهِ مُقَدَّس شی.

۴۸

دَ جای قِیل و نُورِیند، که خوشی تمامِ زمی آسته،
دَ کوهِ صَهیون، دَ بلندی های صافون،
دَ شارِ پادشاهِ بزرگ.

دَ مَنه قصر های اَزو

خُدا دَ عنوانِ پناهگاهِ مُستَحکم معروف آسته.

۴ اونه، پادشایو یگدست شد

و یگجای پیش آمد؛

۵ لیکن وختیکه شار ره دید، خيرو مند،

اونا وَحْشَت زده شد و دُوتا کد.

۶ اونا ره لَرزه گرفت

و دَرِدِ شَدید، مِثَلِ خاتُونی که میزیه.

۷ آی خُدا، تُو کِشتی های بندرِ تَرشیش ره

دَ وَسِیلَه بادِ شَرقی مَبده کدی.

۸ امو رقم که مو شَنِیده بُودی،

^a ۴۷: ۹ دَ جای «حُکمرانای زمی» دَ زبُونِ عِبْرانی «سِپَرهای زمی» نِوِشته یه.

اُمُو رَقَمِ قَدِ چِیِمِ خُو دَ شَارِ خُدَاوندِ لَشْکَرِ هَا دِیدِی،
دَ شَارِ خُدَایِ خُو:
خُدَا اُو رِه تا اَبَدِ بَرَقَرَارِ نِگَاهِ مُونِه. سِلاَه.

۹ آی خُدَا، مَو دَ مَنِه خَانِه تُو
دَ بَارِه رَحْمَتِ تُو فِکْرِ مُونِی.
۱۰ آی خُدَا، رَقَمِ نَامِ تُو سِتَائِشِ تُو
دَ سِرَاسِرِ زَمِی تِیْتِ مَوْشِه؛
دِسْتِ رَاسْتِ تُو پُرِ اَزِ عَدَالْتِ اَسْتِه.
۱۱ بِیْلِ کِه کَوِه صَهیونِ خَوْشِی کَنِه
و شَارَایِ یَهُودَا خَوْشِحَالِ بَشِه
بِخَاطِرِ قِضَاوَتِ هَایِ تُو.

۱۲ دَ گَرِدِ صَهیونِ بَگَرْدِیدِ و دَ چَارْدُورِ شِی قَدَمِ بَرَنِیدِ
بُرْجِ هَایِ شِی رِه حِسَابِ کُنِیدِ.
۱۳ سَنَگَرِ هَایِ بِلِه دِیوَالِ شِی رِه دَ دِلِ خُو نِگَاهِ کَنِیدِ
و قِصْرِ هَایِ شِی رِه اَزِ نَظَرِ خُو تِیْرِ کُنِیدِ،
تا بَتَنِیدِ دَ نِسْلِ اَیْنَدِه نَقْلِ کُنِیدِ
۱۴ و بُوگِیدِ کِه اَیْنَمِی خُدَا اَسْتِه، خُدَایِ مَو تا اَبَدِ اَلْاَبَادِ.
اُو تا دَمِ مَرِگِ مَو، مَو رِه هِدَایْتِ مُونِه.

تَوَكَّلْ دَ مَالِ-و-دَوْلَتِ أَحْمَقِي يَه

بلدیه سردسته خاننده ها. از بنی قورح. زبور.

- ۱ ای تمام قوم ها، ای ره بشنوید،
ای پگ باشنده های دنیا، ای ره گوش بگیرید؛
- ۲ عام و خاص، دولتَمندا و غریبا،
پگ شمو گوش بگیرید:
- ۳ دان مه توره های حکیمانه مَوگیه؛
فِکرای دِل مه پُر از فامیدگی آسته.
- ۴ گوش خُو ره سُون یگ مثل میگیرم؛
و توره پوشیده خُو ره قد آوازِ بَرَبط تشریح مُونم.

- ۵ چرا دَ روزای بلا-و-مُصِیبت بترسم،
دَ غَیْبیکه شرارتِ خیانتکارا دور مره میگیره،
- ۶ اُونای که دَ مال-و-دَوْلت خُو تَوَكَّل دَره
و از کلونی دارایی خُو لاف میزنه.
- ۷ یقیناً، هیچ کس نمیتنه جانِ برار خُو ره بازخرد کنه،
و نه ام میتنه بلده اَزو دَ خُدا یگ فدیهِ بدیه؛
- ۸ چراکه فدیهِ جان قِیَمَت آسته
و هرگز قِیَمَت شی پوره نَموشه
- ۹ تا انسان بلده اَبَد زنده بُمَنه
و قبر ره نَنگره.

- ۱۰ چون مو مینگری که آدمای حکیم-و-دانا مومره
و امو رقم آدمای بے عقل و بے شعور ام نابود موشه
و مال-و-دولت خُو ره بلده دیگرو ایله میدیه.
- ۱۱ اونا دَ دِل خُو فکر مونه که خانه های ازوا تا ابد باقی مومنه
و نسل اندر نسل جای بُود-و-باش ازوا برقرار آسته؛
اونا حتی زمینای خُو ره دَ نام خُو مونه،
- ۱۲ لیکن انسان دَ شان-و-شوکت خُو باقی نمومنه،
بلکه رقم حیوانا مومره.
- ۱۳ اینی سرنوشت کسای آسته که دَ خود خُو توکل کده،
و عاقبت کسای که توره های ازوا ره تایید مونه. سیلاه.
- ۱۴ رقم گوسپندو اونا بلده عالم مُرده ها تعیین شده،
مرگ، چوپونی ازوا ره مونه.
- صباحگاه آدمای راستکار دَ بله ازوا حکمرانی مونه
و شکل های ازوا دَ قبر از بین موره
که دُور از خانه های ازوا یه.
- ۱۵ لیکن خُدا جان مره از عالم مُرده ها بازخرد مونه،
چون او مره دَ حضور خُو قبول مونه. سیلاه.
- ۱۶ وختیکه یگو آدم دولت مند موشه
و شان-و-شوکت خانه شی کلو شده موره ترس نخور،
- ۱۷ چون وختیکه او بمره چیزی ره قد خُو برده نمیتنه
و شان-و-شوکت شی از پشت ازو دَ گور در نمییه.
- ۱۸ اگرچه او دَ دورون زندگی خُو، خود ره خوشبخت میدنه،

و مردّم بخاطرِ روزگارِ خوبِ شیْ اُو ره تعریف-و-توصیفِ مونه،
۱۹ لیکن اُو قدِ جَمِ بابِه کلونایِ خُو یگجایِ موشه
و دپگه هرگزِ روشنیِ ره نَمینگره.

۲۰ انسانِ نَه دَ شان-و-شوکِتِ خُو باقیِ مومنه و نَه ام دَ عِلْمِ خُو،
اُو رِقْمِ حیوانا از بَینِ موره.

عبادتِ حقیقی

زبورِ آساف.

۱ خُداوند، خُدایِ قَادِرِ مُطَلَقِ توره مُوگیه

و مردّمِ زمیِ ره

از جایِ بُرِ شُدونِ آفتو تا جایِ شِشتونِ شیِ کُویِ مونه.

۲ از صَهیونِ که دَ نُورِ بندیِ کاملِ آسته،

خُدا روشنیِ میدیه.

۳ خُدایِ مو میبه و چُپِ نَمیشینه؛

آتش، پیشِ رُویِ ازو هر چیزِ ره قُورتِ مونه

و بادِ شَدیدِ دَ گِرِداگِرِدِ شیِ دُورِ خورده موره.

۴ اُو آسمو ره از باله کُویِ مونه و زمیِ ره ام،

تا قُومِ خُو ره قضاوتِ کُنه.

۵ اُو مُوگیه: ”مومنینِ مَرِه دَ پیشِ مه جَمِ کُنید

کسایِ ره که دَ وسیلهِ قُربانیِ قد از مه عهدِ بسته کد.“

۶ آسمونا عدالتِ ازو ره اعلانِ مونه،

چُونِ قضاوتِ کُننده خُدا آسته. سِلاه.

۷ اَوْ بَسْمِ مُوَكِّيهِ: "اَي قَوْمِ مِه، گُوشِ بِيگِيرِيدِ و ما توره مُوَكِّيِم؛

اَي اِسْرَائِيل، ما دَ ضِدِّ تُو شَاهِدِي مِيديِم.

ما خُدا اَسْتُم، خُداي تُو.

۸ بِخَاطِرِ قُرْبَانِي هَاي تُو ما تُو ره سرزِنش نَمُوْنَم؛

قُرْبَانِي هَاي سوختَنِي تُو هر روز دَ حُضُورِ مِه مِييه.

۹ ما از خَايِه تُو كُدم نَرگاو ره نَمِيگِيرِم

و نَه ام از رَمِه تُو كُدم تَكِه ره،

۱۰ چُون پَگِ حَيوانايِ جَنگلِ

و چارپايايِ كه دَ هزاران كوه و جُودِ دَرِه، از مِه يِه.

۱۱ تمامِ مُرغَكُويِ كوه ها ره مِيَنخُشُم

و پَگِ زنده جانايِ بِيابو از مِه يِه.

۱۲ اگِه كُشنه ام مُوشُدَم، تُو ره نَمُوگُفْتُم،

چُون دُنْيَا و تمامِ چِيْزايِ كه دَ مَنِه شِي اَسْتِه، دَز مِه تَعَلُقِ دَرِه.

۱۳ اَيَا ما گوشتِ گاوو ره مُوخورُم

يا حُونِ تَكِه ها ره وُچِي مُوْنَم؟

۱۴ قُرْبَانِي هَاي شُكْرگُزاري حُو ره دَ خُدا تَقْدِيْمِ كُو

و نذر هَاي حُو ره دَ قَاْدِرِ مُتَعَالِ بَدِي.

۱۵ اوخته دَ روزِ مُشْكِلَاتِ-و-سختِي مَرِه كُويِ كُو

تاكه تُو ره خِلاصِي بَدِيِم و تُو مَرِه اِحْتِرامِ كُنِي."

۱۶ لِيكِنِ دَ آدَمَايِ شَرِيْرِ خُدا اِيْنِي رَقْمِ مُوَكِّيهِ:

"تُو چِي حَقِ دَرِي كه دَسْتُورايِ مَرِه بِيانِ كُنِي

و عَهْدِ مَرِه دَ زِيُونِ حُو بِيْرِي؟

۱۷ چُون تُو از إِصْلَاحِ شُدُو بَدِ مُوَبِرِی
 و توراى مَرِه پَسِ گوشِ مُونِی .
 ۱۸ وختیکه دُزِ رِه مِینِگَرِی قَدِ اَزُو دُوستِی مُونِی
 و قَدِ زِناکارا شِشْت-و-بَرخاستِ مُوگُنِی .
 ۱۹ تُو دَانِ خُو رِه بَلَدِه شِرازَتِ وازِ مُونِی
 و زِیونِ تُو مَنشِه حِیلِه-و-مَکَرِ اَسْتِه .
 ۲۰ تُو دَ هَرِ جَایِ شِشْتِه دَ ضِدِ بَرارِ خُو توره مُوگِی
 و دَ بارِه باچِه آبه خُو غَیْبَتِ مُونِی .
 ۲۱ امِی کارا رِه تُو کَدِی و ما چُپِ شِشْتُمُ؛
 تُو فِکَرِ کَدِی کِه ما امِ رَقَمِ اَز تُو اَلّی اَسْتُم،
 لیکنِ اَلّی تُو رِه سرزِنشِ مُونُم
 و خطاهایِ تُو رِه دانه دانه دَ پِیشِ رُویِ تُو مِیلُم .
 ۲۲ اَیِ کَسایِ کِه مَرِه^a پُرْمُشْتِ کَدِید، اِی رِه بَدِئِید؛
 نَشْنِه کِه شُمُو رِه پارِه پارِه کُنُم
 و کَسِ امِ نَبَشِه کِه شُمُو رِه خِلاصِ کُنِه .
 ۲۳ کَسِی کِه قُرْبانیِ شُکْرگزارِی تَقْدِیمِ مُوگُنِه،
 اُو مَرِه اِحْتِرامِ مُونِه؛
 و کَسِی کِه راه-و-طَرِیقِ خُو رِه راسْتِ نِگاهِ کُنِه،
 ما نِجاتِ خُو رِه^b بَلَدِه اَزُو نِشو مِیدِیم .”

^a ۵۰:۲۲ دَ جَایِ «مَرِه» دَ زِیونِ عِبرانیِ «خُدا رِه» نِوشْتِه یِه . ^b ۵۰:۲۳ دَ جَایِ «خُو رِه» دَ زِیونِ

عِبرانیِ «خُدا رِه» نِوشْتِه یِه .

دُعا بِلدِه بَخشِشِ گُناه ها

بِلدِه سَرِدِسْتِه خاينده ها . زبُورِ داوُود . از وختِيكه ناتانِ نَبِي دَ پيشِ داوُود رفت ، بَخاطِرِي كه داوُود قَد بَنَشَبِيعِ خاو كُدد .

۱ آي خُدا دَ مُطابِقِ لُطف-و-مِهْرَبانِي خُو دَزمه رَحْم كُو!
دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ بِي پايانِ خُو گُناه ها ي مَرِه پاكَ كُو.

۲ مَرِه از خَطاي مِه كَامِلًا شُشتوشوي بِيدي
و مَرِه از گُناه مِه پاكَ كُو!

۳ چُون ما از خَطاهاي خُو باخبرِ اَسْتُم
و گُناه مِه هَر غَيتِ دَ پيشِ نَظرِ مِه اَسْتِه .
۴ ما دَ ضِدِ اَزتُو ، تَنها دَ ضِدِ اَزتُو گُناه كَدِيم
و چيزِي رِه كه دَ نَظَرِ اَزتُو بَد اَسْتِه ، اَنجام دَدِيم .
پس تُو دَ حُكْمِ خُو بَرحقِ اَسْتِي
و دَ قِضاوَتِ خُو بِي عَيبِ .

۵ واقِعًا كه ما گُناهكارِ تَوْلُدِ شُدِيم ،
و گُناهكارِ بُوَدِيم از غَيتِيكه اَبِه مِه مَرِه دَ كُورِه خُو پيدا كَد .
۶ اينِه ، تُو راسْتِي دِل رِه مِيخاهِي
و دَ باطِنِ مِه مَرِه حِكْمَتِ يادِ مِيدي .

۷ پس مَرِه قَد عِلْفِ زوفا صافِ كُو تا پاكَ شُنُم ، †
مَرِه شُشتوشوي بِيدي و ما از بَرَفِ كَدِه سَفيدَتَرِ مُو شُم .

۸ بيلِ كه آوازِ خوشِي و خوشحالِي رِه بَشَنُوم ؛

† ۵۱:۷ لايوا ۷-۱۴:۱۴

استغونای ره که میده کدے، بیل که کلو خوشحالی کنه.
۹ گناه های مَره دَ پیش رُوی خُو نگیر
و پگِ خطاهای مَره پاک کُو.

۱۰ آی خُدا، دِلِ پاک دَ وجود مه خَلق کُو
و قد روحِ مُستَحکم باطنِ مَره تازه کُو.
۱۱ مَره از حُصور خُو دُور پورته نَکُو
و روحِ اَلقدس خُو ره از مه نگیر.
۱۲ خوشی نجات خُو ره دَز مه پس بدی؛
مَره اُستوار نِگاه کُو و روحی بدی که اِطاعت کنم.

۱۳ اوخته ما راه-و-طریق تُو ره بلده خطاکارا تعلیم میدم
و گناهکارا پس سُون از تُو دور مُوخوره.
۱۴ آی خُدا، مَره از جُرمِ خُونِ ریختنده شُده خلاصی بدی،
آی خُداي نِجات مه؛
تا زیون مه دَ باره عدالت تُو دَ آوازِ بلند سُرودِ بَخانه.
۱۵ یا مَولا، لَبای مَره واز کُو
تا دان مه سِتایش از تُو ره بیان کنه.
۱۶ تُو دَ قُربانی دِلچسپی نَدَری، اگه میدشتی، میوردم؛
تُو دَ وسیله قُربانی سوختنی خوش نَموشی.
۱۷ قُربانی قابلِ پَسندِ خُدا، روحِ شِکسته یه؛
آی خُدا، تُو دِلِ میده و توبه-کار ره خار-و-حقیر حساب نَمونی.

۱۸ بخاطرِ خوشی خُو دَ حَقِ صَهِیونِ إِحسانِ كُو؛
 دیوال های اورشَلیم ره آباد كُو.
 ۱۹ اوخته تُو از قُربانی های مُناسِبِ خوش موشی؛
 از قُربانی های كه كامِلاً سوختنِده موشه،
 ارے، از نرگاو های كه دَ بِلَه قُربانگاِه تُو تقدیم موشه.

قضاوت و فیض خدا

بلده سردسته خاينده ها. قصیده داوود، بعد از وختیکه دواغ اِدومی^۱ دَ پیشِ شاول رفت و دَزُو خیر دده گفت كه داوود دَ خانه اخیملک رفته.

۱ آی آدم زورتو، چرا دَ بِلَه بدی-و-شرارتِ افتخار مونی؟
 رسوایی از طرفِ خدا بلده همیشه دَ بِلَه تُو قرار میگیره.

۵۲

۲ زبون تُو نقشه تخریبکاری میکشه
 و رقم تیغ تیز آسته، آی جيله گر.
 ۳ تُو بدی ره از نیکی کلوتر خوش دری
 و دروغ گفتو ره کلوتر از راست گفتو. سیلاه.
 ۴ تُو پگ توره های نابود کننده ره دوست دری،
 آی زبون مکار.

۵ امزی خاطر خدا تُو ره بلده همیشه نابود مونه؛
 او تُو ره گرفتار مونه و از خیمه تُو کنده
 تُو ره از زمین زنده ها ریشه-کن مونه. سیلاه.
 ۶ مردمای عادل ای ره دیده ترس موخوره

۱: ۵۲ «ادوم» نام یگ منطقه بود.

و دَ بِلِه امزُو آدَم خَنده كده، مُوگِيه:
 ۷ ”اونه، اُو امُو آدَم آسْتِه كه خُدا ره پناهگاهِ خُو جور نَكْد،
 بَلَكِه دَ داراييِ كَلونِ خُو تَوَكَّل كد
 و دَ وسِييله شَرارت-و-بَدِي خُو خود ره زورْتو جور كد.“

۸ لِيكِن ما رَقَمِ درختِ زَيْتُونِي آسْتُم
 كه دَ خانِه خُدا سَوُز شُدِه مورِه:
 ما دَ رَحْمَتِ خُدا تَوَكَّل دَرُم، تا اَبَدِالاباد.
 ۹ خُدايا، بنخاطرِ كاري كه انجام دَدِے،
 ما تُو ره تا اَبَدِ شُكر-و-سِپاس مُوگِيْم؛
 ما دَ حُضُورِ مومنينِ تُو
 دَ نامِ تُو اُميدوار آسْتُم، چراكه نيك آسْتِه.

خيالاتِ مردُمای لَوْدِه

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خانِنده ها. دَ صَوْتِ مَحَلْت. ^a قَصِيدِه داوود.

۱ آدَمای لَوْدِه-و-بِے شَعُورِ دَ دِلِ خُو مُوگِيه:

”خُدا وُجُودِ نَدَرِه!“

۵۳

اونا فاسِدِ آسْتِه و مُرتَكِبِ شَرارتِ هايِ پَلِيدِ مُوشِه،

دَ مِينَكَلِ ازوا هِيچِ كَسِ كارِ نيكِ اِنجامِ نَمِيدِه.

۲ خُدا از عالِمِ بالِه سُونِ بَنِيِ آدَمِ تَوَخِ مُونِه،

تا بِنِگرِه كه اَيَا كَدَمِ آدَمِ دانا وُجُودِ دَرِه كه دَ طَلَبِ خُدا بَشِه؟

۳ پِكِ ازوا از راهِ بُر شُدِه و قَتِيِ فاسِدِ گَشْتِه؛

^a ۵۳: اِمكانِ دَرِه كه نامِ يَكُو آلِه مِوسِيقِي بَشِه.

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کارِ نیک انجام نَمیدیه، حتی یگ نفر ام نَه!
 ۴ آیا آدمای شریر-و-بدکار هیچ دانایی ندره
 که قوم مَره رقمِ نانِ آلی مُوخوره و خُدا ره یاد^a نُمونه؟
 ۵ پس دَ جای که هیچ ترس و جُود ندره، اونا سخت و حَشَت زده موشه،
 چُون خُدا استغونای محاصره کُننده های تُو ره تیت پَرَک مونه.
 تُو اونا ره شرمنده مونی، چراکه خُدا اونا ره رانده.
 ۶ کشکِه نجات بلده اسرائیل از صَهیون^b بییه!
 وختی خُدا خوشبختی قوم خُو ره دُباره بیره،
 یعقُوب خوشی مونه، اسرائیل خوشحال موشه.

دُعا بلده جِفاظت از دِستِ دُشمننا

بلده سردسته خاندنه ها. قد آله موسیقی تاردار خاندنه شنه. قصیده داوود از غیتیکه
 مردم زبف دَ پیش شائول آمده گُفت: "آیا داوود خود ره دَ مینکل از مو تاشه نَکده؟"

۱ ای خُدا، دَ وسیله نام خُو مَره نجات بدی
 و دَ وسیله قُدرت خُو دَ داد مه بَرَس.

۵۴

۲ خُدایا، دُعا مَره بَشَتو،
 و دَ تورای دان مه گوش بدی؛
 ۳ چراکه بیگنه گو دَ ضد مه باله شُده
 و مردمای ظالمِ قَصِدِ گِرفتونِ جان مَره دَره؛
 اونا خُدا ره حاضر نَمینگره. سیلاه.

۴ ایینه، خُدا مددگار مه آسته؛

^a ۵۳:۴ دَ جای «یاد» دَ زبونِ عبرانی «کوی» نوشته یه. ^b ۵۳:۶ «صهیون» نام دیگه اورشلیم آسته.

خُداوند اُسْتُوَار کُنِنْدِه جان مه يه .
۵ اُو بدی دُشمنای مَرِه پس دَ بِلِه خودونِ ازوا میره .
بخاطرِ وفاداری خُو اونا ره نابُود کُو .

۶ اوخته ما قُربانی داوطلبانه بِلْدِه تُو تقدیم مُونُم
و نام تُو ره ، آی خُداوند ، سِتایش مُونُم ،
چراکه اُو نیک آسته .
۷ چُون تُو مَرِه از هر مُشکل-و-سختی خلاص کدے
و چیمای مه پیروزی مَرِه دَ بِلِه دُشمنای مه دیده .

دُعا و شِکایتِ آدمی که دَ حق شی خیانت شده

بِلْدِه سردسِته خاننده ها . قد آله موسیقی تاردار خنده شنه . قَصیدِه داوود .

۱ آی خُدا ، دَ دُعاي مه گوش بدي ؛
خود ره از عُدْر-و-زاري مه تاشه نكو .
۲ دَزمه تَوَجُّه کُو و دُعاي مَرِه قَبُول کُو ؛
ما دَ فِکْر خُو بے قرار اَسْتُم و پَریشان حال
۳ بخاطرِ آوازِ دُشمو
و بخاطرِ تَهْدیدِ آدماي شَریر ؛
چراکه اونا دَ بِلِه مه بلا-و-مُصیبت میره
و قد قار-و-عَصَب قد ازمه دُشمنی مَوکُنه .

۴ دِل مه دَ سِینه مه پُشت-و-پالو موشه
و خَوْفِ مَرگ دَ بِلِه مه حاکِم شده .

۵ ترس و لرزه دَ بِلِه مه اَمده

و وَحْشَت مَرِه كَامِلًا پُوشَنده.

۶ ما قد خود خُو كُفْتُمْ: ”كشِكِه رِقْمِ كُوتَر بال مِيدَشْتُمْ،

تا دَ جَای دُور پَرَوَاز مُوَكْدُم و آرام مُوشُدُم.

۷ آره، دَ جَای دُور پَرَوَاز مُوَكْدُم

و دَ بِيَابو جَای-د-جَای مُوشُدُم. سِلاه.

۸ ما دَ عَجَلِه سُونِ يِگ پِناهگاه مَورَفْتُمْ،

دُور از بادِ تيز و طوفان.“

۹ يا مَولا، اُونَا رِه گَنگَس-و-گِيج كُو

و زبونای ازوا رِه مُخْتَلِف جور كُو،

چراکه ما دَ شار ظَلَم و جنجال مِينگَرُم.

۱۰ اُونَا شاو و روز دَ بِلِه دِيوَال های شار مِيگرده

و دَ مَنِه شِي شَرارَت و ظَلَم آسته.

۱۱ تِباهی دَ مِينکل شِي و جُود دَرِه

و خُشُونَت و تَقَلُّبِکاري از كُوچِه شِي دُور نُمُوشِه.

۱۲ دُشْمو مَرِه طَعْنِه نَمِيدِه،

اگِه مِيدَد، ما تَحْمَل مُوَكْدُم؛

مُخَالِف مه خود رِه دَ بِلِه مه كَنه كَنه نُمُونه،

اگِه مُوَكْد، ما خود رِه اَزو تاشِه مُوَكْدُم.

۱۳ بَلِكِه تُو آسْتِي كه امي كارا رِه مُونِي،

اَي مَرِدِ هَمبِرابِر مه،

همدم مه و رفیقِ نزدیک مه،
 ۱۴ که هر دوی مو قد یگدیگه خُو رفاقتِ شیرین دشتی
 و یگجای قد جمعیتِ مردُم دَ خانه خُدا قَدَم میزدی.
 ۱۵ بیل که مرگ بے خبر دَ بِلَه دُشمنای بییه
 و اونا زنده دَ عالمِ مُرده ها بوره،
 چراکه شرارتِ دَ خانه های ازوا و دَ مینکلِ ازوا یه.

۱۶ لیکن ما خُداوند-خُدا ره کوی مُونُم
 و اُو مره نجات میدیه.
 ۱۷ شام و صُبح و چاشت ما شکوه و ناله مُونُم
 و اُو آواز مره میسنوه.
 ۱۸ اُو جان مره از جنگی که دَ ضِد مه درِ گِرِفته،
 صحیح-و-سلامت بُر مُونه؛^a
 چراکه غدر کسا دَ خِلاف مه آسته.
 ۱۹ خُدا که از اَزَل دَ تَخْت خُو شِشته،
 دُعای مره میسنوه و اونا ره خار-و-حقیر مُونه،^b - سیلاه -
 چراکه اونا تغییر نُمونه و از خُدا ترس ندره.

۲۰ رفیق مه دست خُو ره دَ بِلَه خَیرخاهِ خُو بلند کده
 و عهد خُو ره میده کده.
 ۲۱ زیون شی نرمتَر از مسکه یه،

^a ۵۵:۱۸ دَ جای «بُر مُونه» دَ زیون عبرانی «بازخرد مُونه» نوشته یه. ^b ۵۵:۱۹ یگ معنای شی دَ

زیون عبرانی اینی ام میتنه بَشه: «مره میسنوه و جوابِ ازوا ره میدیه.»

لیکن دل شی میلِ جنگِ ذره؛
تورای شی از روغو کده چربتر آسته،
ولے خطرناکتر از شمشیرای لُچ.

۲۲ بارِ مُشکِلاتِ خُو ره دَ خُداوندِ بِسپار
و اُو تُو ره اُستوارِ نِگاهِ مُونه؛
اُو هرگزِ نَمیله که آدمِ عادِلِ تکانِ بُوخوره.

۲۳ لیکن تُو آی خُدا، مردُمایِ خُونریز و خیانتکار ره دَ چاهِ بے آخِرِ پورته مونی؛
اونا نیمِ روزایِ عُمَرِ خُو ره امِ زندگیِ نَمونه،
لیکن ما دَزتُو تَوکُلِ مُونم.

تَوکُلِ دَ خُدا

بلدِه سردِسته خاننده ها. دَ صَوْتِ «کوتر دَ بِلِه درختِ بَلُوَطِ دُور» خاندِه شنه.
سُرودِ داوود از غَیتیکه فَلَسطینیا اُو ره دَ جَتِ دِستگیرِ کد.

۱ آی خُدا، دَ حقِ مه رَجیمِ بَش،

چراکه اِنسانِ مَرِه پایمالِ مُونه.^a

تمامِ روزِ اونا قَدِ مه جنگِ کده دَ بِلِه مه ظَلَمِ مُونه.

۲ دُشمنایِ مه تمامِ روزِ سختِ دَ دُمبالِ مه آسته،

چُونِ عَدَرِ کسا مغرورانِه قَدِ مه جنگِ مُونه.

۳ وختیکه ترسِ بُوخورم،

^a ۵۶:۱ یا «سختِ دَ دُمبالِ مه میگرده.»

ما تَوَكَّلْ خُو ره دَزْتُو مُوْنَم.

۴ دَ خُدا تَوَكَّلْ مُوْنَم،

دَ خُداى كه كلام شى ره سِتائيش مُوَكْنَم؛

انسانِ فانى دَ خِلافِ مه چيزِ كارِ مِيتنه؟

۵ تمامِ روزِ اونا تورايِ مَرِه كَجِ مُوبره؛

تمامِ فِكراى ازوا دَ ضِدِ مه آسته بَلدِه بَدى رَسندو.

۶ اونا تَوَطِيه مُونه، دَ كَمِينِ مِيشينه

و قَدَمِ هاى مَرِه تى نظرِ خُو مِيجيره،

چُونِ اونا قَصِدِ گِرِفْتونِ جانِ مَرِه دَرِه.

۷ با وِجُودِ اَيْقَسِ شَرارَتِ، آيا اونا خلاصى پيدا مُونه؟

اى خُدا، قدِ قار-و-غَضَبِ خُو مِلَّتِ ها^a ره سِرِنگونِ كُو.

۸ تُو حِسابِ سرگردانى-و-دَرِبدِرى مَرِه گِرِفْتِى؛

آوِديده هاى مَرِه دَ مَشَكِ خُو ايشْتِى.

آيا امى چيزا دَ كِتَابِ تُو ثَبِتِ نِيبِه؟

۹ روزى كه تُو ره بَلدِه كُومَكِ كُوى كُنَم،

اوخته دُشمنايِ مه عَقَبِ نِشِينى مُونه.

ما اى ره مِيدَنَم كه خُدا قدِ ازمه يَه.

۱۰ دَ خُدا كه كلامِ شى ره سِتائيش مُوْنَم،

دَ خُداوندِ كه كلامِ شى ره سِتائيش مُوْنَم،

۱۱ دَ خُدا تَوَكَّلْ مُوْنَم و ترسِ نَمُوخُورَم.

^a ۵۶:۷ مقصدِ داوودِ مِلَّتِ هاى آسته، كه همسايه بَنىِ اسرَائِيلِ بُوَد.

انسان دَ خِلافِ مه چیز کار میتنه؟

۱۲ آی خُدا، ما نذر های خُو ره باید دَزتو آدا کُنم؛

ما فُربانی های شُکرگزاری ره دَزتو تقدیم مُونم،

۱۳ چُون تُو جان مَره از مَرگ خلاص کده

و نَه ایشته که پایای مه بَلخشه،

تا بَتنم دَ نُورِ زندگی دَ حُصُورِ خُدا راه بورم.

دُعا بِلدِه کومک

بَلدِه سردسته خاندنه ها، دَ صَوْتِ «تباه نکو» خاندنه شنه. سُرودِ داوود

از غَیبتیکه داوود از پیش شائول دُوتا کده دَ غار در آمد.

۱ دَ حق مه رحیم بش، آی خُدا، دَ حق مه رحیم بش،

چراکه جان مه دَزتو پناه میگیره؛

آرے، ما دَ زیرِ بالِ های تُو پناه میگیرم

تا وختیکه ای بلا تیر شنه.

۲ ما دَ پیشِ خُدای مُتعال ناله-و-فریاد مُونم،

دَ پیشِ خُدای که مقصد خُو ره دَ باره مه پوره مونه.

۳ او از آسمو کومک رَبی مونه و مَره نجات میدیه؛

او کسای ره که سخت دَ دُمال مه آسته، شرمینده مَوکنه. سلّاه.

خُدا رَحمت و وفاداری خُو ره نشو میدیه.

۴ جان مه دَ مینکلِ شیرا گیر مَنده،

ما دَ مَنه آتَشِ سوزان خاو مُونم؛

آرے، دَ بَینِ آدمای که دَندونای ازوا نَیزه ها و تیرها آسته

۵۷

و زیونای ازوا شمشیرِ تیز.

۵ آی خُدا، دَ عالمِ باله مُتعال شو
و بزرگی-و-جلالِ تُو دَ بله تمامِ زمی بشه!

۶ اونا دَ پیشِ پایای مه دام ایشْت؛
و جان مه تی بارِ عَم خَم شُد.
اونا دَ سرِ راهِ مه چاه کند،
لیکنِ خودون شی دَ مَنه اَزُو اُفتَد. سِلاه.

۷ دِل مه مُستَحکم-و-اُستوار آسته، آی خُدا،
دِل مه مُستَحکم-و-اُستوار آسته.
ما سرُود میخانم و ساز میزنم.

۸ آی جان^a مه، بیدار شو؛
آی چنگ و بریط، بیدار شُنید.
ما روشنی صُبح ره بیدار مُونم.

۹ یا مولا، ما دَ مینکلِ قومِ ها تُو ره شکر-و-سپاس مُوکیم
و دَ بینِ مردما بلده تُو سرُودِ ستایش میخانم،
۱۰ چراکه رَحمتِ تُو دَ اندازهِ آسمونا بزرگ آسته
و وفاداری تُو دَ اورها میرسه.

۱۱ آی خُدا، دَ عالمِ باله مُتعال شو
و بزرگی-و-جلالِ تُو دَ بله تمامِ زمی بشه!

^a ۵۷:۸ دَ جای «جان مه» دَ زیونِ عبرانی «جلال مه» نوشته یه.

حُکمرانای شَریر

بلدیه سردسته خاننده ها، دَ صَوْتِ «تباہ نَکُو» خاندہ شُنه. سَرُوْدِ داوُود.

۱ آئی حُکمرانا آیا واقعاً عادلانه حُکم مُونید؟

آی بنی آدم، آیا مُنصِفانه قضاوْت مُونید؟

۲ نہ! بلکہ شُمو دَ دِلِ حُو نَقْشہ ہای بد میکشید

و دِستای شُمو دَ رُوی زمی قد ظُلم سر-و-کار درہ.

۳ آدمای شَریر از رَحْمِ آہِ حُو از راه بُر آستہ

و از کورہ آہِ حُو گُمرہ و دروغگوی.

۴ اُونَا زہر درہ رقمِ زہرِ مار،

رقمِ زہرِ کبچہ ماری کہ گوش ہای حُو رہ بَند کدہ بَشہ،

۵ کہ آوازِ مارگیرا رہ نَشَنوہ،

ہرچِقَس ام کہ اُونَا ماہِرانہ اُودہ بِخانہ!

۶ آئی حُدا، دَندونای ازوا رہ دَ دان شی مَیدہ کُو؛

حُداوندا، استغونای اَلاشہ امزُو شیرای دَرِندہ رہ جَو جَو کُو.

۷ بیل کہ اُونَا رقمِ آوی کہ لُوو موشہ، نیست-و-نابود شُنه

و رقمِ علفِ پایمال و پڑمُردہ شُنه.^a

۸ بیل کہ اُونَا رقمِ گاوگ دَ مَنہ مَدِّ رفته گُم شُنه

و مِثْلِ نَلغہ سُرچی شُدہ خاتُو، رُوی آفتُو رہ نَنگرہ.

۹ پیش ازی کہ دیگ ہای ازوا آتِشِ خار-و-خاشہ رہ احساس کُنہ،

^a ۵۸:۷ دَ بعضی نُسسخہ ہا اینی رقم نُوشتہ یہ: «وختیکہ تیر ہای حُو رہ ایلہ میدیہ تیر ہا بے اُثر شُنه.»

تَر و خُشکِ امزُو شَرِیرو دَ دَمِ بادِ بُرده شُنه.

۱۰ آدمِ عادِلِ وختی مینگره که اِنْتِقَامِ گِرِفْتِه شُد، خوشی مونه؛

أو پایای خُو ره دَ خُونِ آدمای شَرِیرِ مَوْشویه.

۱۱ اوخته مردُمِ مَوگیه: ”یقیناً که آدمای عادِلِ اَجْرِ مِیگیره؛

یقیناً یگِ خُدا آسته که دَ بِلِه دُنیا قضاوَتِ مونه.“

دُعا بِلِدِه حِفَاظَتِ و خِلاصی

بِلِدِه سَرِدِسْتِه خَانِدِه ها، دَ صَوْتِ «تَبَاهِ نَكُو» خَانِدِه شُنه. سُرُودِ دَاوُودِ از عَیْتِیکِه

شائولِ نَفرا ره رِبی کُدتا تا خَانِه دَاوُودِ ره زِیرِ نَظَرِ بَگیره و اُو ره بُکُشه.

۱ آی خُدای مه، مَرِه از دِسْتِ دُشْمَنای مه خِلاصی بَدی

و از شَرِ کَسای که دَ ضِدِ مه باله مَوْشه، حِفَاظَتِ کُو.

۵۹

۲ مَرِه از دِسْتِ بَدکارا خِلاصی بَدی

و از چَنگِ مَرُدْمای خُونرِیزِ نِجاتِ بَدی.

۳ توخِ کُو که چَطور اُونَا دَ کَمِینِ جانِ مه شِشْتِه!

آدمای زورْتُو دَ ضِدِ مه تَوْطِیه کده؛

دَ حَالِیکِه نَه کُدَمِ خِطَا از مه سَر زَدِه و نَه کُدَمِ گُناَه، آی خُدَاوند.

۴ بَدُوْنِ که ما کُدَمِ شَرَاوَرْتِ کده بَشْم، اُونَا خِیزِ کده خود ره آماده مونه.

باله شُو و دَ دِیدونِ مه بیه و بِنَگر.

۵ تُو، آی خُدَاوند، خُدایِ لَشکرها، خُدایِ اِسْرَائِیل،

باله شُو و پَگِ مِلَّتِ ها ره جَزَا بَدی؛

دَ بِلِه خِیانتکارایِ شَرِیرِ رَحْمِ نَكُو. سِلاَه.

۶ اونا هر شام دُوباره ميبه
 و رقم سگا آلی عَو عَو مونه
 و دَ گِرِدِ شارِ قَدَمِ مِيزَنه.
 ۷ اونه، اونا قد دان خُو غُرِ مِيزَنه
 و توره لبای ازوا شمشير آلی آسته،
 چُون اونا مُوگيه: ”کي مِيشنوه؟“

۸ ليکن تُو، آي خُداوند، دَ بِلِه ازوا ميخندي،
 تُو پگِ مِلَّتِ ها ره ريشخند مونی.
 ۹ آي قُوتِ مه، ما چِپِم دَ راهِ ازتُو مِيشينم،
 چُون تُو، آي خُدا، قلعه بلند مه آستی.
 ۱۰ خُداي که رَحمتِ شَي دَ بِلِه مه آسته، پيش رُوي مه موره؛
 خُدا مَرِه ميله که پيروزي خُو ره دَ بِلِه دُشمنای خُو بِنگَرَم.
 ۱۱ آي خُداوند که سپرِ مو آستی، اونا ره نَكش،
 نَشْنه که قَوْمِ مه تُو ره پُرْمُشت کُنه.
 اونا ره قد قُدْرَتِ خُو آواره-و-دَرِيدَرِ کُو
 و تاه پورته کُو.
 ۱۲ بخاطرِ گُناهِ دان خُو و بخاطرِ توره های لبای خُو،
 بيل که اونا دَ دامِ کِبر-و-غُرُورِ خُو گِرِفْتار شْنه.
 بخاطرِ نَالْتِ و دروغِ های که مُوگيه،
 ۱۳ اونا ره دَ غَيْبِ قار-و-غَضَبِ خُو نابُود کُو.
 اونا ره نابُود کُو تا ديگه وجود نَدشته بَشه.
 اوخته تا آخِرای زمی مرُدَمِ مِيدَنه

که خُدا دَ إِسْرَائِيلَ^a حُکمرانی مُونه. سیلاه.

۱۴ اُونَا هِر شام دُوباره مییه

و رَقْمِ سَگَا اَلّی عَوَّ عَوَّ مُونه

و دَ گِرِدِ شار قَدَمِ مِیَزَنَه.

۱۵ اُونَا بَلَدَه خوراک سرگردو میگرده

و اگه سیر نَشْنَه اَلْجی مُونه.^b

۱۶ لَیْکِنَ ما دَ وَصَفِ قُدْرَتِ تُو سُرُودِ مِیخَانُمُ؛

ما دَ غَیْبِ صُبْحِ دَ بَارَه رَحْمَتِ تُو دَ آوازِ بَلندِ سُرُودِ مِیخَانُمُ؛

چراکه تُو قَلْعَه بَلندِ مه اَسْتی

و پناهگاه دَ رُوزِ سَخْتی-و-مُشْکِلاتِ مه.

۱۷ اَی قُوْتِ مه، ما بَلَدَه تُو سُرُودِ سِتایشِ مِیخَانُمُ؛

خُدایا، تُو قَلْعَه بَلندِ مه اَسْتی

و خُدایِ که دَزْمه رَحْمِ مُونی.

^a ۵۹:۱۳ دَ جای «إسرائيل» دَ زبونِ عبرانی «یعقوب» نوشته یه. ^b ۵۹:۱۵ معنای دیگه امزی جمله

میتنه اینی بَشَه: اُونَا سیر نَشْنَه شاو ره تیر مُونه.

دُعا بَلَدِه پِیروزی قَوم بعد از شِکست

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خاننده ها. دَ صَوْتِ «سَوَسِنِ شاهیدی» خاندِه شُنه. قَصِیدِه داوُود. بَلَدِه تعلیم. از غَیْتِیکِه داوُود قد ارامِ نَهَرین و ارامِ صوبِه جنگ کد و یوآب پس اَمَد و دوازده هزار نفرِ اِدومیا ره دَ دَرِه نَمکِ کُشت.

۱ آی خُدا، تُو مو ره دُور پورته کده تیت-پَرَک کدِه،
اوخته تُو قار بُوْدی؛ لیکن اَلی پس سُونِ ازمو بیه.

۲ زمی ره دَ لَرزه اُورده، چَک کدی؛

چَگای شی ره جور کُو،

چراکه زمی تکان خورده رِبی یِه.

۳ قَوم خُو ره گِرِفْتارِ اَوقاتِ تلخ کدی؛

دَز مو شرابِ سرگردانی وُجِیدلجی کدی.

۴ تُو بَلَدِه کسای که از تُو ترس دَرِه، یگ بَیْرَقِ باله کدی

تا از تَیْرِ کَمو سُونِ اَزُو دُوتا کُنه. ^a سیلاه.

۵ دَ وِسیلِه دِسْتِ راستِ خُو مو ره خلاصی بَدی و دُعای مَرِه قَبُولِ کُو

تا کسای ره که تُو دوست دَری نِجاتِ پَیدا کُنه.

۶ خُدا از جای مُقَدَّسِ خُو گپ زده گُفت:

”قد خوشی شِکیم ره تقسیم مُونُم

و دَرِه سُکوت ره اندازه مِیگیرم؛

۷ جِلعاد از مه یِه و مَنَسّی دَزمه تعلق دَرِه؛

اِفرایم کوله آینی مه آسته

^a ۶۰:۴ یا «تُو بَلَدِه کسای که از تُو ترس دَرِه یگ بَیْرَقِ دَدی، تا او ره بَلَدِه راستی باله کُنه.»

و یهُودا تَبَاقِ پادشاهی مه .

^۸ موآب تَى دِستی مه یَه؛

دَ اِدوم کوشِرِه خُو ره پورته مُوئُم

و دَ بِلِه فَلَسطین پیروزمندانِه چِیح مِیَزَنُم .”

^۹ کِی آسته که مَرِه دَ شارِ دیوال-دار داخِل کُنِه؟

کِی آسته که مَرِه سُون اِدوم راهنُمایی کُنِه؟

^{۱۰} آیا تُو نِیستی آی خُدا، که مو ره دُور پورته کدے

و دیگِه قد لشکرهای مو بُر شُدِه نَموری؟

^{۱۱} مو ره دَ مُقَابِلِ دُشمو کومک کُو،

چراکه کومکِ اِنسان بے فایده آسته .

^{۱۲} قد خُدا مو پیروز مُوشی،

چُون اُو آسته که دُشمنای مو ره پایمال مُونه .

دُعا بِلدِه حِفَاطَت

بِلدِه سَر دِستِه خانِنده ها . قد آله مُوسِیقی تاردار خاندِه شَنه . زبُور داؤود .

^۱ آی خُدا، ناله-و-فریاد مَرِه بَشَنو

و دَ دُعای مه تَوَجُّه کُو!

^۲ از آخِرای زمی تُو ره کوی مُونُم،

وختیکه دِل مه از حال موفته .

مَرِه دَ بِلِه قاده هِدایت کُو که از مه کده بلند آسته،

^۳ چُون تُو پناهگاهِ مه آستی،

یگ بُرج مُستَحکم دَ مُقَابِلِ دُشمون مه .

۴ بیل که بلده همیشه دَ خیمه تُو جای-د-جای شُنم
 و دَ تَی سایه بال های تُو پناه بگیریَم. سیلاه.
 ۵ چُون تُو، آی خُدا، نذر های ره که وعده کُدم شنیدی
 و میراثِ کسای ره که از نام تُو ترس دَره، دَزمه عطا کدی.

۶ روزای عُمَر پادشاه ره کَلو کُو،
 و سال های زندگی شی ره نسل آندر نسل ادامه بدی.
 ۷ بیل که او تا اَبَد دَ حُضُورِ خُدا دَ بِلَه تَخْت بِشینه
 و رَحمت و وفاداری خُو ره مُقَرَّر کُو تا اَزو مُحَافِظَت کُنه.

۸ پس ما همیشه بلده سِتایش نام تُو سُرود میخانم
 و نذر های خُو ره هر روز آدا مُونم.

نجات از طرفِ خُدا

بلده سردسته خاننده ها. دَ طریقه یَدوتون. زُور داوود.

۶۲
 ۱ جان مه دَ آرامی تنها دَ اِنْتِظارِ خُدا آسته؛
 نجات مه از طرفِ اَزو مییه.
 ۲ تنها او قاده-و-تکیه‌گاه و نجات دِهِنده مه آسته،
 قلعه بلند مه؛ ما هرگز تکان نَمُوخورم.

۳ تا چی غَیبت دَ بِلَه آدمی که رقم دیوالِ خَم شده یا کتاره لَرزَنک آسته، هُجُوم میرید،
 تا پگ شُمو او ره دَ قتل برسِنید؟
 امو ره که رقم دیوالِ خَم شده یا کتاره لَرزَنک آسته؟

۴ یگانه نقشیه ازوا امی آسته که او ره از مقام بلند شی سرنگون کنه؛
اونا از دروغ گفتو خوشی حاصل مونه؛
قد دان خو اونا برکت میدیه،
لیکن د دل خو نالت مونه. سیلاه.

۵ آی جان مه، د آرامی تنها د انتظار خدا بش؛
چراکه امید مه از طرف ازو یه.
۶ تنها او قاده-و-تکیه‌گاه و نجات دهنده مه آسته،
قلعه بلند مه؛ ما تکان نموخورم.
۷ نجات و عزت مه د خدا تعلق دره؛
قاده قدرتمند و پناهگاه مه خدا آسته.

۸ آی قوم، هر وخت دزو توکل کنید؛
دل خو ره د حضور ازو واز کنید؛
چراکه خدا پناهگاه مو آسته. سیلاه

۹ بنی آدم کلوتر از یگ نفس نییه،
وجود انسان ها کلوتر از یگ دروغ؛
پله ترازو که اونا د بله شی آسته، باله موره؛
چون جمله ازوا از باد کده ام سبکتر آسته.

۱۰ د ظلم توکل نکنید
و د مال دزی امید نداشته بشید؛
اگه دارایی شمو کلو شد، دزو دل بسته نکنید.

۱۱ خُدا یِگ بار کُفته و دُو بار ما او ره شِنیدیم
که قُوت دَ خُدا تعلقِ دَره.

۱۲ آی خُداوند، رَحمت ام دَزتو تعلقِ دَره،
چُون تُو هر کس ره مُطابقِ اعمالِ شیِ اَجْر یا جِزا میدی.

جان مه تُشنِه ازتو یِه

زبُورِ داوُود، از غَیْبَتیکه او دَ دَشتِ یَهُودیه بُود.

۱ آی خُدا، تُو خُدای مه اَسْتی،
قد تمامِ وِجُود خُو، تُو ره طلبِ مُونُم؛

جان مه تُشنِه ازتو یِه

و جِسم مه دَ شُوقِ حُضُورِ تُو،

دَ یِگ زَمینِ خُشک و بوره و بے آو.

۲ پس ما دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ تُو سُون تُو توخِ کَدَم

تا قُدرت و جلالِ تُو ره بِنِگَرَم.

۳ ازی که رَحمتِ تُو از زندگیِ بَهرتِ اَسْتِه،

لَبای مه تُو ره حَمد-و-ثنا مُوگیه.

۴ پس تا غَیْبَتیکه زنده اَسْتَم تُو ره سِتائیشِ مُونُم

و دَ نامِ ازتو دِستایِ خُو ره باله کده دُعا مُونُم.

۵ جان مه سِبرِ موشه مِثَلِ که مَغز و چِربی خورده بَشِه

و دان مه قدِ لَبایِ پُر از خوشیِ تُو ره سِتائیشِ مونه

۶ وختیکه ما دَ جاگِه خُو تُو ره یادِ مُونُم،

و تا ناوختایِ شاو دَ بارِه ازتو فِکرِ مُونُم،

۷ چُون تُو مَدَدگارِ مه اَسْتی

و ما دَتَى سايه پَر-و-بال تُو دَ خوشی سُرود ميخائِم.
٨ جان مه دَزتُو تكيه كده
و دِسْتِ راست تُو از مه حِمَايت مُونه.

٩ كساي كه قَصْدِ نَابُود كدونِ جان مَره دَره،
دَ عَوُجِي هاي زمي تاه موره.
١٠ اونا دَ دَمِ شمشيرِ تسليمِ مُوشه
و خوراكِ شغالِ ها مُوشه؛
١١ ليكن پادشاهِ دَ حُضُورِ خُدا خوشي مُونه؛
هر كسي كه دَزُو قَسَمِ بُوخوره، اِفْتِخارِ مُوكُنه،
چُون دَانِ دروغگويا بسته مُوشه.

دُعا بِلدِه حِفَاظَت

بَلدِه سَرديستِه خَانِدِه ها. زَبُورِ دَاوُود.

١ اَي خُدا، وختِيكه عُدْر-و-زاري مُونَم، آواز مَره بَشَنُو
و زِنْدَگِي مَره از ترس-و-خُوفِ دُشْمُو حِفْظِ كُو.
٢ مَره از تَوَطِيه هاي آدْماي شَرير
و از شور-و-عَوْغاي بَدكارا تاشه كُو،
٣ از كساي كه زَبُونِ خُو ره رَقْمِ شَمْشِيرِ تيزِ مُونه
و قَدِ تِيرِ توراي تَلْخِ خُو نِشانِ مِيگيرِه
٤ تا از جاياي كَمِينِ خُو آدَمِ بِي گُناهِ رِه بَزَنِه؛
اونا بِي بَلغِه و بَدُونِ ترسِ تِيرِ رِه سُونِ اَزُو ايلِه مُونه.
٥ اونا دَ مَقْصِدِ شَريرانِه خُو مَحْكَمِ اَسْتِه؛

أونا دَ بارِه تاشه كدونِ دام های خُو گپ میزنه
 و مُوگیه: ”کی آسته که امیا ره بِنگره؟“
 ۶ اونا بلده بے انصافی نقشه میکشه و مُوگیه:
 ”نقشه محکم کشیدی!“

واقعاً که فکر و دِلِ انسان عَوُج آسته، کی میتنه پی بُره؟
 ۷ لیکن خُدا تیر خُو ره سُونِ ازوا ایله مُونه
 و بے بلغه اونا زخمی مُوشه.
 ۸ زبونِ ازوا دَ ضِدِ خودونِ ازوا تاو مُوخوره و اونا ره نابود مُونه؛
 هر کس که اونا ره بِنگره سر خُو ره دَ حالِ ازوا شور میدیه.
 ۹ اوخته هر انسان ترس مُوخوره
 و کارِ خُدا ره اعلان مُونه
 و دَ بارِه عملی که او انجام دده چورت میزنه.
 ۱۰ بیل که آدمِ عادِل دَ حُصُورِ خُداوند خوشی کُنه
 و دَزُو پناه بُره
 و پگِ آدمای دِل-راست اِفتخار کُنه.

سیتایش خُداوند بخاطرِ حاصلات

بلده سردسته خاندنه ها. زبُور داوود. سرود.

۱ آی خُدا، حمد-و-ثنا دَ صَهیون چیم دَ راهِ ازتو یه
 و نذر ها دَزتو آدا مُوشه.

۶۵

۲ آی خُدای که دُعا ره میشنوی،
 تمامِ بشر دَ پیشِ ازتو مییه.

۳ وختیکه گناه های مو، مو ره زیر میگیره،
 تُو بلده خطا های مو کِفاره مُهیا مونی.
 ۴ نیک دَ بختِ کسی که تُو اُو ره اِنْتخاب مونی و نزدیک میری
 تا دَ حُولی های تُو جای-د-جای شنه.
 مو از خُوبی های خانه تُو سیر موشی،
 از خُوبی های جای مُقَدّس تُو.

۵ تُو دَ مُطابِقِ عدالت خُو قد کارای حَیرت-آوَر جوابِ دُعا های مو ره میدی،
 آی خُدای نِجات مو
 که اُمیدِ تمام گوشه های زمی و دُورترین دریا ها آستی.
 ۶ تُو کمر خُو ره قد قُدرت بسته کده
 کوه ها ره دَ وِسِیلِه قُوت خُو جای-د-جای کدی.
 ۷ تُو طُعیانِ دریا ها و عُرشِ چلپه های شی ره آرام مونی،
 امچنان شورشِ قوم ها ره.
 ۸ کسای که دَ گوشه های زمی زندگی مونه از مُعجزه های تُو حَیرو مندِه،
 تُو باشنده های شَرَق و غَرب^۱ ره خوشحال مونی.

۹ تُو دَ بِلِه زمی نظر مَوکُنی
 و اُو ره سیرآو کده کَلو حاصلخیز جور مونی.
 دریای خُدا پُر از آو آسته؛
 تُو غَلّه ره بلده اِنسان مُهیا مونی،
 چُون امی رقم زمی ره آماده کده.

^۱ ۶۵:۸ دَ جای «شَرَق و غَرب» دَ زبونِ عِبْرانی «بُر شُدونِ صُبْح و شام» نوشته یه.

۱۰ تُو کِشْتَزَارِ هَایِ شِی رِه آوَداری مُونی
 و بُعْنَدِی هَایِ شِی رِه آوَارِ مُوکنی؛
 دَ وِسِیلِه بَارِشِ هَا اُو رِه نَرَمِ مُونی
 و حَاصِلَاتِ شِی رِه بَرکَتِ مِیدی.
 ۱۱ تُو قَد نِعمَتِ هَایِ خُو سَالِ رِه تَاجِ مُوِپوشنی؛
 و رَاهِ هَایِ تُو از بَرکَتِ لَبْرِیزِ آستِه.^a
 ۱۲ عِلْفِچَرِ هَایِ بِیابو ام از بَرکَتِ لَبْرِیزِ آستِه^b
 و دَامون-و-کَمَرِ تِپِه هَا پُر از خُوشی آستِه.
 ۱۳ تَالِه هَا قَد رَمِه هَا پُوشَنده شُدِه
 و دَرِه هَا رِه غَلَّه-و-دَانِه کِرِفْتِه؛
 اُونَا از خُوشی چِیغِ مِیزَنِه و سُرُودِ مِیخانِه.

سُرُودِ سِتایشِ و شُکَرگُزاری

بَلدِه سِرْدِستِه خَانِنده هَا . سُرُود . زُبُور .

۱ آیِ تَمَامِ زَمی ، بَلدِه خُدا آوازِ خُوشی بُر کُنید .
 ۲ بَلدِه بُررگی-و-جَلالِ نَامِ اَزو سُرُودِ بَخَانِید
 و حَمد-و-ثَنَا کُفْتِه جَلالِ اَزو رِه تَوْصِیْفِ کُنید .
 ۳ دَ خُدا بُگَید : ” چِیقسِ بَاهِیْبَتِ آستِه کَارایِ تُو !
 بَخاطِرِ قُدْرَتِ بُررگِ تُو
 دُشْمَنایِ تُو دَ بَرابِرِ اَزتُو سِر حَمِ مُونِه .
 ۴ تَمَامِ زَمی تُو رِه پَرستِشِ مُونِه

۶۶

^a ۶۵:۱۱ دَ جای «راه‌های تُو از بَرکَتِ لَبْرِیزِ آستِه» دَ زِبُونِ عِبْرانی «راه‌های تُو چِرَبی مِیچَقْنِه» نِوشْتِه یِه .

^b ۶۵:۱۲ دَ جای «از بَرکَتِ لَبْرِیزِ آستِه» دَ زِبُونِ عِبْرانی «مِیچَقَه» نِوشْتِه یِه .

و دَ سِتایشِ ازتو سرُود میخانه؛
آرے، دَ سِتایشِ نامِ ازتو سرُود میخانه. " سیلاه.

- ۵ بپید و کارای خُدا ره بِنگرید؛
أو دَ وسیله اعمال خُو دَ مینکلِ بنی آدم باهیبت آسته.
- ۶ او دریا ره دَ خُشکی تبدیل کد
و بابه کلونای^a مو پیده از مَنه دریا تیر شُد.
- د اُونجی مو دَ حُضورِ ازو خوشی کدی.
- ۷ او دَ وسیله قُدرت خُو تا اَبَد حُکمرانی مونه
و چیمای شی مِلّت ها ره زیرِ نظر دَره.
- پس آدمای سرکش خود ره کنه کنه نَکُنه. سیلاه.
- ۸ آی پَگِ قَوم ها، خُدای مو ره سِتایش کُنید،
وختیکه او ره سِتایش مُونید، بیلید که آواز شَمو شَنِیده شُنه،
- ۹ چراکه او جان های مو ره دَ مینکلِ زنده ها نگاه کده
و نَه ایشته که پایای مو بِلَخشه.
- ۱۰ چُون تُو آی خُدا، مو ره اِمْتِحان کدی؛
مو ره آزمایش کدی، اُمُو رقم که نُقره آزمایش موشه.
- ۱۱ مو ره دَ دام گِرِفْتار کدی
و بارهای گِرَنگ ره دَ پُشت مو ایشتی.
- ۱۲ مردُما ره دَ بِلَه مو سوار کدی
و مو از مَنه آو و آتِش تیر شُدی،
لیکن تُو مو ره دَ جای پَرِمونی اُوردی.

^a ۶۶:۶ دَ جای «بابه کلونای مو» دَ زبونِ عبرانی «أونا» نوشته یه.

۱۳ ما قد قُرْبَانِي هَاي سُوخْتَنِي دَ خَانِه تُو مِيِيْم
 و نذر هَاي خُو ره دَزْتُو آدَا مُوْنُم،
 ۱۴ نذر هَاي ره كه لَبَاي مه بَلْدِه شِي واز شُد
 و دان مه دَ زَمَانِ مُشْكِلَات-و-سَخْتِي وعده كد.
 ۱۵ ما قُرْبَانِي هَاي سُوخْتَنِي ره از حَيَوَانَاي چَاغِي بَلْدِه تُو تَقْدِيمِ مُوْنُم
 قد خُوشْبُوِي قُرْبَانِي قُوچ هَا؛
 ما نَرْكَاو هَا و بُرْهَا بَلْدِه تُو تَقْدِيمِ مُوَكْنُم. سِلَاه.

۱۶ آي پِگِ كَسَاي كه از خُدا ترس دَرِيد، بِيِيد و بِشَنَوِيد
 تا چِيَزِي ره نَقْل كْنُم كه خُدا بَلْدِه جَان مه اَنجَام دَدِه.
 ۱۷ ما قد دان خُو دَ پِيَشِ اَزُو نَالِه-و-فَرِيَادِ كُدْم
 و اُو ره قد زِبُونِ خُو سِتَايشِ كُدْم.
 ۱۸ اگِه ما شَرَاَرَتِ ره دَ دِلِ خُو پَرُورِشِ مِيَدَدْم،
 خُداوند دُعَايِ مَرِه گُوشِ نَمِيِگَرِفَت.
 ۱۹ لِيَكِنِ وَاقِعَاً خُدا گُوشِ گَرِفْتِه
 و دَ آوَازِ دُعَايِ مه تَوَجُّه كَدِه.

۲۰ حَمْد-و-ثَنَا دَ خُدا، كه اُو دُعَايِ مَرِه رَد نَكَد
 و رَحْمَتِ خُو ره از مه دَرِيغِ نَكَد.

دَعْوَتِ مِلَّتِ هَا بَلَدِه سِتَائِشِ خُداوند

بلدِه سردستِه خاننده ها. قد آله موسیقی تاردار خنده شنه. زبور؛ سرود.

۱ بیل که خُدا دَ حقِ مو رَجیم بَشه و مو ره بَرکتِ پدیه
و نُورِ رُوی شی دَ بِلِه مو روشنی کُنه - سیلاه -

۲ تا راه-و-طریق شی^a دَ رُوی زمی شَنخته شنه
و نجات شی دَ مینکلِ پگِ مِلَّتِ ها.

۳ خُدا یا، بیل که قَوْمِ ها تُو ره سِتائِشِ کُنه،
پگِ قَوْمِ ها تُو ره سِتائِشِ کُنه.

۴ بیل که مردُما خوش بَشه و سرودِ بَخانه،
چراکه تُو قَوْمِ ها ره مُنصِفانه قضاوتِ مونی
و مردُما ره دَ رُوی زمی هِدایتِ میدی. سیلاه.

۵ خُدا یا، بیل که قَوْمِ ها تُو ره سِتائِشِ کُنه
پگِ قَوْمِ ها تُو ره سِتائِشِ کُنه.

۶ زمی حاصلِ خُو ره دَدِه.

۷ آره، خُدا، خُدا ی مو، مو ره بَرکتِ دَدِه.

۸ خُدا مو ره بَرکتِ دَدِه

تا تمام گوشه های زمی ازو ترس دشته بَشه.

^a ۶۷:۲ دَمزی آیه دَ جای «شی» دَ زیونِ عبرانی «تُو» نوشته یه.

سرود پیروزی

بلدیه سردسته خاننده ها. زیور داوود. سرود.

۶۸^۱ بیل که خُدا باله شُنه و دُشمنای شی تیت پَرک شُنه
و کسای که از شی بد مُبره، از حُصُور اَرُو دُوتا کنه.

۲ اُمُو رقم که دُود گُم-و-گُل مُوشه،

اُمُو رقم اُونا ره گُم-و-گُل کُو؛

و اُمُو رقم که مُوم دَ پیش آتش آو مُوشه،

بیل که آدمای شَریر ام اُمُو رقم دَ حُصُور خُدا نابُود شُنه.

۳ لیکن آدمای عادل خوش بَشه

و دَ حُصُور خُدا خوشحالی کُنه،

حتیٰ از خوشی دَ کالای خُو جای نَشُنه.

۴ بلدیه خُدا سرود بِخانیید، دَ سِتایشِ نامِ اَرُو سرود بِخانیید،

اُو ره که دَ بِلِه اُورِها سوار آسته، قد آوازِ بِلند سِتایشِ کُنید؛^a

نامِ اَرُو خُداوند آسته، دَ حُصُورِ اَرُو خوشی کُنید.

۵ آته بیتیما و دادرسِ خاتونوی بیوه

خُدا آسته دَ جایگاهِ مَقَدَّسِ خُو.

۶ خُدا بے کسا ره خانه میدیه که جای-د-جای شُنه

و بندی ها ره آزاد کده دَ کامیابی میرسنه؛

لیکن آدمای سرکش دَ زمینِ خُشک-و-سوزان جای-د-جای مُوشه.

^a ۶۸:۴ دَ زیورِ عبرانی یگ معنای دیگه شی اینی رقم آسته: «بلدیه امزُو که دَ بیابو هئی مُونه، سَرَک

۷ آی خُدا، وختیکه تُو پیشِ رُوی قَوْم خُو رفتی،
 غَیْتیکه دَ بیابو حَرکت کدی، سیلاه
 ۸ زمی لرزید و آسمو دَ باریدو شُد،
 دَ حُضُورِ خُدا، خُدا ی کوهِ سِینا،
 دَ حُضُورِ خُدا، خُدا ی اسرائیل.
 ۹ آی خُدا، تُو بارشِ پَریمو بارندی
 و میراثِ خُو ره که خار-و-زار بُوَد، تازه-و-اُستوار کدی؛
 ۱۰ جماعتِ تُو دَزُو جای-د-جای شُد.
 آی خُدا، تُو از خُوبی های خُو بلده مردُم مُحتاج هر چیز تهیه کدی.

۱۱ خُداوند حُکم کد:

خاتونوی که خوشخبری اُورد یگ جمعیتِ کته بُوَد.
 ۱۲ پادشایون لشکرها گریز کده دوتا کد؛
 خاتونوی که دَ خانه مندُد وُلجه ره تقسیم کد؛
 ۱۳ اگرچه اونا دَ قوتونا خاو مُوکد،
 وِله رقمِ کوتری شُد که بال های شی قد نُقره پوشنده یه
 و پَر های شی قد طِلایِ سُرخ.
 ۱۴ وختیکه قادِرِ مُطَلَقِ پادشایو ره دَ اُونجی تیت پَرَک کد،
 رقمی بُوَد که دَ کوهِ صَلْمون^a بَرَف باریده بَشه.

۱۵ آی کوهِ قِیل، آی کوهِ باشان؛

آی کوهی که قُله های بلند دَری، آی کوهِ باشان؛

^a ۱۴: ۶۸ نام «کوه صَلْمون» دَ زبونِ عبرانی امکانِ دره «کوه سیاه» معنی بَدیه.

۱۶ آی کوه های که قله های بلند دَرید،
چرا قد حسادت سُون کوهی توخ مُونید که خُدا اُو ره بلدیه
بُود-و-باش خُو اِنْتِخاب کده؟
یقیناً خُداوند تا اَبَد دَ اُونجی بُود-و-باش دَره.

۱۷ گاڈی های جنگی خُدا هزارها هزار
و لک ها لک ها آسته؛
خُداوند دَ مینکلِ ازوا یه، که از کوه سِینا دَ جایگاهِ مُقدَّس خُو اَمده.
۱۸ وختیکه تُو دَ جای بلند بُر شدی،
اسیرا ره دَ اسیری بُردی
و از آدما هدیه ها گِرِفتی،
حتی از آدمای سرکش،
تا که تُو آی خُداوند-خُدا، دَ اُونجی جای-د-جای شنی.

۱۹ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، اُو هر روز بار های مو ره تَحْمَل مُونه؛
خُدا نِجات دِهِنده مو آسته. سیلاه
۲۰ خُدای مو، خُدای نِجات دِهِنده آسته
و راه های خلاصی از مَرگ دَ خُداوند، خُدای مو تَعَلُّق دَره.

۲۱ یقیناً، خُدا سرِ دُشمنای خُو ره کُفته جو جو مُونه،
تولغِه پُرْموی کسای ره که دَ راه های پُرگناه خُو رفتار مُونه.
۲۲ خُداوند گُفت: ”ما اونا ره از باشان پس میرم،
اونا ره حتی از عَوُجی های دریا پس میرم،
۲۳ تا که پایای تُو دَ بِلِه خُونِ ازوا قَدَم بزنه

و زِبُونِ سَگایِ تُو حَقْ خُو ره از دُشمنایِ تُو بَگیره.

۲۴ آی خُدا، حَرکتِ قَوْمِ تُو دیده شده،

حَرکتِ قَوْمِ خُدا، پادشاهِ مه، دَ جایگاهِ مُقَدَّس:

۲۵ دَ پیشِ رُوی، سَرودخانا آسته، دَ پُشتِ سر سازنده ها
و دَ مینکل، دُخترایِ که دَیره مِیزنه.

۲۶ خُدا ره دَ جماعتِ هایِ کته حمد-و-ثنا بُگَید،

خُداوند ره، آی شَمو کسایِ که از چشِمِه اِسرائیلِ اَسْتید.

۲۷ اونه، بِنیامینِ ریزه دَ اُونجیِ آسته دَ پیشِ رُوی ازوا

و دَ اُونجیِ کته کَلونایِ یَهُودا دَ جَمِ خُو

و کته کَلونایِ زَبُولون و کته کَلونایِ نَفتالی دَ جَمِ خُو.

۲۸ آی خُدا، قُدُرتِ خُو ره بَرَمَلا کُو،

آی خُدا، قُوتِ خُو ره که پیشِ ازیِ بخاطرِ اَزمو دَ کار بُردی،

۲۹ از خانِه خُو از اورُشَلیم،

از جاییِ که پادشایو بِلدِه تُو هدیه ها میره.

۳۰ حیوانِ وَحشیِ نِیزار ره^a سرزنشِ کُو

و قَوْمِ هایِ ره که رَقمِ گَلِه گاوو و گوسله ها آسته.

خُدا کسایِ ره که بِلدِه گِرِفَتونِ باجِ شوقِ دَره، پایمالِ مُونه

و قَوْمِ هایِ ره که جنگِ ره خوشِ دَره، تِیتِ پَرکِ مَوکُنه.

۳۱ قاصِدا از مِصرِ مِییه

و کُوش^b دَ زُودیِ دِستایِ خُو ره سُونِ خُدا دِرازِ مُونه.

^a ۶۸:۳۰ «حیوانِ وَحشیِ نِیزار» اِمکانِ دَره که «مِصر» بَشه. ^b ۶۸:۳۱ یعنی اِتیوییا

۳۲ آی مَمَلَكَتِ هَاي دُنْيَا، بَلَدِه خُدَا سَرُوْد بِخَانِيْد؛

بَلَدِه خُدَاوَنْد سَاَز بَرَنِيْد. سِيْلَاه.

۳۳ بَلَدِه اَمْرُو كِه دَ بَلِه اَسْمُوْنَا سُوَار اَسْتِه، دَ بَلِه اَسْمُوْنَاي قَدِيْمِي.

اَوْنِه، اُو اَوَاَز خُو رِه بَر مُوْنِه، اَوَازي رِه كِه پُرْقُدْرْت اَسْتِه.

۳۴ قُدْرْتِ خُدَا رِه اِعْلَانِ كُنِيْد؛

شِكُوِه-و-جَلَالِ اَزُو دَ بَلِه اِسْرَائِيْل اَسْتِه

و قُدْرْتِ شِي دَ اَسْمُوْنَا.

۳۵ خُدَايَا، تُو دَ جَايْگَاِه مَقْدَّسِ خُو بَاهِيْتِ اَسْتِي؛

خُدَايِ اِسْرَائِيْل خُوْدِ شِي دَ قَوْمِ خُو قُدْرْتِ و قُوْتِ مُوْبَخْشِه.

حَمْد-و-ثَنَا دَ خُدَا!

ناله و فرياد بَلَدِه كَوْمَك

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَاْنِدِه هَا. دَ صَوْتِ «سَوْسَن هَا» خَاْنِدِه شْنِه. زَبُوْرِ دَاوُوْد.

۱ خُدَايَا، مَرِه نِجَاتِ بَدِي،

چِرَاكِه اَوَهَا تَا گَرْدُوْنِ مِه رَسِيْدِه.

۲ مَا دَ مَدِّ عَوَجِ گُوْرِ رِفْتِيْمِ،

پَايَايِ مِه يَارِي اِيَسْتِه شُدُو رِه نَدْرِه.

مَا دَ اَوَهَايِ چُقُوْرِ دَرِ اَمْدِيْمِ

و سِيْبِ اَوِ دَ بَلِه مِه اَمْدِه.

۳ مَا اَزِ نَالِه-و-فِرِيَادِ كَدُو مَنْدِه شُدِيْمِ؛

كُتُوْكِ مِه خُشْكِ شُدِه

و چِيْمَايِ مِه دَ اِنْتِيْظَارِ خُدَايِ مِه خِيْرِه شُدِه.

۴ تَعْدَادِ كَسَايِ كِه بِي دَلِيْلِ اَزِ مِه بَدِ مُوْبِرِه،

از موی سر مه کده کلوتر آسته.
 امو رقم کلو کسا قَصَدِ نابود کدون مَره دَره،
 دُشمنای مه که دَ بِلَه مه تَهْمَتِ ناحق مونه.
 چیزی ره که ما دُزی نَکُدُم،
 مجبور آسْتُم که پس بَدِیم.
 ۵ آی خُدا، تُو لَوْدَگی مَره مِیْدَنی
 و گناهای مه از تُو تاشه نییه.
 ۶ آی خُدا، خُداوندِ لشکر ها،
 کسای که اُمید شی دَزْتُو یه، نِیل که بخاطرِ ازمه شرمِنده شنه؛
 آی خُدایِ اسرائیل،
 کسای که دَ طلبِ ازْتُو یه، نِیل که بخاطرِ ازمه رسوا شنه.
 ۷ چُون بخاطرِ ازْتُو یه که ما توهین-و-تحقیر ره تَحْمَلِ کدیم
 و شَرَمِ چهره مَره پوشنده.
 ۸ ما دَ نَظَرِ برارون خُو یگ بیگنه شدیم
 و دَ نَظَرِ باچه های آبه خُو یگ ناشناس.
 ۹ چُون غَیْرَتی که دَ باره خایه تُو دَرُم دَ وجود مه شَعْلَه وَر آسته
 و توهین کسای که تُو ره توهین مونه، دَ بِلَه ازمه قرار گِرِفْتَه.
 ۱۰ وختیکه ما آویدیه ریختنده جان خُو ره قد روزه گِرِفْتو خار کدُم،
 مردُم دَزمه توهین کد.
 ۱۱ غَیْتیکه پلاس ره بلده خُو کالا جور کدُم،
 دَ پیش ازوا یگ ضَرَبِ-اَلْمَثَلِ جور شُدُم.
 ۱۲ کسای که دَ دانِ درگه میشیننه دَ باره ازمه توره مَوگِیه

و ما بلده آدماى شرابى بيت جور شدیم.

۱۳ لیکن آى خداوند، ما د وخت مناسب
د پيش تو دُعا مونم؛

آى خدا، د مطابق رحمت پریمون خو
و د مطابق اطمینانى که د نجات تو آسته، دُعاى مَره قبول کو.
۱۴ مَره از منه مد نجات بدى،
نیل که غرق شنم.

مَره از چنگ کسای که از مه بد موبره
و از آوهای عوج خلاصى بدى.

۱۵ نیل که سیل آوا مَره بپوشنه
یا آو چقور مَره قورت کنه،
یا چقوری زمی دان خو ره د بله مه بسته کنه.

۱۶ آى خداوند، دُعاى مَره قبول کو، چراکه محبت تو نیکو یه؛

مطابق رحمت پریمون خو سون ازمه نظر کو.

۱۷ روى خو ره از خدمتگار خو تاشه نکو،

چراکه ما د سختی-و-مشکلات آستم؛

دُعاى مَره د زودی قبول کو.

۱۸ نزدیک مه آمده مَره نجات بدى،

بخاطر دشمنای مه مَره آزاد کو.

۱۹ تو از توهین-و-تحقیر مه خبر درى،

از شرمندگی و رسوایی مه ام؛

تمام دشمنای مه د پیش نظر تو آسته.

۲۰ توهین-و-تحقیر، دل مره میده کده

و ما نومید شدیم.

ما انتظار دلسوزی دشتم، لیکن هیچ نشد

و منتظر کسای بودم که مره تسلی بدیه، و له هیچ پیدا نکدم.

۲۱ د جای خوراک، بلده مه زهر دد

و غبیتیکه تشنه بودم، اونا دز مه سرکه وچی دلجی کد.

۲۲ بیل که دسترخون ازوا، د پیش روی ازوا یگ دام بشه

و غبیتیکه د آرامش آسته، یگ تلک بشه.

۲۳ بیل که چیمای ازوا خیره شنه تا دیده نتنه

و کمر های ازوا همیشه لرزو بشه.

۲۴ قار-و-حشم خو ره د بله ازوا پریرن

و بیل که آتش غصب تو اونا ره گرفتار خو کنه.

۲۵ بیل که جای های بود-و-باش ازوا خرابه جور شنه

و د خیمه های ازوا هیچ کس زندگی نکنه.

۲۶ چون کسی ره که تو زدے، اونا او ره آزار-و-اذیت مونه

و د باره درد کسی که تو زخمی کدے، اونا توره موگیه.

۲۷ گناه ازوا ره د بله گناه ازوا سر د سر کو؛

نیل که اونا د وسیله از تو عادل حساب شنه.

۲۸ بیل که نام ازوا از کتاب زندگی گل شنه؛

نیل که از جمله آدمای عادل حساب شنه.

۲۹ لیکن ما مُصِیبت زده و دَردمند اَسْتُم؛
خُداِیا، بیل که نِجات تُو از مه حِفاظت کُنه.

۳۰ ما نام خُدا ره قد سرود سِتایش مُوْنَم،
و قد شُکرگزاری بُرگی اَزو ره بیان مُوْنَم.

۳۱ ای کار، خُدا ره کَلوتر خوش مُونه
نِسبت دَ گاو و غونجی که شاخ و سُم دَره.

۳۲ بیل که آدمای مظلوم ای ره پَنگره و خوشحال شُنه؛
آی کسای که دَ طلبِ خُدا اَسْتید، بیلید که دِل های شُمو تازه شُنه.

۳۳ چُون خُداوند دُعایِ آدمای مُحتاج ره قَبول مُونه
و قَوْمِ اسیر شُده خُو ره خار-و-حقییر حساب نَمونه.

۳۴ آسمو و زمی اُو ره سِتایش کُنه،
دریا ها و هرچیزی که دَ مَنه ازوا اَسته ام.

۳۵ چُون خُدا صَهیون ره نِجات مِیدیه
و شارای یهُودا ره دُوباره آباد مُونه؛
و قَوْمِ خُدا دَزُو جای-د-جای شُده اُو ره تَصَرَف مُونه.

۳۶ نسلِ خِدمتگرای شی اُو ره دَ عِنوانِ میراث دَ دست میره
و کسای که نام اَزو ره دوست دَره، دَزُو جای-د-جای مُوشه.

دُعا بَلَدِه كَوْمَك دَ خِلَافِ آزار-و-أَذِيَّتِ كُنِينده ها

بَلَدِه سَرِدْسِيَه خَانِينده ها . زُبُورِ دَاوُودِ بَلَدِه جَلَبِ تَوَجُّهٍ خُدا .

۱ خُدايا، بَلَدِه نِجَاتِ مِه عَجَلِه كُو!

أَي خُداوند، دَ كَوْمَك مِه دَ زُودِي بِيه .

۲ كَسَايِ كِه قَصْدِ كِرِفْتُونِ جانِ مَرِه دَرِه،

بِيَلِ كِه اُونَا شَرْمِنْدِه و سَرخَمِ شُنِه؛

و كَسَايِ كِه مَبِيلِ دَرِه دَزْمِه ضَرَرِ پَرَسْنِه،

بِيَلِ كِه عَقَبِ نِشِينِي كَدِه رَسُوا شُنِه .

۳ كَسَايِ كِه دَ بَلِه مِه هَه هَه مُونِه،

بِيَلِ كِه از شَرْمِنْدَگِيِ پَسِ دُورِ بُوخوره .

۴ لِيكِنِ كَسَايِ كِه دَ طَلَبِ اَزتُو يَه،

بِيَلِ كِه پِگِ اَزوا دَ حُضُورِ تُو خُوشحَالِي كُنِه و خُوشِ بَشِه .

كَسَايِ كِه نِجَاتِ تُو رِه دُوستِ دَرِه،

بِيَلِ كِه دَايِمِ بُوگِيَه: ”خُدا بُوُرُگِ اَسْتِه!“

۵ لِيكِنِ ما غَرِيبِ و مُحْتاجِ اَسْتِم؛

خُدايا، عَجَلِه كُو و دَ پِيَشِ مِه بِيه!

تُو مَدَدِگَارِ و نِجَاتِ دِهْنِدِه مِه اَسْتِي؛

دِيرِ نَكُو، أَي خُداوند!

دُعای مردِ پیر

- ۱ آئی خُداوند، ما دَرْتُو پناه اُرددیم؛
هرگِز نَیل که شرمِنده شُنم.
- ۲ دَ وِسیله عدالت خُو مَره خلاصی بَدی و آزاد کُو؛
گوش خُو ره سُون ازمه بَگیر و مَره نِجات بَدی.
۳ قاده و پناهگاهِ مه بَش،
تا همیشه دَز تُو پناه بیرم.
تُو بلده نِجات مه حُکم کدے،
چُون تُو کوه و قلعه بِلند مه آستی.
- ۴ آئی خُدای مه، مَره از دِستِ آدمای شَریر خلاص کُو
و از چنگِ مردُمای بے انصاف و ظالم.
- ۵ چُون تُو، آئی خُداوند-خُدا، اُمید مه آستی،
و ما از جوانی خُو تَوکُل خُو ره دَرْتُو کدیم.
۶ از غَیبتیکه ما پیدا شدیم، تکیه‌گاهِ مه تُو آستی؛
از کوره آبه مه تُو مَره دَ دُنیا اُردی.
حمد-و-ثنای مه دایم بلده از تُو یه.
۷ بلده غَدَر کسا ما یگ مثال بَد شدیم،
لیکن تُو پناهگاهِ مُستَحکم مه آستی.
۸ دان مه از حمد-و-ثنای تُو پُر آسته
و از شکوه-و-جلال تُو تمام روز.

۹ دَ وَخْتِ پِیْرِ مَرِه دُور پورته نَکُو؛
 عَیْتیکه زور-و-قُوت مه از بَین رفت، مَرِه ایله نَکُو.
 ۱۰ چُون دُشمنای مه دَ ضِد مه توره مُوگیه
 و کسای که دَ قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مه یِه، قد یِگدیگِه خُو مشوره مُونه
 ۱۱ و مُوگیه: ”خُدا اُو ره ایله کده؛
 دَ دُمبالِ اَزُو بورید و اُو ره گِرِفْتار کُنید،
 چُون هیچ کس نییه که اُو ره خلاصی بَدیه.“

۱۲ آی خُدا، از مه دُور نَشُو!
 خُدای مه، دَ کومک مه عَجَله کُو!
 ۱۳ بیل که مُخالفینِ جان مه شرمینده و نابُود شُنه
 و کسای که دَ تَلّاشِ ضررِ رَسندو دَزمه یِه
 قد ذَلت و رَسوایی پوَشنده شُنه.
 ۱۴ لیکن ما همیشه اُمیدوار اَسْتُم
 و تُو ره کَلوتر و کَلوتر سِتایش مُونُم.
 ۱۵ دان مه عدالت تُو ره بیان مُونه
 و نِجات تُو ره تمامِ روز،
 اگرچه حسابِ ازوا از فهم مه بَرُو یِه.
 ۱۶ آی خُداوند-خُدا، ما اعمالِ پُرْقُدرت تُو ره اِعلان کده مییم
 و تنها عدالتِ ازتو ره بیان مُونُم.

۱۷ خُدایا، تُو مَرِه از جوانی مه تعلیم دَدے
 و ما تا آلی ره اعمالِ عَجیب تُو ره اِعلان مُونُم.

۱۸ پس آی خُدا، حتیٰ دَ زمانِ پیری و موی سفیدی مره ایله نگو،
 تا دَ باره قُدرت^۱ تُو دَ نسلِ نو خبر بدیم،
 دَ باره توانایی تُو دَ پگِ کسای که دَ آینده مییه.
 ۱۹ آی خُدا، عدالت تُو تا آسمونا میرسه،
 تُو کارای بزرگ انجام دَدے!
 خُدایا، کی رقمِ ازتو آلی آسته؟
 ۲۰ اگرچه تُو مره دُچارِ مُشکلات و بلاهای کلو کدی،
 ولے تُو زندگی مره دُوباره تازه مونی؛
 از غُوجی های زمی دُوباره مره باله بر مونی.
 ۲۱ عِزّت-و-بزرگی مره کلو مونی
 و بسم دَزمه نظر کده مره تَسلی میدی.

۲۲ اوخته ما تُو ره قد آوازِ چنگ شُکر-و-سپاس مونم،
 بخاطرِ وفاداری تُو، آی خُداي مه.
 ما قد صدای بریط بلده تُو سرودِ ستایش میخانم،
 آی مُقدّسِ اسرائیل.
 ۲۳ وختیکه بلده تُو سرودِ ستایش میخانم،
 لبای مه آوازِ خوشی بر مونه،
 جان مه ام، چراکه او ره بازخريد کدے.
 ۲۴ زیون مه تمامِ روز
 عدالتِ ازتو ره بیان مونه؛
 چون کسای که کوشش موكد دَزمه ضررِ برسنه،

^a ۱۸: ۷۱ دَ جای «قُدرت» دَ زیونِ عبرانی «بازو» نوشته یه.

شَرْمِنْدَه وَ رَسُوا شُد.

دُعَا بَلَدِه پادشاه

زُبُور دَ بَارِه سُلَيْمَان.

۱ آي خُدا، اِنصاف خُو ره دَ پادشاه عطا كُو،
و عدالت خُو ره دَ باچه پادشاه.

۲ تا اُو قَوْم تُو ره قد عدالت قضاوت كُنه
و مردُمای غَرِيب تُو ره قد اِنصاف.

۳ كوه ها بَلَدِه قَوْم فَيْض-و-سَلَامَتِي بیره
و تپه ها دَ وَسِيْلَه عدالت مَنبِع صُلح-و-سَلَامَتِي بَشَه.

۴ اُو دَ دادِ آدمای سِتمِدِيدِه قَوْم بَرَسَه
و بچكِيچای آدمای مُحتاج ره نِجات بَدِيه
و ظالِمَا ره سِرْكوب كُنه.

۵ اونا از تُو ترس دَشْتَه بَشَه

تا زمانِي كه آفتو باقی آسْتَه

و تا وختِيكه ماهتُو برقرار آسْتَه، دَ تمام نسل ها.

۶ پادشاه رَقَم بارِشِي بَشَه كه دَ بَلَه سَوَزَه دِرُو شُدِه مُوباره،

مِثِل قطره های بارو كه زمِي ره سِيرِآو مُونَه.

۷ بِيِل كه دَ زمانِ اَزُو آدمای عادِل رُشِد كُنه

و سَلَامَتِي-و-آبادِي پَرِمُو تا وختِي بَشَه

كه ماهتُو برقرار آسْتَه.

۸ او از دریا تا دریا حُکمرانی کُنه

و از دریای فَرَات تا آخِرای زمی.

۹ باشنده های بیابو دَ برابرِ اَزُو زائُو بَزنه

و دُشمنای شی خاک ره بلیسه.

۱۰ پادشایونِ تَرشیش و مَمَلکَت های جَزیره ها

بلده اَزُو باج بَدیه؛

و پادشایونِ شِبا و سَبا بِلده شی هدیه ها تقدیم کُنه.

۱۱ تمامِ پادشایو دَ برابرِ اَزُو سر خَم کُنه

و پَگِ مِلَّت ها دَز شی خِدمت کُنه.

۱۲ چُون او آدمِ مُحْتَاج ره وختیکه ناله-و-فریاد مونه، خلاصی میدیه

و ام آدمِ غَرِیب و کسی ره که مَدَدگار ندره.

۱۳ او دَ آدمِ ناتو و مُحْتَاجِ دِلسوزی مونه

و جانِ آدمای مُحْتَاج ره نِجات میدیه.

۱۴ جانِ ازوا ره از ظُلم و سِتمِ خلاص مونه،

چراکه خُونِ ازوا دَ نظَرِ اَزُو باآرِزش آسته.

۱۵ پادشاه زنده باد!

طِلائی شِبا دَزُو تقدیم شُنه؛

مَرْدُمِ دایم بِلده اَزُو دُعا کُنه

و تمامِ روز بِلده اَزُو بَرکت طلب کُنه.

۱۶ غَلّه-و-دانه دَ زمی پَریمو شُنه،

و دَ بِلّه کوه ها مَوْجِ بَزنه و ثَمَر شی رِقَمِ لِبَنان بَشه؛

و مردُم دَ شارا مِثِلِ علفِ زمی اَلّی رُشد کُنِه.
۱۷ نام اَزُو تا اَبَد باقی بُمِنه
و شَهْرَت شی تا زمانیکه آفتُو برقرار آسته.
پگِ مِلَّت ها دَ و سِبیلِه اَزُو بَرکت پَیدا کُنِه
و اُونَا اُو ره نیکبخت بُگیه.

۱۸ حمد-و-ثنا دَ خُداوند-خُدا، خُدايِ اِسْرَائیل،
دَمَزُو که تنها اُو کارای عَجیب انجام میدیه.
۱۹ حمد-و-ثنا دَ نامِ پُر جلالِ اَزُو تا اَبَد اَلاباد!
تمامِ زمی پُر از بُرگی-و-جلالِ اَزُو باد!
آمین! آمین!

۲۰ دُعاهای داوود باچه یسی ختم شُد.

بخشِ سیوم

اُمیدِ آدمِ عادِل و عاقِبَتِ شَریرو
زبُورِ آساف.

۱ واقِعاً خُدا دَ حقِ اِسْرَائیل نیکو آسته،
دَ حقِ کسای که پاک دِل آسته.
۲ لیکن ما، نزدیک بُود که پایای مه بلخشه
و کم مَنَدُد که قَدَم های مه از راه بُر شُنه.
۳ چُون حَسَدِ آدمای کِبری-و-مغرور ره خورُدُم

- وختیکه کامیابی-و-آسایشِ شریرو ره دیدم.
- ۴ چراکه اونا تا دمِ مرگ درد-و-رنج ندره؛
و جسمِ ازوا چاق-و-قوی آسته.
- ۵ اونا رقمِ مردمِ عام دَ مُشکِلاتِ نییه
و مثلِ دیگر و دَ بلا گرفتار نموشه.
- ۶ امزی خاطر، مغروری گردوبندِ ازوا یه
و ظلمِ رقمِ کالا اونا ره پوشنده.
- ۷ چیمای ازوا از چاغی بُرو بُر شده
و خیالاتِ دلِ ازوا حد-و-اندازه ندره.
- ۸ اونا ریشخندی مونه و توره های شیرانه مَوگیه؛
اونا مغرورانه مردمِ ره تهدید دَ ظلمِ مونه.
- ۹ اونا دان خُو ره دَ ضِدِ آسمو قرار میدیه
و زیونِ ازوا دَ رُوی زمی ادعاهای کلو مونه.^a
- ۱۰ امزی خاطر مردمِ سون ازوا دور موخوره
و توره های ازوا ره رقمِ آو های کلو وُچی مونه.^b
- ۱۱ و اونا مَوگیه: ”خُدا چطور میتنه بغامه؟
آیا حضرتِ اعلیٰ دانایی دَره؟“
- ۱۲ آره، آدمای شریر امی رقمِ آسته؛
همیشه دَ آسایشِ آسته و مال-و-دولتِ ازوا کلو شده موره.
- ۱۳ واقعاً ما دلِ خُو ره بے فایده پاک نگاهِ کدیم
و دستای خُو ره دَ نشانی بے گناهی ششتیم.

^a ۷۳:۹ دَ جای «ادعاهای کلو مونه» دَ زیونِ عبرانی «راه موره» نوشته یه. ^b ۷۳:۱۰ دَ زیونِ عبرانی

مَوگیه: «آوهای کلو دزوا وُچی دلجی موشه.»

۱۴ تمام روز ما دُچارِ بلا-و-مُصِیبتِ اَسْتُم

و هر صُبح سرزَنش مُوشَم.

۱۵ اگه مُوگُفْتُم که ”ما امی رَقمِ گُفته مورُم،“

واقِعاً، ما دَ حَقِّ جِماعَتِ بچکِیچایِ تُو خِیانتِ مُوکُدَم.

۱۶ وختی ما چورت زَدَم تا امی توره ره بُقامم،

بَلدِه مه کَلو مُشکِلِ تمام شُد،

۱۷ تا ای که دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ خُدا داخِلِ شُدَم؛

اوخته عاقِبَتِ شَرِیرو ره پِی بُرُدَم.

۱۸ راستی که اونا ره دَ جای لَخَشَنَدُکِ قرارِ میدی؛

و اونا ره تاه پورته کده نابُودِ مُوکُنِی.

۱۹ اونه، اونا دَ یگ لحظه نابُودِ مُوشه

و دَ وَسِیلهِ وَحْشَتِ ها کَامِلاً از بَینِ مورِه!

۲۰ اونا مِثِلِ خاوِ یگ نفرِ اَسْتِه که بیدارِ مُوشه و خاو ره پُرْمُشتِ مُونِه؛

آی خُداوند، غَیْتِیکه باله مُوشی، خِیالاتِ ازوا ره خار-و-حَقِیرِ حِسابِ مُونِی.

۲۱ وختیکه جان مه تلخ شُدَد

و دِلِ مه پاره پاره بُود،

۲۲ اوخته ما لَوْدِه بُودَم و فِهمِ نَدَشْتُم

و دَ پِیشِ تُو رَقمِ یگ حِیوانِ بُودَم.

۲۳ دَ هر حال، ما دایمِ قَدِ ازتُو اَسْتُم

و تُو از دِستِ راستِ مه مِیگِیری.

۲۴ تُو قَدِ مَشوَرِه خُو مَرِه هِدایَتِ مُونِی

و بعد از او مره صاحبِ عزت-و-احترام مونی.

۲۵ دَ آسمو غَیر ازتو کی ره دَرُم؟

و دَ زمی غَیر ازتو هیچ چیز ره نَمیخایم.

۲۶ امکان دَره که جسم و دِل مه از کار بُفته،

ولے خُدا تکیه‌گاهِ دِل مه و اِنْتِخاب مه آسته تا اَبَد.

۲۷ دَ حَقِیْقَت، کسای که از تُو دُور آسته، از بَین مورَه؛

و کسای که دَزتُو بے وَفایِی مونه، اونا ره نابُود مونی.

۲۸ لیکن بلده ازمه، خُوب آسته که دَ خُدا نزدیک بَشُم.

ما خُداوند-خُدا ره پناهگاهِ خُو جور کدیم

تا از پَگِ کارایِ اَزو نقل کُنم.

دُعای قوم دَ وختِ بیرو شُدونِ خانِه خُدا

قَصِیْدَه آساف.

۱ آی خُدا، چرا مو ره بلده همیشه دُور پورته کدے؟
چرا حَشَم تُو دَ بِلَه گوسپندوی علفچر تُو اَلَنگه کده؟

۲ دَ فِکِرِ جماعتِ خُو بَش که دَ زمانِ قَدِیم اِنْتِخاب کدی؛

تُو اونا ره بازخِرید کدی تا طایفه میراث تُو بَشه؛

دَ فِکِرِ کوهِ صَهیون بَش که دَز شی جای-د-جای شُدی.

۳ قَدَم های خُو ره سُون خَرابه های دایمی باله کُو؛

دُشمو هر چیزی ره که دَ جایگاهِ مُقَدَّس تُو بُود، خَراب کده.

۴ دُشمنای تُو دَ مَنَه جای مُلَاقات تُو غُر زَد

و بَیرَقای خُو ره دَ عِنوانِ نِشانِ خُو باله کد.

۵ اونا رِقَمِ کسای بُود که تَوَرهایِ خُو ره

دَ بِلَه دِرختای جنگل باله مونه.
 ۶ اونا پگِ نقش های تراش شُدِه شی ره
 قد تیشه و تَوَر خُو تِکه-و-پرچه کده.
 ۷ اونا جایگاهِ مُقَدَّس تُو ره قد آتِش دَر دده؛
 اونا جایگاهِ نام تُو ره بے حُرْمَت کده دَ خاک برابر کده.
 ۸ اونا دَ دِل خُو کُفْتِه: ”مو اونا ره کامِلاً تابع خُو مونی.“
 اونا پگِ جای های مُلَاقَاتِ خُدا ره دَ سرزمین مو سوختنده.
 ۹ مو مُعْجِزَه های خُدايِ خُو ره نَمِینگری
 و کُدَم نَبی ام دَ اینجی نیسته
 و کسی ام دَ مینکل مو نیسته که بْغامه تا چی وخت ای حالتِ اِدامه پَیدا مونه.

۱۰ ای خُدا، تا چی وخت دُشمو تُو ره رِیشخند کنه؟
 آیا دُشمو بلده همیشه نام تُو ره توهین کنه؟
 ۱۱ چرا دِست خُو ره، دِستِ راستِ خُو ره پس کش مونی؟
 دِستِ خُو ره از بَعْل خُو بُر کده اونا ره نابود کو.

۱۲ مگم خُدا از قدیم پادشاه مه آسته؛
 او دَ زمی نِجات ره دَ وْجود میره.
 ۱۳ تُو دریا ره قد قُدْرَتِ خُو دُو شَق کدی
 و سر های جانورای کِنه بحری ره دَ آوها میده کدی.
 ۱۴ تُو سر های لوباتان^a ره جو جو کدی

^a ۱۴: ۷۴ لوباتان یگ جاندار کِنه دریایی بُوْدِه و لے دَ اینجی امکان دَره یگ تشبیه بلده مَمْلَکَتِ مِصر

و او ره خوراکِ زنده‌جان‌های بیابو کدی.

۱۵ تو چشمه‌ها و جوی‌ها ره از هر سو جاری کدی؛

تو دریاچه‌های ره که همیشه جاری بود، خشک کدی.

۱۶ روز دزتو تعلقِ دره و شاو ام از تو یه؛

منبع نور و آفتو ره تو د آسمو قرار ددی.

۱۷ تو تمامی حدود زمی ره تعیین کدی

و تایستو و زمستو ره د وجود آوردی.

۱۸ آی خُداوند، د یاد خُو بگیر که دُشمو چی رقم نام تو ره ریشخند مونه

و مردمای جاهل چطور نام تو ره توهین مکنه.

۱۹ جانِ کوتر^a خُو ره د جانورای وحشی تسلیم نکو

و زندگی قومِ ستمدیده خُو ره بلده همیشه پُرمُشت نکو.

۲۰ عهد خُو ره د نظر خُو بگیر،

چون جایای تریکِ امزی سرزمی پُر از رفت-و-آمدِ ظلم آسته.

۲۱ نیل که مردمِ مظلوم شرمینده شده از حضور تو پس بوره.

بیل که مردمای غریب و محتاج نام تو ره ستایش کنه.

۲۲ آی خُدا، باله شو و از حق خُو دفاع کو.

د یاد خُو بگیر که مردمای جاهل چی رقم تمام روز تو ره ریشخند مونه.

۲۳ چیغ زدونِ دشمنای خُو ره

و غر زدونِ مخالفای خُو ره که همیشه بلند موشه، پُرمُشت نکو.

^a ۱۹: ۷۴ امکان دره که معنای «کوتر» د اینجی قوم اسرائیل بشه.

خُدا قِضاوَتِ کُنِنِدِه دُنیا آسْتِه

بلدیه سردسته خاننده ها، دَ صَوْتِ «تباه نکو» خنده شنه. زبورِ آساف. سرود.

۷۵^۱ مو تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگی، آی خُدا، مو تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگی،
چون حُضور^۲ تُو نزدیک آسته
و مردم از کارای عجیب تُو نقل مونه.

۲ تُو مُوگی: ”زمانی ره که ما مقرر موم،

دمو زمان ما منصفانه قضاوت موم.

۳ وختیکه زمی و پگ باشنده های شی د لَرزه بییه،

ما پایه های شی ره مستحکم-و-برقرار نگاه موم. ” سیلاه

۴ ما د آدمای مغرور مویم: ”فخر فروشی نکنید،

و د شریرو مویم: ”شاخ خو ره باله باله نکنید!

۵ شاخای خو ره د بلندی باله نکنید

و گردون خو ره قیل گرفته توره نگید،

۶ چراکه سربلندی نه از شرق مییه،

نه از غرب و نه از جنوب،

۷ بلکه خُدا قِضاوَتِ کُنِنِدِه آسته:

او یگ نفر ره سرنگون مونه و دیگه نفر ره سربلند.

۸ چون د دست خُداوند پیله غَضَب آسته،

پُر از شرابِ قف کده و حُوب گت شده؛

۱: ۷۵ د جای «حُضور» د زیونِ عبرانی «نام» نوشته یه.

أَوْ امْرُؤٍ شَرَابٍ شَبِوْ مُونَه و مُردُمایِ شَرِیرِ زَمی
پگِ شیِ رَه تا آخِرینِ قَطْرَه وُچیِ مُونَه.

۹ لیکِنِ ما تا اَبَدِ کارایِ خُداوندِ رَه اِعلانِ مُونُم
و دَ سِتائِشِ خُدا یِ عَقُوبِ سُرُودِ مِیخائِم،
۱۰ چُونِ اَوْ پگِ شاخایِ شَرِیرِو رَه قَطعِ مُونَه،
لیکِنِ شاخایِ اَدَمایِ عَادِلِ بِلندِ مُوشَه.

قُدْرَتِ و بُزْرگیِ خُدا

بَلدِه سَرْدِسْتِه خَانِدَه هَا، قَد اَلِه مَوْسِیقِیِ تاردارِ خَانَدَه شُنَه. زُبُورِ و سُرُودِ اَسافِ.

۱ خُدا دَ یَهُودا شِنخْتَه شُدَه یَه؛

نامِ اَزُو دَ اِسْرَائِیلِ بُزْرگِ اَسْتَه.

۲ خَیمِه اَزُو دَ شالِیم^a اَسْتَه،

جایِ بُوْد-و-باشِ شیِ دَ صَهیونِ.

۳ دَ اُونجیِ اَوْ تِبرهَایِ اَتِشیِ رَه مِیدَه کَد،

سِپَرِ و شَمشِیرِ و دِیگَه سَلاحِ هَایِ جَنگیِ رَه. سِلاه.

۴ خُدا یا، تُو پُر نُورِ اَسْتی

و باشِکوه-تَرِ ازِ کوهِ هَایِ کِه پُرِ ازِ شِکارِ اَسْتَه.

۵ اَدَمایِ دِلاوَرِ غَارَتِ شُد

و دَ خاوِ مَرگِ رَفْتِ.

یکیِ امْرُو اَدَمایِ جَنگیِ دِستِ خُو رَه بالَه نَتَنِستِ.

^a ۷۶:۲ یعنی خَانِه خُدا دَ اورُشَلِیمِ اَسْتَه.

۶ آی خُدای یَعْقُوبَ، ذَ وَسِیلَهِ هَیْبَتِ تُو
اَسپ ها و گاڈی های جنگی ازوا بے حرکت شُد.

۷ راستی که تُو باهیبَت اَسْتی.

کی میتنه ذَ حُضُور تُو ایسته شُنه
وختیکه تُو قار مُوشی؟

۸ تُو از آسمو قضاوت ره اعلان کدی

و زمی ترس خورده چُپ شُد،

۹ ذَ امزُو غَیْت که تُو، آی خُدا، بلده قضاوت باله شُدی

تا پگ سِتْمَدِیده های زمی ره نجات بدی. سیلاه.

۱۰ واقعا قار انسان باعثِ مُوشه که تُو ستایش شُنی

و کسای که بعد از قار خُو توبه کده باقی مُومنه، اونا ره از خود مُونی.

۱۱ بلده خُداوند، خُداي خُو نذر بگیریِد و نذر خُو ره ادا کنیدی؛

آی تمام کسای که ذَ چارْدورِ اَزُو اَسْتیدی،

بلده اَزُو که باهیبَت اَسْتنه، هدیه ها بیرید،

۱۲ بلده اَزُو که جان حُکمرانا ره میگیره،

بلده اَزُو که پادشایونِ زمی از شی میترسه.

دلدارى دَ غَيْتِ پَرِيشَانِى

بلدِه يَدُوْتُون، سَرْدِسْتِه خَايندِه ها . زَبُورِ آسَاف .

۱ آواز مه سُون خُدا موره

دَ حَالِيكِه ما ناله و فَرِيادِ مُونُم؛

آواز مه سُون خُدا موره

و او آواز مَرِه گوش مِيگِيرِه .

۲ دَ رُوزِ مُشْكِلَات-و-سَخْتِي خُو خُداوند ره طَلَبِ مُونُم؛

دَ غَيْتِ شَاوِ دِستاي مه بَلدِه دُعا دِرَاز موشه و مندگي نَمِيگِيرِه

و جان مه آرامش پيدا نَمُونِه .

۳ ما خُدا ره ياد كده ناله مُونُم؛

ما فِكرِ مُوكُنُم و رُوحِ مه افسرده موشه .

۴ تُو چِيماي مَرِه بيدار نِگاهِ مُونِي؛

ما دَ اندازِه پَرِيشانِ اَسْتُم كه توره كُفته نَمِيْتَنُم .

۵ ما دَ بارِه رُوزاي كُذشته فِكرِ مُونُم،

دَ بارِه سالِ هاي تَبيرِ شُدِه .

۶ دَ غَيْتِ شَاوِ سَرُودِ خُو ره دَ يادِ خُو مِيرُم

و دَ دِلِ خُو فِكرِ مُونُم و رُوحِ مه تَحْقِيقِ كده مُوكِيِه :

۷ ”آيا خُداوند بَلدِه هَميشه مَرِه ايله مِيديِه

و دِيگِه هَرگِزِ دَزمِه نَظَرِ لُطفِ نَمُونِه؟

۸ آيا رَحمتِ اَزُو بَلدِه هَميشه بَندِ شُدِه؟

آيا وَعِدِه شِي بَلدِه تَمَامِ نَسْلِ ها بَعِ اَثَرِ شُدِه؟

۹ آيا خُدا فَيَضُ خُو ره پُرْمُشت كده
و دَ حالتِ قار خُو دِلْسوزي خُو ره بِنَد كده؟ " سِلاه.

۱۰ اوخته كُفْتُمْ: "عَم-و-عُصِّه مه ايني آسته:

رفتارِ دِسْتِ راسْتِ حضرتِ اعلىٰ دَ برابر مه تَغْيِير كده.

۱۱ ما كاراي خُداوند ره ياد مُونُم؛

ما كاراي عَجِيب تُو ره كه از قَدِيم آسته، دَ ياد خُو ميَرَم.

۱۲ ما دَ باره پَگِ كاراي عَجِيب تُو فِكْر مُونُم

و دَ باره اعمالِ تُو چورت ميَرَنُم.

۱۳ آي خُدا، راه هاي تُو مُقَدَّس آسته؛

كُدَم از خُدايو رَقَمِ خُداي از مو بَزْرگ آسته؟

۱۴ تُو اَمُو خُدا آستي كه كاراي عَجِيب مُوني؛

تُو قُدْرَتِ خُو ره دَ مِينَكَلِ قَوْمِ ها معلومدار كده.

۱۵ تُو قد بازوي خُو قَوْمِ خُو ره باخرِيد كدي،

اُولادِه يعقُوب و يوسُف ره. سِلاه.

۱۶ آوها تُو ره دِيد، آي خُدا،

آوها تُو ره دِيد و دَ طُغْيَانِ اَمَد

و عَوُجِي هاي دريا لَرزِيد.

۱۷ آورها آو ريختند

و آسمونا گُرگُردراغ كد

و تيرهاي آتَشَكِ تُو دَ هر سُو رِي شُد.

۱۸ آوازِ گُرگُردراغِ تُو دَ آسمونا پيچ خورد

و آتَشَك دُنْيَا رِه رُوشو كَد؛
 زَمِي لِرَزِيد و تَكَان خُورِد.
 ۱۹ رَاهِ تُو از طَرِيقِ دَرِيَا بُود
 و مَسِيرِ تُو از مِينَكَلِ آوَهَايِ كَلُو
 و جَايِ پَايِ تُو دِيدِه نَمُوشُد.
 ۲۰ تُو قَوْمِ خُو رِه رَقْمِ يِگِ كَلِه رَاهِنُمَايِي كَدِي
 دَ وَسِيلِه دِسْتِ مُوسَى و هَارُونِ.

كَارِ خُدا و رِفْتَارِ قَوْمِ إِسْرَائِيلِ

قَصِيدِه آسَافِ.

۱ آيِ قَوْمِ مِه، تَعْلِيمِ مَرِه بِشَنُويد؛
 و دَ توره هَايِ دَانِ مِه گوشِ بَدِيدِ.
 ۲ مَا دَانِ خُو رِه بَلَدِه مَثَلِ كُفْتُو وازِ مُونْمِ
 و توره هَايِ پُوشِيدِه زَمَانَايِ قَدِيمِ رِه يِگِ يِگِ بِيانِ مُونْمِ؛
 ۳ چيزَايِ رِه كِه مَو شَنِيدِ و فَاْمِيدِ
 و آتِه گونِ مَو دَزِ مَو نَقْلِ كَدِه.
 ۴ مَو اُونَا رِه ازِ اَوْلَادِه ازِوا تَاشِه نَمُونِي،
 بَلَكِه كَارَايِ قَابِلِ سِتَايشِ خُداوندِ رِه
 دَ نَسْلِ هَايِ آينْدِه نَقْلِ مُونِي،
 قُدْرَتِ و كَارَايِ عَجِيبِ اَزُو رِه كِه اُو اِنْجَامِ دَدِه.

۵ اُو يِگِ شَاهِدِي دَ يَعْقُوبِ قَرَارِ دَدِ،
 يِعْنِي يِگِ شَرِيعَتِ بَلَدِه إِسْرَائِيلِ تَعْيِينِ كَدِ

و دَ بابَه کَلونای مو امر کد
 که اُمُو چِیزا ره دَ بچکیچای خُو تعلیم بدیه؛
 ۶ تا که نسل های آینده اُمُو چِیزا ره بدنه،
 بچکیچای که دَ آینده تَوُلد موشه،
 و اونا ام باله شُده اُمُو چِیزا ره دَ بچکیچای خُو نقل کُنه؛
 ۷ تا اونا دَ خُدا تَوُکُل کُنه
 و کارای خُدا ره از یاد نبره،
 بلکه احکام اَزو ره نگاه کُنه
 ۸ و رقم بابَه کَلونای خُو نَبشه،
 رقم نسلی که سرکش و یاغی بُود،
 نسلی که دِلِ مُستَحکم نَدشت
 و روح شی دَ خُدا وفادار نَبُود.

۹ بنی اِفرایم، هرچند قد کمون مُسَلح بُود،
 دَ روزِ جنگ پس دَور خورده دُوتا کد.
 ۱۰ اونا عهدِ خُدا ره نگاه نکد
 و رفتار کدو دَ مُطابِقِ شریعتِ اَزو ره رَد کد.
 ۱۱ اونا کارای اَزو ره پُرُمشت کد،
 کارای عجیبی ره که اُو دَزوا نشو دَدُد.
 ۱۲ اُو دَ پیشِ چیم بابَه کَلونای ازوا کارای عجیب انجام دَدُد،
 دَ سرزمینِ مصر، دَ منطقه صوعن.
 ۱۳ اُو دریا ره دُو شَق کده اونا ره از مینکل شی تیر کد
 و آوها ره رقم تپه اَلی دَ دُو طرف ایستلجی کد.

۱۴ دَ غَيْتِ رُوزِ أُونَا رِه قَدِ أَوْرِ رَاهُنْمَايِي كَد

و تمامِ شَاوِ قَدِ رُوشَنِي آتَشِ.

۱۵ أُو دَ بِيَابُو قَادِه هَا رِه شِكَا فِ كَد

و بَلَدِه اَزْوَا أُو پَرِيْمُو دَدِ، رَقْمِي كِه اَز عَوْجِي كِنِه زَمِي أُو بَدِيَه.

۱۶ أُو اَز دِلِ سَنَگِ چَشْمِه هَا رِه دَ وُجُودِ أَوْرِدِ

و أُو رِه رَقْمِ دَرِيَاچِه هَا جَارِي كَد.

۱۷ لِيكِنِ أُونَا دَ ضِدِ اَزُو دِيگِه اَمِ كُنَاهِ كَد

و دَ خِلَافِ قَادِرِ مُتَعَالِ دَ بِيَابُو شُورِشِ كَد.

۱۸ أُونَا خُدا رِه دَ دِلِ هَايِ خُو آزْمَايشِ كَد،

چِرَاكِه أُونَا دَ مُطَابِقِ خَاهِشِ نَفْسِ خُو خُورَاكِ طَلَبِ كَد.

۱۹ اُوخْتِه أُونَا دَ ضِدِ خُدا كَبِ زَدِه كُفْتِ:

”آيَا خُدا مِيْتَنِه دَ بِيَابُو دِسْتَرخُو أَوَارِ كُنِه؟“

۲۰ اُونِه، أُو قَادِه رِه زَدِ و أُو فَوَارِه كَدِه

دَ شِدَّتِ جَارِي شُدِ،

لِيكِنِ آيَا أُو مِيْتَنِه نَانِ اَمِ بَدِيَه

يَا كُوشْتِ رِه بَلَدِه قَوْمِ خُو تَهِيَه كُنِه؟“

۲۱ پَسِ و خَتِيكِه خُداوندِ اِي رِه شَنِيدِ، عَدْرِ قَارِ شُدِ؛

يِگِ آتَشِ دَ ضِدِ يِعْقُوبِ دَرِ كِرِفْتِ

و خَشْمِ اَزُو دَ ضِدِ بَنِي إِسْرَائِيلِ اَلَنَگِه كَد.

۲۲ چُونِ أُونَا دَ خُدا اِيْمَانِ نَدَشْتِ

و دَ قُدْرَتِ نِجَاتِ اَزُو تَوَكَّلِ نَكَدِ.

۲۳ ولے خُداوند دَ اُورِ هایِ باله امرِ کد

و درگه هایِ آسمو ره واز کد؛

۲۴ اُو بَلدِه ازوا «مَن» بارند تا بُخوره،

آرے، اُو بَلدِه ازوا غَلَّه-و-دائِه آسمانی دَد. †

۲۵ آدما از نانِ ملایکه ها^۱ خورد؛

اُو بَلدِه ازوا خوراکِ پَریمو رِبی کد.

۲۶ اُو بادِ شَرقی دَ آسمونا رِبی کد

و قد قُوتِ خُو بادِ جنُوبی ره باله کد.

۲۷ اُو رِقْمِ گَرْد-و-خاک دَ بَلِه ازوا گوشتِ بارند،

آرے، رِقْمِ رِیگِ دریا مُرغکوی بالدار ره.

۲۸ اُمُو چیزا ره دَ مَنِه خَیمه‌گاهِ ازوا بارند

و دَ چارَدُورِ جای هایِ بُود-و-باشِ ازوا.

۲۹ اُونا خورد و خُوب سیرِ شُد،

چُون چیزی ره که نَفَسِ ازوا خاهِش کُد، خُداوند بَلدِه ازوا دَد.

۳۰ لیکن پیش ازی که اُونا خاهِشِ نَفَسِ خُو ره پُوره کنه

و دَ حالیکه خوراکِ هنوز دَ دانِ ازوا بُود،

۳۱ قارِ خُدا دَ ضِدِ ازوا باله اَمَد

و اُو قَوْبَتَرینِ آدمایِ ازوا ره کُشت

و جوانایِ اِسرائیلِ ره دَ زمی زَد.

۳۲ باوْجُودِ پگِ امزیِ کارا، اُونا دَ گُناه هایِ خُو اِدامه دَد

^۱ ۷۸:۲۵ دَ جای «ملایکه ها» دَ زیونِ عِبرانی «زورْتوها» نوشته یه.

† ۷۸:۲۴ خُرُوج. ۱۶:۳۱

و دَ کارای عَجِیبِ اَزُو ایمان نَوُرد.
۳۳ امزی خاطر، اُو روزای عُمَرِ ازوا ره عِبَتِ تیر کد
و سال های ازوا ره دَ ترس-و-وَحْشَت.
۳۴ هر وختیکه خُداوند اُونَا ره مُوکُشت، اُونَا دَ طَلَبِ اَزُو بُر مُوشُد
و توبه کده قد شَوَق-و-علاقه خُدا ره طلب مُوکد.
۳۵ اُونَا دَ یاد خُو میوُرد که خُدا قاده-و-پناهگاهِ ازوا یه
و خُدای مُتعالِ نِجاتِ دِهِنده ازوا.
۳۶ لیکن دَ حَقِیقتِ اُونَا قد دان خُو چاپلُوسی اَزُو ره مُوکد
و قد زِبون خُو دَزُو دروغ مُوگُفت.
۳۷ دل های ازوا دَ خُدا راست نَبُود
و اُونَا دَ عهدِ اَزُو وَفا نَکد.
۳۸ ولے خُدا که رَجِیم آسته،
گُناه های ازوا ره پوشند و اُونَا ره نابُود نَکد.
اُو بارها قار خُو ره تاه شند
و تمامِ عَضَبِ خُو ره باله نَوُرد.
۳۹ دَ یادِ اَزُو بُود که اُونَا اِنسانِ فانی آسته،
مِثَلِ باد که موره و دِیگه پس نَمِیبه.
۴۰ اُونَا چِیغَسِ کَلو دَ بیابو دَ صِدِ اَزُو شورش کد
و اُو ره دَ اَمزُو دَشتِ غَمگی کد!
۴۱ اُونَا بار بار خُدا ره آزمایش کد،
و اَمُو مَقَدَّسِ اسرَائیلِ ره سِرِ شور اُورد.
۴۲ اُونَا قُوتِ اَزُو ره دَ یادِ خُو نَدَشت
و نه ام روزی ره که اُونَا ره از چنگِ دُشمو خلاصی دَد؛

- ۴۳ که چی رقم مُعجزه های خُو ره دَ مصر نِشو دَد،
 کارای عجیب خُو ره دَ منطقه صوعن.
 ۴۴ اُو دریا های ازوا ره دَ خُون تَبَدیل کد،
 دَ اندازه که اونا نَتَبَسْت از دریاچه های خُو آو وُچی کُنه.
 ۴۵ اُو لشکرِ اوخلی ره دَ مینکلِ ازوا رَبی کد که اونا ره برباد کد
 و قوقریا ره رَبی کد که اونا ره تَباه کد.
 ۴۶ اُو کِشتِ ازوا ره دَ مور تسلیم کد
 و حاصلِ زَحمتِ ازوا ره دَ مَلخ دَد.
 ۴۷ تاک های انگورِ ازوا ره دَ وسبیلَه زاله خراب کد
 و دِرختای انجیرِ ازوا ره تَوَسُطِ سَرماه.
 ۴۸ اُو گلّه های ازوا ره دَ زاله تسلیم کد،
 چارپایای ازوا ره دَ آتَشک.
 ۴۹ اُو آتَشِ قار خُو ره دَ بِلَه ازوا رَبی کد،
 غَضَب و خَشَم و مُصِیبت ره،
 دَ وسبیلَه ملایکه های تَباه کُننده.
 ۵۰ اُو بَلدَه قار خُو یگ راه ره جور کد
 و جانِ ازوا ره از مَرگ نِگاه نکد،
 بَلکه زِندگی ازوا ره دَ مَرَضِ وُبا تسلیم کد.
 ۵۱ اُو پِگِ اَوَلباری های مِصر ره زَد،
 اَوَلین ثَمَرِ قَوْتِ مِصرِیا ره دَ خِیمه های حام.^a
 ۵۲ لیکن قوم خُو ره رقمِ گوسپندو آلی کوچِ دِلجی کد
 و رقمِ یگ رمه دَ بیابو هِدایت کد.

^a ۷۸:۵۱ ازی که حام باچه نوح، بابه کلونِ مِصرِیا بُود، سرزمینِ مِصر دَ نامِ «سرزمینِ حام» ام یاد موشُد.

۵۳ اونا ره دَ اَمْنِیت رهبری کد تاکه ترس نَخوره؛

لیکن دریا دُشمنای ازوا ره پوشندن.

۵۴ اوخته خُداوند اونا ره دَ محوطه مَقَدَّس خُو اُورد،

دَ کوهی که قد دِستِ راست خُو تَصَرَف کدد.

۵۵ اُو مِلَّت ها ره از پیشِ رُوی ازوا هَی کد

و میراث ره بلده ازوا قد ریسپو تقسیم کد

و طایفه های اسرائیل ره دَ خَیمه های ازوا جای-د-جای کد.

۵۶ لیکن اونا خُداي مُتعال ره آزمایش کده دَ صِد اَزُو شورش کد

و فرمان های شی ره نگاه نکد؛

۵۷ بلکه از راه بُر شُد و رقمِ بابِه کَلونای خُو خیانت کد

و رقمِ کمونِ کَج بے اعتبار شُد.

۵۸ اونا قد جای های عِبادت^a خُو قارِ اَزُو ره باله اُورد؛

و قد بُت های خُو غَیرتِ اَزُو ره شور دد.

۵۹ وختیکه خُدا ای ره شَنید، اُو غَضَبناک شُد

و اسرائیل ره کاملاً رَد کد.

۶۰ اُو جایگاهِ خُو ره که دَ شِیلو^b بُود، ایله کد،

اُمُو خَیمه ره که دَ مینکلِ اِنسان ها ایستلجی کدد.

۶۱ اُو صندوقِ عهد^c خُو ره دَ اسبیری دد

^a ۷۸:۵۸ دَ بعضی ترجمه ها «جای های بلند» نوشته یه که مقصد شی «جای های عِبادت» آسته و مردم

دَمَرُو جای ها خُدايون خُو ره عِبادت مَوکد. ^b ۷۸:۶۰ شِیلو یگ جای دَ سرزمینِ کِنعان بُود که بتی

اسرائیل خَیمه مَقَدَّس ره دَ اُونجی ایستلجی کد. ^c ۷۸:۶۱ دَ جای «صندوقِ عهد» دَ زبونِ عبرانی

«قوت» نوشته یه.

- و نشانی بزرگی-و-جلال خُو ره د دِسْتِ دُشْمُو تَسْلِیْمِ کَد.
- ۶۲ اُو قَوْمِ خُو ره د دَمِ شَمَشِیْرِ دَدِ
و د بِلِه میراثِ خُو عَضَبِنَاکِ شُد.
- ۶۳ جوانای ازوا ره آتِش قُورْتِ کَد
و بَلْدِه دُخْتَرُوْنِ ازوا سُرُوْدِ تُو ی خَانْدِه نَشُد.
- ۶۴ پِیْشَوایُوْنِ ازوا د دَمِ شَمَشِیْرِ اُفْتَدِ
و خَاثُوْنُو ی بیوِه ازوا سوگواری نَکَد.
- ۶۵ اوخته خُداوند باله شُد
رَقْمِ کَسِی که از خاو بیدار مُوشه
و رَقْمِ مُبَارِزِی که از تَاثِیْرِ شَرَابِ چِیغِ مِیْرَنِه.
- ۶۶ اُو دُشْمَنایِ خُو ره وادار دَ عَقَبِ نِشِیْنِی کَد
و اُوْنَا ره دَ رَسَوایِی اَبَدِی گِرِفْتار کَد.
- ۶۷ اُو اَوْلَادِه یوسُف^a ره رَد کَد
و طایفه اِفرایم ره اِنْتِخَابِ نَکَد،
- ۶۸ لیکن طایفه یَهُودا ره اِنْتِخَابِ کَد،
کوه صَهیون ره که دوست دَشت.
- ۶۹ اُو جَایْگَاهِ مُقَدَّسِ خُو ره رَقْمِ اَسْمُوْنایِ بِلَنْدِ اَبَادِ کَد
و رَقْمِ زَمِی که بُنیادِ شِی ره اَبَدِی اِیْشْتِه.
- ۷۰ اُو خِدْمَتْگَارِ خُو داوُود ره اِنْتِخَابِ کَد
و اُو ره از قوتونِ گوسپندو گِرِفْت؛

^a ۶۷:۷۸ دَ جَایِ «اَوْلَادِه یوسُف» دَ زَبُوْنِ عِبْرَانِیِ «خِیْمِه یوسُف» نُوْشْتِه یِه.

۷۱ از پسِ میش های شیرتو، او ره آورد
تا قوم شی یعقوب ره چوپونی کنه،
میراثِ ازو اسرائیل ره.
۷۲ و داوود اونا ره قدِ دلِ راست چوپونی کد
و قدِ دستای لایق رهبری کد.

دُعای قوم بلدهِ رَحْم-و-دِلْسوزی خُدا دَ بِلِه اورشَلیم

زُبورِ آساف.

۷۹ ۱ آی خُدا، مِلَّتِ ها دَ میراثِ تُو داخلِ شُدِه؛
اونا خانِه مُقَدَّسِ تُو ره بے حُرْمَتِ کده

و اورشَلیم ره دَ خرابه تبدیل کده.

۲ اونا جنازه های خِدْمَتگَرایِ تُو ره دَ عنوانِ خوراکِ بلدهِ مُرغکویِ هُوا دَدِه
و گوشتِ وفادارایِ تُو ره دَ جانورایِ زَمی.

۳ اونا خُونِ ازوا ره رَقْمِ آو دَ گِرْداگِرْدِ اورشَلیم ریختند
و کس نَبُود که اونا ره دَفن کنه.

۴ مو دَ پیشِ همسایه گونِ خُو رسوا شُدی

و بلدهِ کسای که دَ چاردَورِ مو آسته، مایه ریشخندی و مَسخَره گی.

۵ تا چی وخت آی خُداوند؟ آیا تا اَبَدِ خود ره قار میگیری؟

تا چی غَیْتِ غَیْرَتِ تُو رَقْمِ آتِشِ مو ره دَر میدیه؟

۶ غَضَبِ خُو ره دَ بِلِه مِلَّتِ ها بَرِیزَن که تُو ره نِیْمِنَخْشِه

و دَ بِلِه مَمْلَکَتِ های که نامِ تُو ره یادِ نُمونه؛

۷ چون اونا یعقوب^a ره قورت کده

و جای بود-و-باش ازو ره بیرو کده.

۸ گناه های بابه کلونای مو ره دَ ضِدِ ازمو یادآوری نکو؛

بیل که رحمت تُو دَ زودی شاملِ حال مو شنه،

چراکه مو کلو ذلیل شدِے.

۹ آی خُدای نجات مو،

بخاطرِ جلالِ نام خُو مو ره کومک کو؛

بخاطرِ نام خُو مو ره خلاصی بدی

و بلده گناه های مو کِفاره مَهیا کو.

۱۰ چرا مِلّت ها بگیه: ”خُدای ازوا کُجا یه؟“

بیل که دَ پیشِ چیمای مو دَ مینکلِ مِلّت ها معلومدار شنه

که تُو اِنْتِقَامِ خُونِ ریختنده شُدِه خدمتگاری خُو ره میگیری.

۱۱ بیل که آه-و-نالِه اسیرا دَ حُضُورِ تُو برسه؛

دَ وسیله قُوتِ بزرگِ بازوی خُو

کسای ره که دَ مرگ محکوم شُدِه، خلاصی بدی.

۱۲ آی خُداوند، بلده توهینی که همسایه گون مو دَزتُو کده،

هفت برابر شی ره دَ دامونِ ازوا پورته کو.

۱۳ اوخته مو که قوم و گوسپندوی علفچر تُو آستی،

تا اَبَدِ تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگی

و نسل آندر نسل حمد-و-ثنای تُو ره مُوگی.

^a ۷۹:۷ یعنی بنی اسرائیل ره.

دُعا بَلَدِه پَس اُوردونِ قَوْمِ از اسیرِی

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَازِنْدِه هَا. دَ صَوْتِ «سوسَن هَا» خَازِنْدِه شَنِه. یِگ شَاهِدِی. زُبُورِ آسَاف.

۱ آی چوپونِ اسرائیل، بِشَنو،
تُو که طایفِه یوسُفِ رِه رَقْمِ گَلِه هِدایتِ مُونی،
تُو که دَ مینکلِ کِرُوبی هَا^۱ دَ تَخْتِ شِشْتِه،
رَحْم-و-رُوشنی کُو.

۲ پِیشِ رُوی طایفِه هَایِ اِفْرَایم، بِنِیامین و مَنَسِی
قُدْرَتِ خُو رِه دَ شُورِ بَیْرُو و بَلَدِه نِجَاتِ مَوْبِیِه.

۳ آی خُدا، مَو رِه پَسِ بَیْرُو؛
بِیَلِ که رُوی تُو دَ بَلِه مَو رُوشنی کُنِه
تاکه مَو نِجَاتِ پَیْدَا کُنِی.

۴ آی خُداوند، خُدایِ لَشکْرِهَا،
تا چِی غَیْبِتِ دَ بَرابِرِ دُعا هَایِ قَوْمِ خُو خُودِ رِه قَارِ مِیگِیْرِی؟
۵ تُو نَانِ آوَدِیْدِه پَرِ دَزْوَا مُو خُورَنِی
و آوَدِیْدِه هَایِ بَے اِنْدَازِه دَزْوَا وُچِیْدَلجِی مُونی.
۶ تُو مَو رِه مَوْضُوعِ جَنگِ-و-جَنجَالِ هَمسَایِه گُونِ مَو جُورِ کَدِے
و دُشْمَنایِ مَو دَ بَیْنِ خُو دَ بَلِه مَو خَنْدِه-و-رِیْشَخَنْدِی مُونِه.

۱: ۸۰ «کِرُوبی هَا» دُو مَلایِکِه اَسْتِه که دَ بَلِه صَنْدُوقِ عَهْدِ دَ دُو سَرِ جَایِ کِفارِه قَرارِ دَرِه. بَلَدِه مَعْلُومَاتِ

کَلوْتَرِ دَ خُرُوجِ ۱۷-۱۸: ۲۵ رُجُوعِ کُنِیْد.

۷ آی خُدای لشکرها، مو ره پس بیرو.
بیل که زوی تو د بِلِه مو روشنی کُنه
تاکه مو نجات پیدا کنی.

۸ تُو یگ تاگ انگور ره از مصر بُر کده اوردی؛
تُو مِلّت ها ره بُر کدی
و امو تاگ ره د جای ازوا شنیدی.

۹ تُو زمی ره بلده ازو پاک کدی
و او ریشه دَونده زمی ره پُر کد.

۱۰ کوه ها قد سایه شی پوشنده شد
و درختای کُنه سَرَو^a ره شاخه های شی گرفت.
۱۱ شاخه های خُو ره تا دریای مدیترانه رسند
و نوده های خُو ره تا دریاچه فَرَات.

۱۲ پس چرا دیوال های چاردور شی ره چپه کدی
تا هر راهگذر انگورای شی ره بچینه؟

۱۳ خوک های جنگلی او ره بیرو مونه
و جاندارای بیابو د اُونجی مشغول خوردو آسته.
۱۴ آی خُدای لشکرها، پس سون ازمو بیه!

از آسمو توخ کو و بِنگر!

د بِلِه امزی تاگ نظر لطف کو،

۱۵ د بِلِه امزی نهالی که دست راست تو شند؛

آرے، د بِلِه امزی باچه که تو بلده خُو قوی جور کدی.

^a ۸۰:۱۰ د جای «درختای کُنه سَرَو» د زیون عبرانی «درختای سَرَو خُدا» نوشته یه.

۱۶ اونا تاگ تُو ره دَ آتِش سوختنده و قطع کده؛

کشکه اونا از هیبتِ رُوی تُو نابود شنه.

۱۷ بیل که دست تُو دَ بِلِه دِستِ قومی بَشه که دزتو نزدیک آسته،^a

دَ بِلِه دِستِ بَنیِ اِنسان^b که اُو ره بِلِدِه خُو قوی جور کدی؛

۱۸ اوخته مو از تُو رُوی گردو نموشی.

زندگی مو ره تازه کو، تا نام تُو ره یاد کنی.

۱۹ آی خُداوند، خُدای لشکرها، مو ره پس بیرو؛

بیل که رُوی تُو دَ بِلِه مو روشنی کنه

تا که مو نجات پیدا کنی.

سرود عید

بِلِدِه سرِدِسته خاندنه ها. قد آله موسیقی تاردار خاندنه شنه. زبور آساف.

۱ بِلِدِه خُدا که قُوت مو آسته، قد خوشی سرود بخانید.

بِلِدِه خُدای یعقوب دَ آوازِ بلند بخانید.

۲ سرود بخانید،

آوازِ دیره و برِبطِ خوشصدا و چنگ ره بر کنید

۳ دَ ماهِ نو شیپور ره دَ صدا بیرید،

و دَ وختیکه ماهتو پوره موشه، دَ روزِ عید مو،

۴ چراکه ای یگ قانون آسته دَ اسرائیل،

یگ حکم از طرفِ خُدای یعقوب.

^a ۸۰:۱۷ دَ زیونِ عبرانی اینی رقم نوشته یه: بیل که دست تُو دَ بِلِه مردِ دستِ راست تُو بَشه. ^b ۸۰:۱۷ دَ

جای «بَنیِ اِنسان» دَ زیونِ عبرانی «باچه اِنسان» نوشته یه.

۵ خُدا ای ره دَ عنوانِ شاهِدی دَ یوسُف^a دَد،
وختیکه دَ ضِدِ سرزمینِ مصر رفت.

ما یگ آوازِ ناآشنا شنیدُم که مُوگفت:

۶ «شانه تُو^b ره از زیرِ بارِ آزادِ کدُم

و دستای تُو از بُردونِ سَبَدِ خلاص شد.

۷ دَ غَیتِ سختی-و-مُشکِلات، تُو کُوی کدی و ما تُو ره خلاصی دَدُم؛

از جای تاشه از مینکلِ گُرگردراغِ دُعایِ تُو ره قَبُولِ کدُم.

دَ پیشِ آوهایِ مِربِبا تُو ره آزمایشِ کدُم. سیلاه.

۸ آی قَوْمِ مه بَشَنو، ما تُو ره خبردارِ مُونُم.

آی اسرائیل، کشکِه دَ توره مه گوشِ بدی.

۹ دَ بَینِ شَمو خُدایِ بیگنه نَبَشه

و دَ پیشِ خُدایِ دیگه سَجده نَکُنید.

۱۰ ما خُداوند-خُدایِ شَمو اَسْتُم

که شَمو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورَدُم.

دان خُو ره کنه واز کُنید و ما اُو ره پُر مُونُم.

۱۱ لیکن قَوْمِ مه از اَید مه نَشُد؛

اسرائیل مَره نَخاست.

۱۲ پس اونا ره دَ سنگدلی ازوا تسلیمِ کدُم

تا اونا از نَقشه های خودون خُو پَیروی کُنه.

^a ۸۱:۵ مقصدِ «یوسُف» دَ اینجی تمامِ «قَوْمِ اسرائیل» آسته. ^b ۸۱:۶ دَ جای «تُو» دَ زیونِ عبرانی

«اُو» نوشته یه. دَ خطِ دوّم امزی آیه عَینِ چیزِ آسته.

۱۳ کشکِه قوم مه دَ توره مه گوش میدد
 و اسرائیل دَ مُطابقِ راه های مه رفتار موكد.
 ۱۴ اوخته دَ زودی دُشمنای ازوا ره سرکوب موكدم
 و دست خور ره دَ ضِدِ مُخالِفاي ازوا باله موكدم.
 ۱۵ کسای که از خُداوند بد موبره، اونا دَ برابرِ خُداوند سر خَم موكد
 و تا ابد امو رقم باقی مومند.
 ۱۶ لیکن بلده اسرائیل خُوب‌ترین گندم ره میددم که بخوره
 و اونا ره قد عسل از قاده سیر موكدم.

خُدا قضاوت کُننده قاضی ها آسته

زبورِ آساف.

۱ خُدا دَ بَینِ جماعت خور دَ عالمِ باله ایسته یه؛
 او دَ بله قاضیا^۱ قضاوت مونه و موهیه:

۲ "تا چی وخت قد بے انصافی قضاوت کده
 از شریرو طرفداری مونیید؟ سیلاه.

۳ دَ دادِ بیچاره ها و یتیم برسیید
 و دَ حقِ آدمای ستم‌دیده و مُحْتَاجِ انصاف کُنید.

۴ آدمای بیچاره و مُحْتَاجِ ره نجات بدید
 و اونا ره از دستِ شریرو خلاص کُنید.

۵ قاضیا هیچ نمیدنه و هیچ نموفامه

و دَ تریکی راه موره؛

۱: ۸۲ دَ زبونِ عبرانی «ایلوهِیم» نوشته یه که «خُدا» یا «خُدایو» یا «قاضیا» معنی میدیه.

امزی خاطر تمام بُنیادِ زمی دَ لرزه آمده.
 ۶ ما کُفْتُمْ: ”شُمُو خُدایو^a اَسْتِید
 و پگ شُمُو بچکیچای قَادِرِ مُتعال.“
 ۷ لیکِن شُمُو رِقْمِ آدَمای فانی مُومرِبِد
 و رِقْمِ هر حُکمرانِ دِیگه سرنِگون مُوشِید.
 ۸ آی خُدا، باله شُو و زمی ره قضاوَت کُو،
 چُون پگِ مِلَّتِ ها دَزتُو تعلقِ دَره.

دُعا بلده شِکستِ دُشمنای قومِ اسرائیل

سُرود. زبُورِ آساف.

۱ خُدایا، چُپ نَشی!
 ۸۳ آی خُدا، خود ره قرار نَگیر و آرام نَشی!
 ۲ توخ کُو که دُشمنای تُو شور-و-غوغا برپا کده،
 و کسای که از تُو بد مُوبره، سر خُو ره بلند کده.
 ۳ اونا دَ ضِدِ قومِ تُو نَقشه های پُر از حِیله-و-مَکر میکشه
 و دَ خِلَافِ کسای که دَز تُو پناه اُورده قد یگدیگه خُو مشوره مُونه
 ۴ و مُوگیه: ”بیبید که اونا ره نابُود کُنی تا دِیگه اونا یگ قوم نَبشه،
 و نامِ اسرائیل دِیگه گِرِفته نَشنه.“
 ۵ اونا یگدِل شُده قد یگدیگه خُو مشوره مُونه
 و دَ ضِدِ ازتُو عهد-و-پیمان مُوکنه:

^a ۸۲:۶ «خُدایو» میبته دَ اینجی «قاضی ها» معنی بَدیه، چُون اونا از طرفِ خُدا بلده قضاوَت کدو تعیین

۶ خیمه های مردُم اِدوم و اِسماعیلیا،
 مردُمِ موآب و هاجریا،
 ۷ مردُمِ جِبَال و عَمّون و عمالیق و فَلَسطین
 و باشنده های صُور.
 ۸ مردُمِ آشور ام قد ازوا یگجای شده
 و بَلدِه اُولادِه لوط یگ بازو جور شده. سیلاه.

۹ آی خُدا، قد ازوا اُمُو کار ره کُو که قد میدیان کدی؛
 اُمُو کار ره که دَ حَقِ سِیسِرا و یابین دَ دَرِه قِیشون کدی
 ۱۰ که اُونَا دَ مَنْطِقَه عین دور نابود شد
 و بَلدِه زمی پارو جور شد.
 ۱۱ رهبرای ازوا ره رَقَمِ عَرَب و زَب جُور کُو
 و پَگِ حُکمرانای ازوا ره رَقَمِ زَبِح و صَلْمونَع؛
 ۱۲ که مَوکُفَت: ”بِیید که عَلفچَر های خُدا ره
 بَلدِه خودون خُو قَبضه کنی.“

۱۳ آی خُدای مه، اُونَا ره رَقَمِ خَاکِ گِرَدباد جور کُو
 و مِثِلِ کاه دَ دَم باد.
 ۱۴ رَقَمی که آتِش جنگل ره دَر میدیه
 و اَلَنگِه آتِش کوه ها ره آتِش میگردنه،
 ۱۵ اُمُو رَقَمِ قد تَنَدباد خُو اُونَا ره دُمبال کُو
 و قد طوفان خُو اُونَا ره دَ وَحِشَتِ بِنَدَز.
 ۱۶ رُوی های ازوا ره پُر از شَرَم کُو

تاکه اونا نام تُو ره طلب کُنه، آی خُداوند.
 ۱۷ بیل که اونا تا اَبَد شرمینده و وَحْشَت زَدَه بَشَه
 و دَ رَسوایی نابُود شُنه.
 ۱۸ بیل که اونا بَدَنه که تنها تُو
 که نام تُو «خُداوند» آسته،
 دَ بِلَه تمام زمی مُتعال آستی.

شوق بِلده زیارتِ خانِه خُدا

بِلده سردِسته خانینده ها، قد آله مُوسیقی تاردار خاندِه شُنه. زُورِ اولادِه قورح.

۱ آی خُداوندِ لشکرها،

۸۴

چیقَس دِلپسند آسته جای بُود-و-باش تُو!

۲ جان مه دِق شُدِه، بَلکِه مِیْتِپَه بِلده حولی های خُداوند.

دِل مه و جِسم مه بِلده خُدای زنده فریادِ خوشی مُونه.

۳ حتی گنجِشک بِلده خُو یگ خانِه پَیدا کده

دَ بَغَلِ قُربانگاه های تُو،

و عُچی بِلده خُو وور جور کده

تا چُوچه های خُو ره دَ اُونجی بیلِه، آی خُداوندِ لشکرها،

پادشاهِ مه و خُدای مه.

۴ نیک دَ بَخْتِ کسای که دَ خانِه تُو بُود-و-باش دَرِه؛

اونا همیشه تُو ره حمد-و-ثنا مُوگیه. سِلاه

۵ نیک دَ بَخْتِ مردُمای که قُوتِ شی از تُو یَه

و دِل ازوا بِلده راه های خانِه از تُو مِیْتِپَه.

۶ وختیکه اونا از دَرّه «بکا»^a تیر موشه،
 چشمه ها ازونجی جاری موشه
 و بارش ام نَوَر ها ره پُر مونه.
 ۷ اونا از قُوت د قُوت پیش موره
 و هر کدم شی د صهیون د حُضورِ خدا حاضر موشه.

۸ آی خُداوند، خُدای لشکر ها، دُعای مَره بِشَنو!
 آی خُدای یعقُوب، گوش بگیر. سیلاه
 ۹ آی خُدا، آی سپر مو، توخ کُو،
 سُون رُوی مَسَح شِدِه خُو نظر کُو.

۱۰ چُون تیر کدوِنِ یگ روز د حَولی های تُو بهتر آسته
 از هزار روز د هر جای دیگه.
 درگهوانی خانه خُدای خُو ره کلوتر خوش دَرَم،
 نِسبت د زندگی کدو د خیمه های شرارت،
 ۱۱ چراکه خُداوند-خُدا آفتو و سپر مو آسته؛
 اُو فیض و عِزت-و-احترام میدیه.
 اُو هیچ چیز خُوب ره درِیغ نَمونه
 از کسای که د راستی-و-بے عیبی رفتار مونه.
 ۱۲ آی خُداوندِ لشکرها،
 نیک د بخت کسی که دَزتُو تَوکُل دَره.

^a ۶: ۸۴ امکان دَره که «بکا» چخرا معنی بَدیه، یعنی «دَرّه چخرا.» امچنان دمَرُو دَره درختا بُود که د نام «بکا» یاد موشد.

دُعا بِلدِه خوشبختی قَوْم

بِلدِه سردسته خاننده ها. زُبورِ اولادِه قورح.

۱ خُداوندا، تُو دَ بِلِه سرزمین خُو نظرِ لُطفِ کدی،

و خوشبختی یَعقُوب^a ره پس اُوردی.

۸۵

۲ تُو خطاهای قَوْم خُو ره بخشیدی

و پگِ گُناه های ازوا ره پوشندی. سِلاه.

۳ تُو از تمامِ غَضَبِ خُو دِستِ باله کدی

و شِدَّتِ قارِ خُو ره تاه شنیدی.

۴ آی خُدايِ نِجاتِ مو،

مو ره دُوباره آباد کُو و غَضَبِ خُو ره از مو دُور کُو.

۵ آیا تا اَبَدِ خود ره قد ازمو قار میگیری؟

آیا غَضَبِ خُو ره نسل اَندر نسل اِدامه میدی؟

۶ آیا زِندگیِ مو ره دُوباره تازه نَمونی

تا قَوْمِ تُو دَ حُضُورِ تُو خوشی کُنه؟

۷ آی خُداوند، رَحمتِ خُو ره دَزِ مو نشو بدی

و نِجاتِ خُو ره دَزِ مو عطا کُو.

۸ چیزی ره که خُداوند-خُدا مُوگیه، ما میسنُوم،

چُون اُو دَ قَوْمِ خُو، دَ مومنینِ خُو صلح-و-سلامتی ره اِعلانِ مونه،

تا اُونَا پس سُونِ جهالتِ نَرُوه.

^a ۸۵: ۱ «یَعقُوب» یعنی «قَوْمِ اِسْرَائیل».

۹ یقیناً، نجاتِ ازو بلده کسای که از شی ترس دره نزدیک آسته،
تا بزرگی-و-جلالِ ازو دَ سرزمینِ مو جای-د-جای شنه.

۱۰ رحمت و وفاداری قد یگدیگه خو ملاقات مونه؛

عدالت و سلامتی قد یگدیگه خو روی ماخی مونه.

۱۱ وفاداری از زمی موروپه

و عدالت از آسمو توخ مونه.

۱۲ آرے، خداوند چیزای خوب مویخشه

و سرزمینِ مو حاصلِ خو ره میدیه.

۱۳ عدالت پیشِ پیشِ خداوند موره

و یگ راه بلده قدم های ازو آماده مونه.

دُعا بلده نجات

دُعاى داوود.

۱ آى خداوند، گوش بگیر و دُعاى مَره قبول کُو،

چراکه ما مُحْتَاج و بیچاره آسْتُم؛

۲ جان مَره نگاه کُو، چراکه ما دَزْتُو وفادار آسْتُم؛

آى خُدایِ مه، خِدْمَتگارِ خُو ره که دَزْتُو تَوَكَّل کده، نجات بَدی.

۳ یا مَولا، دَ حق مه رَجیم بَش،

چراکه تمامِ روز دَ پیشِ ازتُو ناله-و-فریاد مَومُ.

۴ جانِ خِدْمَتگارِ خُو ره پُر از خوشی کُو،

چون یا مَولا، جانِ خُو ره دَ راهِ ازتُو هِدایت مَومُ.

۵ یا مَولا، تُو نیکو و بخشاینده آستی

و کَلُو رَجِيمَ دَ حَقِّ كَسَايِ كِه تُو رِه كُوِي مُونِه.

۶ خُداوند، دَ دُعَايِ مِه گوشِ بَدِي

و آوازِ عُدْرِ-و-زاري مَرِه بِشَنَوِ.

۷ دَ رُوژِ سَخْتِي-و-مُشْكِلَاتِ خُو تُو رِه كُوِي مُونِم،

چراکه تُو دُعَايِ مَرِه قَبُولِ مُونِي.

۸ آيِ خُداوند، دَ مِينَكَلِ خُدايو رِقْمِ اَز تُو آلي و جُودِ نَدَرِه

و كاري ام رِقْمِ كاري اَز تُو نَبِيه.

۹ يا مَولا، پَكِ مِلَّتِ هاي رِه كه خَلَقِ كَدِي،

دَ حُضُورِ تُو اَمَدِه سَجَدِه مُونِه،

و دَ نامِ تُو حَمْدِ-و-ثنا مُوگِيه،

۱۰ چراکه تُو بَزْرُگِ اَسْتِي و كاري عَجِيبِ اِنجامِ مِيدِي؛

تَنها تُو خُدا اَسْتِي.

۱۱ آيِ خُداوند، راه-و-طَرِيقِ خُو رِه دَزْمِه تَعْلِيمِ بَدِي؛

تا دَ مُطابِقِ حَقِيقَتِ تُو رِفْتارِ كُنِم.

دَزْمِه دِلِ خَالِصِ بَدِي تا از نامِ تُو تَرَسِ دَشْتِه بَشْم.

۱۲ آيِ خُداوند، خُدايِ مِه، تُو رِه قَدِ تَمَامِ دِلِ خُو شُكْرِ-و-سِپاسِ مُوگِم

و تا اَبَدِ دَ نامِ تُو حَمْدِ-و-ثنا مُوگِيم،

۱۳ چراکه رَحْمَتِ تُو دَ حَقِّ اَزْمِه بَزْرُگِ اَسْتِه،

تُو جانِ مَرِه از عَوْجِي هايِ عَالَمِ مُرْدِه ها خِلاصِي دَدِي.

۱۴ آيِ خُدا، اَدْمايِ كِبَرِي-و-مَعْرُورِ دَ ضِدِ مِه بالِه شُدِه؛

يِگِ دُلِ اَدْمايِ ظالِمِ قَصْدِ گِرِفْتونِ جانِ مَرِه دَرِه

و تُو ره دَ تَی نظر خُو نَمیره.

۱۵ مگم آی خُداوند، تُو خُدای رحیم و پُرْفَیض آستی،

دیر خَشَم-و-قار و پُر از مُحَبَّت و وفاداری.

۱۶ سُون ازمه نظر کُو و دَ حق مه رَجیم بَش؛

از قُوَت خُو دَ خِدْمَتگَار خُو عطا کُو

و باچه کَنیز خُو ره نِجَات بَدی.

۱۷ یگ نشانی از رُوی لُطف دَزمه نِشو بَدی

تا کسای که از مه بَد مُوبره، اُو ره دِیده شَرْمِنده شُنه،

چراکه تُو آی خُداوند، دَزمه کومک کدی و مَره تَسلی دَدی.

أرژشِ تَابَعِیَّتِ اُورُشَلِیْمِ

زُبُور و سُرُودِ اُولادِه قُورَح.

۱ بُنیادِ شَارِ اُورُشَلِیْمِ دَ کُوهِ مُقَدَّسِ آسته:

۲ خُداوند درگه های صَهبون ره دوست مِیْدَنه،

کَلوتر از پِگِ خانِه های یَعقُوب.

۳ آی شَارِ خُدا،

توره های حَیْرَتِ اُورِ دَ بارِه تُو کُفْتِه شُدِه. سِلاه

۴ خُدا مُوگِیَه: ”دَ مینکلِ کسای که مَره مینخِشه

ما از رَهَب^a و بابلِ یادِ مُونُم؛

امچنان از فَلَسطِیْن و صُور و کُوش^b؛

و مُوگِیْم: ’ای دَ اُونجی تَوُلْد شُدِه.‘^c

^a ۸۷:۴ رَهَب لَقَبِ مِصرِ آسته. ^b ۸۷:۴ کُوش یعنی اِتیوپیَا. ^c ۸۷:۴ یعنی دَ صَهبون تَوُلْد شُدِه.

۵ و دَ بارِه صَهبون گُفته مُوشه که،
 ”ای و او دَ مَنِه اَرُو تَوُلْد شُدِه“
 و خُدای مُتعال، خود شی او ره اُستوار مُونه.
 ۶ خُداوند وختیکه قَوم ها ره تَبَتِ کِتَابِ مُونه، اینی رقم نَوشته مُونه:
 ”ای دَ اُونجی تَوُلْد شُدِه.“ سِلاه.

۷ سَرُودخانا و کسای که بازی مُونه یگرقم مُوگه:
 ”پِگِ چشمه های مه دَ مَنِه ازتُو یِه.“

دُعا بَلدِه کومک

سَرُود و زَبُورِ اَوْلادِه قورَح. بَلدِه سَرِدِسْتِه خانِنده ها. دَ صَوْتِ «مَحَلَّتِ
 لِعَنَوْتِ» خانده شُنِه. قَصِيدِه هیمان اِزرَاحی.

۱ ای خُداوند، خُدای نِجات مه،
 شاو و روز دَ پِیش تُو ناله-و-فِرِیاد مُونُم!
 ۲ بیل که دُعا مه دَ حُصُور تُو بَرَسِه؛
 دَ آه-و-نالِه مه گوش بَدی!
 ۳ چِراکه جان مه پُر از بَلا-و-بَدبَختی شُدِه
 و زَندگی مه دَ عَالِمِ مُردا نَزْدِیک شُدِه مورِه.
 ۴ ما از جُمْلِه کسای حِساب شُدیم که دَ خاک مورِه؛
 ما مِثِلِ کسِی اَسْتُم که دَرُو قُوت نَمَنده.
 ۵ ما دَ مِینکلِ مُرده ها ایلِه شُدیم،
 رقم کُشته شُدِه های که دَ گورِ خاو کده؛
 رقم کسای که دِیگِه دَ یاد خُو نَمیری

و از کومکِ دستِ تو قطع شده.
۶ تو مره د گورِ عُوَج ایشته،
د جای تریک و چُقُور.
۷ قار تُو د بله مه گِرنگی مونه
و مره د پگِ جلیه های غَضَب خُو گِرفتار کده. سیلاه.

۸ آشنا های مره از مه دُور کدی
و اونا ره از مه بیزار کدی.
ما بند مندیم و دوتا کده نَمیتُم.
۹ چیمای مه از غَم-و-غَصَه خیره شده.
خُداوندا، هر روز تُو ره کوی مُونُم
و دستای خُو ره سُون از تُو دراز موکُم.
۱۰ آیا کارای عجیب خُو ره بلده مُرده ها نشو میدی
آیا مُرده ها باله موشه که تُو ره حمد-و-ثنا بگیه؟ سیلاه.
۱۱ آیا از رحمت تُو د گور توره گفته موشه،
آیا از وفاداری تُو د عالم نابودی یاد موشه؟
۱۲ آیا کارای عجیب تُو د عالم تریکی دیده موشه،
آیا کارای عادلانه تُو د سرزمین فراموشی یاد موشه؟

۱۳ لیکن ما، آی خُداوند، بلده کومک د پیش تُو فریاد مُونُم
و د غیتِ صُبح دُعای مه د پیشگاهِ تُو تقدیم موشه.
۱۴ آی خُداوند، چرا مره رد مونی
و رُوی خُو ره از مه تاشه مونی؟

۱۵ ما از جوانی خُو رنج دیدیم و نزدیک دَ مرگ اَسْتَم؛

بیمِ از تُو دَ بِلَه مه اَسْتَه و ما نُوْمید شُدیم.

۱۶ قار تُو از سر مه باله پَریده

و وَحْشَت تُو مَره نابُود کده.

۱۷ اونا تمامِ روز رَقَمِ آو مَره محاصِرَه مُونه

و از هر طرف دَز مه نزدیک شُدَه موره.

۱۸ یارا و دوستای مَره از مه دُور کدَ؛

یگانه اَشْنای مه تریکی اَسْتَه.

سُرُود دَ غَیْتِ مُصِیْبِتِ مَلّی

قَصِیْدَه ایتانِ اِزراحی.

۱ ما دَ باره رَحْمَتِ های خُداوند تا اَبَد سُرُود میخائُم.

ما قد دان خُو وفاداری تُو ره نسل اَندر نسل اِعلانِ مُونُم،

۲ ما اِعلانِ مُونُم که رَحْمَتِ تُو تا اَبَد پایدار مومنه

و وفاداری خُو ره دَ عالمِ باله اُستوار نِگاهِ مونی.

۳ تُو کُفتی: ”ما قد اِنتِخابِ کِدِه خُو عهد بسته کدیم،

دَ خِدْمَتِگار خُو داوُود قَسَمِ خوردیم که،

۴ ’نسلِ تُو ره تا اَبَد اُستوار مُونُم

و تَخْتِ تُو ره نسلِ اَندر نسلِ برقرار نِگاهِ موکُنُم.‘ ” سِلاه.

۵ آی خُداوند، بیل که اَسْمونا کارای عَجیبِ تُو ره سِتایش کُنَه

و وفاداری تُو دَ جَمِ مَقْدَسِینِ بیانِ شُنَه.

- ۶ چُونِ كِي اَسْتِه دَ اَسْمُونَا كِه بَتْنِه قَد خُداوندِ برابري كُنِه؟
و دَ مِينَكَلِ مَوْجُودَاتِ اَسْمَانِي كِي اَسْتِه كِه رَقْمِ خُداوندِ بَشَه؟
۷ خُدا دَ مِينَكَلِ جَمَاعَتِ مُقَدَّسِينِ بِي اِنْدَازِه بَاهِيَّتِ اَسْتِه،
و كَلَوِ تَرَسْنَاكِ دَ بِلِه كَسَايِ كِه دَ گِرْدِ اَزُو يِه.
۸ اَيِ خُداوندِ، خُدايِ لَشْكِرِ هَا، كِي رَقْمِ اَزْتُو اَلِّي قُدْرَتْمَنْدِ اَسْتِه؟
خُداوندا، وِفَادَارِي تُو دَ چَارَدَوَرِ تُو وُجُودِ دَرِه.
۹ تُو دَ بِلِه طُغْيَانِ دَرِيَا حُكْمَرَانِي مُونِي
و غَبِيَّتِيكِه چَلِيه هَايِ شِي بَالِه مُوشِه، اُونَا رِه اَرَامِ مُونِي.
۱۰ رَهَب^a رِه كُفْتِه رَقْمِ يِگِ لَاشِ جُورِ كَدِي
و قَدِ بَازُويِ زُورْتُويِ خُو دُشْمَنَايِ خُو رِه تَيْت-پَرَكِ كَدِي.
۱۱ اَسْمُونَا اَزِ تُو يِه وِ زَمِي اَمِ دَزْتُو تَعَلُقِ دَرِه؛
دُنْيَا وِ چِيزَايِ رِه كِه دَ مَنِه شِي اَسْتِه، تُو بُنْيَادِ اَزُوا رِه اَيْشْتِي.
۱۲ شِمَالِ وِ جَنُوبِ رِه تُو خَلْقِ كَدِي؛
كُوه هَايِ تَابُورِ وِ جَرْمُونِ دَ نَامِ اَزْتُو خُوشِي مُونِه.
۱۳ بَازُويِ تُو قُدْرَتْمَنْدِ اَسْتِه،
دِسْتِ تُو زُورْتُو وِ دِسْتِ رَاسْتِ تُو مُتَعَالِ.
۱۴ عَدَالْتِ وِ اِنصَافِ اَسَاسِ تَخْتِ تُو يِه؛
رَحْمَتِ وِ وِفَادَارِي پِيشِ پِيشِ تُو دَ حَرَكْتِ اَسْتِه.
۱۵ نِيكِ دَ بَخْتِ مَرْدُمِي كِه اَوَازِ خُوشِحَالِي حَقِيقِي رِه مِينَخَشِه
و دَ نُورِ رُويِ تُو رَاهِ موره، اَيِ خُداوندِ.
۱۶ اُونَا تَمَامِ رُوزِ دَ نَامِ تُو خُوشِي مُونِه

^a ۱۰: ۸۹ «رَهَب» نامِ يِگِ جَانُورِ يَا مَارِ كِنِه دَرِيَايِي بُوْدِه.

و دَ وَسِيْلَهٗ عَدَالَتِ تُو سَرِبْلَنْدِ مُوشَهٗ،

۱۷ چراکه تُو فَخْرِ قُوْتِ ازوا اَسْتِي

و از رُوِي لُطْفِ خُو شَاخِ مَو رَه بِلَنْدِ مُونِي.^a

۱۸ واقِعاً، سِبْرِ مَو دَ خُدَاوَنْدِ تَعْلُقِ دَرَه،

پادشاهِ مَو دَ مُقَدَّسِ اِسْرَائِيْلِ.

۱۹ يِگِ زَمَانِ دَ عَالَمِ رُوِيَا قَدْ مَوْمِنِيْنَ خُو گَپِ زَدِي وَ گُفْتِي:

”مَا دَ يِگِ مَرْدِ دِلَاوَرِ كَوْمَكِ كَدِيْمِ

و يِگِ اِنْتِيخَابِ شُدَهٗ رَه اَز مِيْنَكَلِ قَوْمِ سَرِبْلَنْدِ كَدِيْمِ.

۲۰ مَا خِدْمَتْگَارِ خُو دَاوُوْدِ رَه پِيْدَا كَدِيْمِ

و اُو رَه قَدْ رُوغُوْنِ مُقَدَّسِ خُو مَسْحِ كَدِيْمِ.

۲۱ دِسْتِ مَه هَمِيْشَهٗ اُو رَه اُسْتُوَارِ مُونَهٗ

و بَازُوِي مَه اُو رَه قُوِي جُوْرِ مُونَهٗ.

۲۲ دُشْمُو اَزُو كَدَه پِيْشِ دِسْتِي نَمِيْتْنَهٗ

و اَدَمِ شَرِيْبِرِ اُو رَه اَزَارِ-و-اَذِيْتِ نَمِيْتْنَهٗ.

۲۳ مُخَالِفَايِ اَزُو رَه دَ پِيْشِ رُوِي شِي تِكِه-و-پَرچَهٗ مُوْنُمِ

و كَسَايِ رَه كِه اَزُو بَدِ مُوْبِرَهٗ سَرَكُوْبِ مُوْكَنْمِ.

۲۴ وَفَادَاْرِي وَ رَحْمَتِ مَه قَدْ اَزُو اَسْتَهٗ

و دَ نَامِ اَزْمَهٗ شَاخِ^b اَزُو بِلَنْدِ مُوشَهٗ.

۲۵ دِسْتِ اَزُو رَه دَ بِلَهٗ دَرِيَا قَرَارِ مِيْدِيْمِ؛

دِسْتِ رَاسْتِ شِي رَه دَ بِلَهٗ دَرِيَاچَهٗ هَا.

^a ۱۷: ۸۹ «شاخ» دَ اَيْنِجِي يِگِ تَشْبِيْهٗ بَلْدَهٗ قُدْرَتِ اَسْتَهٗ. دَ اَيَهٗ ۲۴ اَم عَيْنِ چِيْزِ اَسْتَهٗ. ^b ۲۴: ۸۹ «شاخ»

يِگِ تَشْبِيْهٗ بَلْدَهٗ «قُدْرَتِ» اَسْتَهٗ.

- ۲۶ او دَز مه مُوگِیَه: 'تُو آتِه مه آستی،
خُدای مه و قَادِه نِجَات مه.'
- ۲۷ ما ام او ره اوْلِباری خُو حِسَاب مُوْنُم،
بِلندتَر از پادشایونِ رُوی زمی.
- ۲۸ ما رَحمت خُو ره تا اَبَد دَ بِلِه اَزُو باقی میلم
و عهد مه قد اَزُو اُسْتوار-و-پایدار مومنه.
- ۲۹ ما نسلِ اَزُو ره تا اَبَد برقرار نِگاه مُوْنُم
و تَخْت اَزُو ره تا وختیکه روزای آسمو اِدامه دَرِه.
- ۳۰ وِله اگه باچه های شی شریعت مَرِه ایله کُنه
و مُطابقِ دَسْتورای مه رفتار نَکنه؛
- ۳۱ اگه قانُونای مَرِه میده کُنه
و احکام مَرِه نِگاه نَکنه،
- ۳۲ اوخته ناطاعتی ازوا ره قد سوئنه چپو جزا میدیُم
و خطای ازوا ره قد قَمچی.
- ۳۳ لیکن رَحمت خُو ره اَزُو قطع نَموْنُم
و وفاداری خُو ره دَ خیانت تبدیل نَموکُم.
- ۳۴ ما عهد خُو ره میده نَموْنُم
و چیزی ره که از دان مه بُر شُدِه تغییر نَمیدیُم.
- ۳۵ ما یگ دفعه و بَلدِه همیشه دَ فُدوسیت خُو قَسَم خوردیم،
و دَ داوود دروغ نَموگِیم:
- ۳۶ نسلِ اَزُو تا اَبَد باقی مومنه
و تَخْتِ پادشاهی شی دَ حُضور مه رقمِ اَفَتو دایمی آسته.
- ۳۷ او رقمِ ماهتو تا اَبَد اُسْتوار مومنه،

یگ شاہدِ راستگوی دَ آسمو. " سیلاہ.

۳۸ لیکن آلی تُو مَسَحِ شُدِه خُو ره دُور پورته کدے و رد کدے
و دَ بلہ ازُو غَضَبِنَاکِ شُدے.

۳۹ تُو عہدِ خُو ره قد خدمتگار خُو میدہ کدے
و تاج شی ره دَ زمی زدہ بے حُرْمَتِ کدے.

۴۰ پگِ دیوالِ های شارِ ازُو ره چپہ کدے
و بُرَجِ های مُسْتَحکِمِ شی ره بیرو کدے.

۴۱ ہر کسی کہ از راه تیر موشہ، اُو ره غارَتِ مُونہ
و اُو دَ پیشِ ہمسایہ گون خُو ریشخند شدہ.

۴۲ تُو دِسْتِ راستِ مُخَالِفایِ ازُو ره بلند کدے
و پگِ دُشمنایِ شی ره خوشحال کدے.

۴۳ دَمِ شمشیرِ ازُو ره کُنڈ کدے

و دَ جنگ، ازُو پُشْتیوانی نکدے.

۴۴ شِکُوہ-و-جِلالِ ازُو ره از بَینِ بُردے
و تَخْتِ پادشاہی شی ره دَ زمی زدے.

۴۵ روزایِ جوانی شی ره کوتاہ کدے

و اُو ره قد شَرْمِ پوشندے.

۴۶ تا چی وختِ آیِ خُداوند؟

آیا تا اَبَدِ خود ره تاشہ مونی؟

آیا غَضَبِ تُو دایمِ رِقْمِ آتَشِ دَرِ گِرِفْتہ مورہ؟

۴۷ دَ یادِ خُو بَیرِ کہ روزایِ عُمَرِ مہ چِیَسِ کوتاہ آستہ.

تُو تمامِ بنیِ آدمِ ره بلدہ چی بے ہُوذگی خَلقِ کدے!

۴۸ کَدَمِ آدَمِ آسْتَه کِه زِنْدَگِی کُنَه و مَرگِ رِه نَنگَرَه؟
و کِی مِیْتَنَه کِه جَان خُو رِه از چَنگِ عَالَمِ مُرْدَا خِلَاصِ کُنَه؟ سِیْلَاه.

۴۹ یَا مَوْلَا، کُجَا بِه رَحْمَتِ هَایِ سَابِقِ تُو
کِه مُطَابِقِ وِفَادَارِی خُو بَلَدَه دَاوُودِ قَسَمِ خُورْدِی؟
۵۰ یَا مَوْلَا، دَ یَا دِ خُو بَگِیْر کِه خِدْمَتگَارِ تُو رِه چِطُورِ تَوَهِّیْنِ مُونَه
و چِطُورِ مَا تَوَهِّیْنِ قَوْمِ هَایِ کَلو رِه دَ سِیْنَه خُو تَحْمَلِ مُونُم.
۵۱ آیِ خُداوَنْد، دُشْمَنایِ تُو مَرَه تَوَهِّیْنِ مُونَه
و هَر قَدَمِی رِه کِه مَسَحِ شُدَه تُو بَالَه مُونَه، اُونَا اُو رِه رِیْشَخَنْدِ مُونَه.

۵۲ حَمْد-و-ثَنَا دَ خُداوَنْد، تَا اَبْدَالَا بَا دَا!
آمِیْن. آمِیْن.

بَخْشِ چَارُمِ

خُدا و اِنْسَانِ فَانِی
دُعَایِ مُوسِی، مَرْدِ خُدا.

۱ یَا مَوْلَا، تُو بَلَدَه اَز مَو دَ پَگِ نَسْلِ هَا
پَنَاهگَاهِ مَو بُوْدَے.
۲ پِیْشِ اَزِی کِه کَوَه هَا پِیْدَا شُنَه
یَا زَمِی و دُنْیَا رِه آسْتِ کِنِی،
اَز اَزَلِ تَا اَبْدِ تُو خُدا اَسْتِی.

۳ تو انسان ره پس دَ خاک رِبی مونی و مَوگی:
”ای بَنی آدم، پس دَ خاک بورید.“

۴ هزار سال دَ نظرِ ازتو

رقمِ دِپروز آسته که تیر شُد

یا رقمِ یگ پیره شاو.

۵ رقمِ سیل اونا ره موبری؛

اونا رقمِ خاو آلی آسته،

رقمِ علفی که دَ غَیتِ صُبح بُر موشه:

۶ صُبح سوز کده بُر موشه

و شام پژمرده شُده خُشک موشه.

۷ چُون مو دَ وسِیله قار تو نابود موشی

و دَ وسِیله غُصَب تو وَحشت زده موشی.

۸ تو خطاهای مو ره دَ پیشِ رُوی خُو ایشته

و گناه های تاشکی مو ره دَ روشنی حُضور خُو.

۹ چُون تمام روزای مو زیر سایه قار تو تیر موشه

و سال های عُمَر خُو ره رقمِ یگ آه کشیدو تیر مونی.

۱۰ روزای عُمَر مو هفتاد سال آسته

و اگه قَوی بَشی، هشتاد سال.

لیکن زوره ازوا تنها زحمت و عَم آسته؛

اونا دَ زودی تیر موشه و مو پرواز مونی.

۱۱ کی آسته که زورِ قار تو ره پی بُره و غُصَب تو ره،

دَ اندازه که باید از تو ترس دَشته بشه؟

۱۲ پس دَز مو یادِ بَدی که حسابِ روزای عُمَر خُو ره بِگیری،
تا یگِ دِلِ دانا حاصِل کنی.

۱۳ آی خُداوند، سُون مو پس بیه!

تا چی وخت خود ره دُور میگیری؟
دَ خدمتگاری خُو دِلسوزی کُو.

۱۴ دَ غَیْتِ صُبْح مو ره از رَحْمَتِ خُو سیر کُو
تا دَ تمامِ روزای عُمَر خُو سُرُودِ خوشی بِخانی و خوشحال بَشی.

۱۵ دَ عَوَضِ روزای که مو ره گِرِفْتارِ مُصِیْبِتِ کدی
و دَ عَوَضِ سال های که مو بَدی-و-بَدبَختی ره دیدی،
خوشحالی نصیب مو کُو.

۱۶ بیل که کارای عجیب تُو دَ خدمتگاری تُو معلومدار شنه
و بزرگی-و-جلال تُو بلده اولادای ازوا.

۱۷ بیل که لُطْفِ خُداوند، خُدای مو دَ بِلِه مو بَشه.

آی خُداوند، کارِ دِستای مو ره بلده مو کامیاب-و-پایدار کُو،
آرے، کارِ دِستای مو ره کامیاب-و-پایدار کُو.

خُدا پُشت-و-پناه مه آسته

۱ کسی که دَ پناهگاهِ قَادِرِ مُتَعَالِ جای-د-جای مُوشه،

اُو دَ زَیْرِ سایه قَادِرِ مُطَلَقِ زندگی مُونه.

۲ دَ خُداوند مُوگِیم، ”تُو پناهگاه و قلعه مُسْتَحْکَم مه آستی،
و خُدای مه که دَزتُو تَوَكَّلِ دَرْم.“

۳ یقیناً، او تو ره از دام شکارچی خلاص مونه
و از مَرَضِ کُشِنده نِجات میدیه.

۴ او تو ره قد پر های خُو مُپوشنه
و تُو دَ زبرِ بال های شی پناه میگیری؛
وفاداری ازو بلده تُو سپر و مُحافظِ آسته.

۵ تُو از بیمِ شاو ترس نَمُوخوری

و نه ام از تیری که دَ غَیتِ روز مُپره؛

۶ تُو از مَرَضِ وِبا که دَ تریکی دَ حرکتِ آسته وَحَشتِ نُمونی

و نه ام از بلای که دَ چاشتِ روز نابود مونه.

۷ امکانِ دَره هزار نفر دَ پالوی تُو چپه شنه

و ده هزار دَ دِستِ راست تُو،

لیکن دَزتُو نزدیک نَمُوشه.

۸ تُو تنها قد چیمای خُو توخ مونی

و جَزای شِریرو ره مینگری.

۹ ازی که تُو خُداوند ره پناهاگه خُو جور کده

و قادِرِ مُتعالِ ره جای بُود-و-باش خُو،

۱۰ هیچ بدی دَ سر تُو نَمییه

و هیچ بلا دَ خَیمه تُو نزدیک نَمُوشه،

۱۱ چراکه دَ ملایکه های خُو دَ باره ازتُو حُکم مونه

تا دَ پَگِ راه های تُو از تُو حِفاظت کنه.

۱۲ اونا تُو ره دَ بله دِستای خُو میگیره،

نَشنه که پای تُو دَ کُدمِ سنگ دُکه کنه.

۱۳ د بِلَه شِير و مار پای میلی؛
شیرِ غُران و کَبچه-مار ره تی پای خُو لَغَه مونی.

۱۴ خُداوند مَوگیه:

”ازی که او مَره دوست میدنه،

ما او ره خلاصی میدیم؛

و ازی که نام مَره مینخشه،

اَزُو حِفاظَت مُونُم.

۱۵ او مَره کوی مونه و ما دُعای شی ره قَبول مُونُم؛

دَ غَیتِ مُشکِلاتِ ما قد اَزُو اَسْتُم؛

ما او ره نِجات میدیم و صاحبِ عِزَت-و-اِحترام مُونُم.

۱۶ او ره قد عُمَرِ دِراز سیر مُونُم

و نِجاتِ خُو ره بلده اَزُو نشو میدیم.”

سُرودِ شُکرگُزاری

زبُور. سُرودِ بلده روزِ آرام.

۹۲ ۱ چِیقَسِ خُوبِ اَسْتَه که تُو ره شُکر-و-سِپاس بُگی، ای خُداوند
و بلده نام تُو سُرودِ سِتایشِ بَخانی، ای قَادِرِ مُتعال.

۲ چِیقَسِ خُوبِ اَسْتَه که رَحمتِ تُو ره دَ غَیتِ صُبحِ اِعلانِ کنی
و وفاداری تُو ره دَ وختِ شاو،

۳ قد آوازِ دَهتار و چنگ

و قد نَغمه بَرِبط؛

۴ چراکه تُو مَره قد کارای خُو خوشحال کدے، ای خُداوند؛

اینه، بخاطرِ کارای دِست تُو ما دَ خوشی سُرودِ میخانُم.

۵ آی خُداوند، کارای تُو چِیقَس بُزُرگ آسته
و فِکرای تُو بے اندازه عُوَج.

۶ آدَم بے شَعُور نَمِیدَنه

و آدَم بے عَقَل ای رِه پَی نَمُورِه

۷ که وختی شَرِبرو رَقَمِ عَلَف سَوُز مُونِه

و بَدکارا پَگ شی تَر-و-تازِه مُوشِه،

بَلدِه ازی آسته که اُونَا بَلدِه هَمیشه نابُود مُوشِه.

۸ لَیکِن تُو، آی خُداوند، تا اَبَد مُتعال آستی!

۹ چُون دُشمنای تُو، آی خُداوند،

اَر، دُشمنای تُو از بَین مورِه

و بَدکارا پَگ شی تَیت-پَرک مُوشِه.

۱۰ تُو شاخ^a مَرِه رَقَمِ شاخِ گاوِ وَحشی بَلند کدی

و روغونِ تازِه دَ بَلِه مِه شیو شد.

۱۱ چِیمای مِه شِکسَتِ دُشمنای مَرِه دِیدِه

و گوشای مِه خَبرِ سَرِنِگونِ شُدونِ مُخالِفاي شَرِبر مَرِه شَنِیدِه.

۱۲ آدَمِ عادِلِ رَقَمِ درختِ خُرْمَا تَر-و-تازِه مُوشِه

و مِثَلِ درختِ سَرَوِ لَبنانِ رُشد مُونِه.

۱۳ کَسای که دَ خانِه خُداوند شَنده شُدِه،

دَ حَولی های خُدای مو تَر-و-تازِه مُوشِه.

۱۴ اُونَا دَ غَیتِ پِیری ام ثَمَرِ مِیدِیه

^a ۹۲:۱۰ «شاخ» دَ اینجی «فُدرت» معنی مِیدِیه.

و بَرْتُو-و-بِلند شُدِه سَوُز باقی مُومنه
۱۵ تا اِعلان کُنِه که خُداوند راست آسته؛
اُو قاده-و-پناهگاهِ مه آسته و دَرُو هِیچ بے عدالتی و جُود ندره.

خُداوند پادشاهی مُونه

۹۳
۱ خُداوند پادشاهی مُونه،
اُو خود ره قد شکوه-و-جلال پوشنده؛

خُداوند خود ره پوشنده
و کمر خُو ره بَقُوت بسته کده.
دُنیا دَ و سِبیلِه اَزُو مُستَحکم آسته
و تکان نُمُوخوره.

۲ تَخْت تُو از قَدِیم برقرار بُوده
و تُو از اَزَل آستی.

۳ آی خُداوند، سیل ها بِلند شُدِه!
سیل ها آواز خُو ره بِلند کده،
سیل ها جوش-و-خروش خُو ره دَ طُغیان اُورده.
۴ قُدْرَتْمَنْدَتَر از آوازِ آو های کَلو،
قُدْرَتْمَنْدَتَر از جَلپِه های دریا،
قُدْرَتْمَنْدَتَر آسته خُداوند دَ عالمِ باله!

۵ شاهیدی های تُو کاملاً قَابِلِ اِعْتِمادِ آسته،
آی خُداوند، قُدُوسِیَّتِ دَ خانِه از تُو زیبِ دَرِه، تا اَبَدُالاباد.

خُدا اِنْتِقَامِ مَرْدُمایِ عَادِلِ رِه مِیْگِیْرِه

۹۴

- ۱ آی خُداوند، تُو خُدایِ اِنْتِقَامِ-گِیْرِنْدِه اَسْتی؛
آی خُدایِ اِنْتِقَامِ-گِیْرِنْدِه، رَحْم-و-رُوشَنی کُو.
۲ آی قِضَاوَتِ کُنْدِه زَمی، بِالِه شُو
و اَدْمایِ کِبْری-و-مَعْرُورِ رِه دَ سَزایِ شی بِرَسَن.
۳ تا چی وخت، آی خُداوند، شَرِیْرُو خُوشحالی مُونِه،
تا چی وخت خُوشی شَرِیْرُو اِدَامِه دَرِه؟

۴ اُونَا توره های پُر از کِبْرِ کُفْتِه موره؛

پِگِ بَدکارا لاف مِیْرِنِه.

۵ آی خُداوند، اُونَا قَوْمِ تُو رِه تِکِه-و-پِرچِه مُونِه

و دَ بِلِه مِیراثِ تُو ظَلَمِ مُوکْنِه.

۶ اُونَا خَاْتُونوی بیوه و بیگنه گو رِه مُوکْشِه

و بَیْتِیْمَا رِه دَ قَتْلِ مِیْرَسَنِه

۷ و مُوگیه: "خُداوند نَمِیْنِگْرِه؛

خُدایِ یَعْقُوبِ پِی نَمُورِه."

۸ آی اَدْمایِ بے شَعُورِ قَوْمِ، تَوَجُّه کُنِید!

آی اَدْمایِ لُودِه، شُمُو چی غَیْتِ عَقْلِ مِیْگِیْرِید؟

۹ آیَا اُو که گوش رِه دَ جای شی شَنْد، نَمِیْشَنُوِه؟

و اُو که چِیْمِ رِه جُورِ کَد، نَمِیْنِگْرِه؟

۱۰ آیَا اُو که مِلَّتِ ها رِه اِصْلَاحِ مُونِه،

أَوْ كَمَا عَلَّمَ رَهْ دَ إِنْسَانٍ تَعْلِيمَ مِيدِيه،

سرزنش نَمُونه؟

۱۱ خُداوند از فِكرایِ إِنْسَانِ باخبر آسته؛

أَوْ مِيدِنَه كَمَا فِكرایِ ازوا پُوج-و-بے فایده آسته.

۱۲ آی خُداوند، نیک دَ بَخْتِ كَسِي كَمَا تُوْ أَوْ رَه إِصْلَاحِ مُونِي،

و از شریعت خُو بَلَدِه اَزُو تَعْلِيمِ مِيدِي.

۱۳ أَوْ رَه از روزایِ مُشْكِلَاتِ-و-سختی خلاص كَدِه آرامش مِيدِي،

تا وَخْتِيكَه بَلَدِه شَرِيرو يِگ چُقُورِي كَنَدِه شُنَه،

۱۴ چراكه خُداوند قَوْمِ خُو رَه تَنهَا نَمِيلَه

و ميراثِ خُو رَه ايلَه نَمِيدِيه.

۱۵ قَضَاوَاتِ بِسْمِ بَطُورِ عَادِلَانَه إِجْرَا مُوشَه

و تمامِ آدَمَايِ دِلِ رَاسْتِ از شَرِيْعَتِ پَيَرَوِي مُونَه.

۱۶ كِي بَلَدِه اَزْمَه دَ ضِدِّ مَرْدَمَايِ شَرِيْرِ بَالَه مُوشَه؟

كِي بَلَدِه اَزْمَه دَ مُقَابِلِ بَدْكَارَا ايسْتَه مُوشَه؟

۱۷ اگَه خُداوند مَدَدْكَارِ مَه نَمُوبُود،

جان مَه دَ زُودِي دَ عَالَمِ خَامُوشِي جَايِ-دَ جَايِ مُوشُد.

۱۸ وَخْتِيكَه كُفْتُمْ: ”پَايِ مَه مِيْلَخَشَه،“

رَحْمَتِ تُوْ، آيِ خُداوند، مَرَه مَحْكَمِ كَرِفْت.

۱۹ وَخْتِيكَه غَم-و-غُصْبَه دِلِ مَه كَلُو مُوشَه،

دِلْدَارِي تُوْ جان مَرَه پُرِ از خُوشِي مُونَه.

۲۰ آيا حُكمرانای شَرير^a ميْتنه قد تُو همدست شُنه،

كسای كه قد قانُون حُو فساد دَ وْجود ميرِه؟

۲۱ اونا دَ ضِدِ آدَمِ عَادِلِ دِست حُو ره يگ مُوكْنه

و بلده ريختندون حُونِ بے گناه فِتوا ميديه.

۲۲ ليكن خُداوند قلعه بلند مه شده

و خُداي مه قاده پناهگاه مه.

۲۳ او گناه هاي ازوا ره دَ بله خودون ازوا ميرِه

و اونا ره دَ وسيله شرارتِ خودون شي نابود مونه؛

آر، خُداوند-خُداي مو اونا ره نيست-و-نابود مُوكْنه.

تشويق بلده عبادت و اطاعت

۱ بييد كه بلده خُداوند سرود بخاني

۹۵

و بلده قاده نجات حُو آوازِ خوشي بُر كني.

۲ بييد كه قد شُكرگزاري دَ حُضُورِ ازُو نَزديك شُني

و قد سرود هاي ستايشي بلده ازُو آوازِ خوشي بُر كني،

۳ چراكه خُداوند، خُداي بزرگ آسته،

پادشاه بزرگ دَ بله پگِ خُدايو.

۴ غُوجي هاي زمي دَ دِستِ ازُو يه

و قبيلي هاي كوه ها دَزُو تعلقِ دره.

۵ دريا ها ازُو آسته، چُون او دريا ها ره جور كد

و دِستاي شي خُشكي زمي ره شكل دَد.

^a ۲۰:۹۴ دَ جاي «حُكمراناي شَرير» دَ زيونِ عبراني «تختِ شرارت» نوشته يه.

٦ بید که پرستش و سجده کنی
 و دَ حُصُورِ خُداوند، آست کُنِنِدِه خُو زانو بَرَنی،
 ٧ چراکه او خُداى مو آسته
 و مو قَوْم و گِلِه علفچر شی دَ زِبِرِ دِسْتِ اَزُو.

کشکه امروز دَ آوازِ اَزُو گوش بید که او مَوگِیِه:
 ٨ "دِلِ های خُو ره سخت نَکُیِد،

رقمی که قَوْمِ اِسْرَائِیلِ دَ مَرِیبا^a کد، دَ رُوْزِ مَسّا^b دَ بیابو.[‡]
 ٩ دَ اُونجی بابه کلونای شُمو مَرِه آزمایش و اِمْتِحان کد،
 باو جُودِ که کارای مَرِه دِیْدُد.

١٠ مَدَتِ چل سال ما اَزُو نسل بیزار بُوْدُم
 و قد خُو کُفْتُم: 'اونا یگ قَوْمِ آسته که دَ دِلِ های خُو سُون گُمراهی موره
 و راه های مَرِه نَمِیْنَخْشِه.'

١١ پس دَ عَیْتِ قار خُو قَسْمِ خورْدُم
 که اونا دَ آرامش مه داخل نَمُوشِه."

سُرُودِ نُو بِلْدِه خُداوند

١ بِلْدِه خُداوند سُرُودِ نُو بِخانید.

آی تمام زمی، بِلْدِه خُداوند سُرُودِ بِخانید.

٢ بِلْدِه خُداوند سُرُودِ بِخانید، نامِ اَزُو ره سِتایش کُنید.

هر روز نِجاتِ اَزُو ره اِعلانِ کُنید.

^a ٩٥:٨ «مَرِیبا» یعنی «جنجال». ^b ٩٥:٨ «مَسّا» یعنی «آزمایش».

[‡] ٩٥:٨ خُرُوجِ ٧-١٧:١٧

۳ دَ مینکلِ مِلَّتْ ها از بزرگی-و-جلالِ ازو توره بگید،
 دَ مینکلِ پگِ قَوْمِ ها از کارای عجیبِ ازو نقلِ کُنید،
 ۴ چراکه خُداوند بزرگ آسته و بے اندازه لایقِ ستایش؛
 از پگِ خُدايو كده باید ازو ترس دشته بشی،
 ۵ چُون پگِ خُدايونِ قَوْمِ های دِیگه بُت ها^a آسته،
 لیکن خُداوند آسمونا ره خَلقِ کد.
 ۶ شِکوه و جلالِ دَ حُضُورِ ازو آسته،
 قُوت و نُورِندی دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ شی.

۷ آی طایفه های قَوْمِ ها، خُداوند ره تَوْصِیفِ کُنید،
 خُداوند ره بخاطرِ جلالِ و قُوتِ شی تَوْصِیفِ کُنید،
 ۸ خُداوند ره مُطابِقِ جلالِ نامِ شی تَوْصِیفِ کُنید،
 هدیه بیرید و دَ حَوْلِی های ازو بیید.
 ۹ خُداوند ره دَ اِحْتِرامِ قُدُوسِیْتِ شی پِرسِیْتِشِ کُنید؛
 آی تمامِ زمی، دَ حُضُورِ ازو پَلَرزید!
 ۱۰ دَ مینکلِ مِلَّتْ ها بگید: ”خُداوند پادشاهی مونه.
 دُنیا دَ وَسِیْلَه ازو مُسْتَحْکَمِ آسته و تکان نَمُوخوره؛
 اُو قَوْمِ ها ره دَ اِنْصَافِ قِضَاوَتِ مُوَكَّنَه.“

۱۱ بیل که آسمونا خوشی کنه و زمی خوشحال بشه؛
 دریا و پگِ چیزای که دَ مَنَه شی آسته، دَ غُرِشِ بییه،
 ۱۲ بیل که صحرا و هر چیزی که دَ مَنَه ازو آسته، خوشحالی کنه.

۹۶:۵ که دَ زبونِ عِبْرانی بِلَدَه «بُت ها» اِسْتِفَادَه شُدَه «هیچ» ام معنی میدیه.

اوخته تمامِ درختای جنگل آوازِ خوشی بُر مونه
 ۱۳ آوازِ خوشی دَ حُصُورِ خُداوند، چُون اُو مییه،
 آرے، اُو مییه تا زمی ره دَ انصافِ قضاوتِ کنه؛
 اُو دُنیا ره قد عدالت
 و قَوْمِ ها ره قد راستی خُو قضاوتِ مونه.

پادشاهی خُداوند

- ۹۷
- ۱ خُداوند پادشاهی مونه، بیلید که زمی خوشی کنه
 و جزیره ها خوشحال بَشه.
- ۲ آوَرها و تریکی تیره چار طرفِ خُداوند ره گِرَفته؛
 عدل و انصاف بُنیا دِ تَخْتِ شی آسته.
- ۳ آتِش پیش پیش اَزُو موره
 و دُشمنای شی ره دَ چار دَوَرِ اَزُو مَوسوزنه.
- ۴ آتِشک های اَزُو دُنیا ره روشو مونه؛
 زمی مینگره و میلرزه.
- ۵ کوه ها از حُصُورِ خُداوند رقمِ مومِ اُو موشه،
 از حُصُورِ خُداوندِ تمامِ زمی.
- ۶ آسمونا عدالتِ اَزُو ره اعلانِ مونه
 و پگِ قَوْمِ ها بُررگی-و-جلالِ اَزُو ره مینگره.
- ۷ تمامِ کسای که بُت های تراش شده ره عبادتِ مونه شرمنده موشه،
 امو کسای که دَ بِلَه بُت های خُو افتخارِ مونه؛
 آی تمامِ خُدايو، اُو ره سَجده کُنید.

۸ آی خُداوند، بخاطرِ قضاوتِ های تو
 صَهبیونِ شینبیده و خوشحالِ آسته
 و شارای^a یهُودا خوشی مَوکنه؛
 ۹ چُون تو آی خُداوند، دَ بِلَه تمامِ زمی مُتعالِ آستی،
 تو دَ بِلَه پَگِ خُدايو دَ بِلندتَرینِ مقامِ قرارِ درِی.

۱۰ آی کسای که خُداوند ره دوستِ دَرید، از بدیِ نَفرتِ کُنید.
 او از جانِ آدمایِ وفادارِ خُو جِفاظتِ مونه
 و اونا ره از دِستِ شَریرو خلاصِ مونه.
 ۱۱ نُوَر دَ بِلَه آدمایِ عادِلِ قرارِ مِیگیره^b
 و خوشیِ بلدهِ آدمایِ دِل-راستِ آسته.
 ۱۲ آی آدمایِ عادِل، دَ حُصُورِ خُداوندِ خوشیِ کُنید
 نامِ مُقَدَّسِ شی ره سِتایشِ کُنید.

دَ سِتایشِ قضاوتِ کُنندهِ دُنیا

زُبور

۹۸^۱ بلدهِ خُداوندِ سَرودِ نوِ بَخانید،
 چراکه کارایِ عَجیبِ انجامِ دده.
 دِستِ راستِ و بازویِ مُقَدَّسِ شی او ره پیروزِ کده.^c
 ۲ خُداوندِ نِجاتِ خُو ره اِعلانِ کده،

^a ۹۷:۸ دَ جای «شارای یهُودا» دَ زبونِ عِبرانی «دُخترونِ یهُودا» نوشته یه. ^b ۹۷:۱۱ دَ جای «قرارِ مِیگیره» دَ زبونِ عِبرانی «کِشتِ موشه» نوشته یه. ^c ۹۸:۱ کلمه عِبرانی که دَ اینجی «پیروز» معنی شُدِه «نِجات» ام معنی شُدِه مِیتنه.

و عدالت خُو ره دَ پیشِ چیمِ مِلَّتْ ها بَرَمَلَا کده.
۳ اُو رَحْمَت و وفاداری خُو ره
بَلَدِه خانوارِ اسرائیلِ یادآوری کده؛
پگِ گوشه های زمی نجاتِ خُدای مو ره دیده.

۴ آی تمامِ زمی، بَلَدِه خُداوند آوازِ خوشی بُر کُنید.
چیغِ بزنید، خوشی کُنید و سُرودِ بَخانید.
۵ بَلَدِه خُداوند قد بَرِبط سُرودِ بَخانید،
قد بَرِبط و آوازِ ساز ها.
۶ قد شیپور ها و آوازِ سُرِنی^a
دَ حُضُورِ خُداوند، پادشاهِ مو آوازِ خوشی بُر کُنید.

۷ بیل که دریا و هر چیزی که دَ مَنِه اَزُو آسته، دَ جوش-و-خروش بییه،
دُنیا و باشنده های شی ام.
۸ بیل که دریاچه ها چَک-چَک کنه
و کوه ها یگجای سُرودِ خوشی بَخانه؛
۹ سُرودِ خوشی دَ حُضُورِ خُداوند،
چراکه اُو بَلَدِه قضاوتِ زمی مییه.
اُو دُنیا ره قد عدالت
و قَوْم ها ره قد اِنصاف قضاوتِ مونه.

^a ۹۸:۶ دَ جای «سُرِنی» دَ زبونِ عبرانی «شاخِ قُوج» نوشته یه که دَ اُو زمانِ مِثِل یگِ آلِه موسیقی
استفاده موشُد.

دَ سِتایشِ خُدایِ مُقَدَّس

۹۹

۱ خُداوندِ پادشاهیِ مُونه،

بیلِ که قَوْمِ ها بِلِرزه!

اُو دَ مینکلِ کِرُوبیِ ها^a دَ تَخْتِ خُو شِشته،

بیلِ که زمیِ تکانِ بُوخوره.

۲ خُداوندِ دَ صَهبونِ بُوْرگِ آسته،

اُو دَ بِلِهِ تمامِ قَوْمِ ها مُتعالِ آسته.

۳ بیلِ که اونا نامِ بُوْرگِ و باهیبتِ تُو ره سِتایشِ کنه،

اُو مُقَدَّسِ آسته.

۴ بیلِ که قُوْتِ پادشاهِ که دوستدارِ اِنصافِ آسته سِتایشِ شُنه.

تُو برابریِ ره برقرارِ کده،

و اِنصافِ و عدالتِ ره دَ اسراییلِ دَ جایِ اُورده.

۵ خُداوندِ، خُدایِ مو ره سِتایشِ کُنید،

و دَ پیشِ قَدمگاهِ شیِ سَجه کُنید.

اُو مُقَدَّسِ آسته.

۶ مُوسیٰ و هارونِ از جُمْلِه پیشوایونِ شیِ بُوْد

و سموئیلِ از جُمْلِه کسایِ که نامِ اَزُو ره گُویِ مُوكد؛

اونا دَ پیشِ خُداوندِ ناله-و-فریادِ کد

^a ۹۹:۱ «کِرُوبیِ ها» امکانِ دَره که «ملایکه های مُقَرَّب» معنیِ بَدیه. امچنانِ بَلدِه فامیدو دَ بارِه «کِرُوبیِ

ها» دَ کِتَابِ خُرُوجِ ۱۸-۲۰:۲۵ رُجوعِ کُنید.

و أُو دُعَاىِ ازوا ره قُبُولِ كد .
٧ أُو دَ وَسِيْلَه سَتُوْنِ أُوْرِ قَدِ ازوا توره كُفْتِ؛
أونا احكام و قَانُونِ اَزُوْ ره كه أُو دَزوا دَدَ دَ جَاىِ أُوْرِدِ .

٨ أَىِ خُداوند، خُداىِ مو،
تُو دُعَاىِ ازوا ره قُبُولِ كدى؛
تُو بَلَدِه ازوا خُداىِ بخشاينده بُوْدى،
ليكن ازوا بخاطرِ كاراىِ بَدِ ازوا اِنْتِقَامِ كِرْفَتى .
٩ خُداوند، خُداىِ مو ره سِتَايشِ كُنَيْدِ،
و دَ كَوِهَ مُقَدَّسِ شىِ أُو ره سَجْدَه كُنَيْدِ،
چراكه خُداوند، خُداىِ مو مُقَدَّسِ اَسْتَه .

سُرُودِ خَوْشىِ و شُكْرگُزارىِ
زبُورِ شُكْرگُزارىِ .

١ أَىِ تَمَامِ مَرْدَمِ رُوىِ زَمىِ،
بَلَدِه خُداوند آوازِ خَوْشىِ بُر كُنَيْدِ!
٢ خُداوند ره قَدِ خَوْشىِ عِبَادَتِ كُنَيْدِ
و سُرُودِ خَانَدَه دَ حُضُورِ اَزُوْ بِيِيِدِ .
٣ بَدَنِيدِ كه خُداوند، خُدا اَسْتَه .
أُو مو ره خَلَقِ كَدَه و مو دَزُوْ تَعَلُّقِ دَرىِ؛
مو قَوْمِ اَزُوْ اَسْتىِ و گوسپندوىِ علفچِرِ شىِ .

٤ دَ دَرگَه هاىِ اَزُوْ قَدِ شُكْرگُزارىِ داخِلِ شَنِيدِ

و دَ حَوْلِي هَاي شِي قَد سِتَايش؛
 اُو رِه شُكْر-و-سِپَاس بُگِيد و نَام شِي رِه سِتَايش كُنِيد،
 ۵ چراكه خُداوند نيكو آسته،
 رَحْمَت شِي اَبْدِي و وفاداري اَزُو نسل اَندر نسل.

عهدِ پادشاهِ قَد خُدا

زُورِ داوود.

۱ ما دَ بارِه رَحْمَت و اِنصاف تُو سُرود ميخانم؛
 آي خُداوند، ما بَلدِه تُو ساز ميژنم.
 ۲ ما فِكْر خُو رِه سُون راه-و-طَرِيقِ بِي عَيْب ميگيرم.
 چي وخت دَ پيش مه ميبِي؟
 ما قَد دِلِ راست دَ خانِه خُو رفتار مونم.
 ۳ چيزِ بِي اَرزِش رِه دَ پيش چيم خُو جاي نَميدم.
 ما از كارِ آدماي بَدنِيَّت بَد مويرم؛
 كارِ ازوا دَزمه نَميچسپه.
 ۴ دِلِ كَجَرَو رِه از خُو دُور مونم
 و قَد شَرارت سر-و-كار ندرم.

۵ كسي كه تاشكي دَ بِلِه همسايه خُو تَهْمَت كنه،
 اُو رِه نابود مونم؛
 و كسي كه چيماي پُرِكِبِر و دِلِ مَغْرور دَرِه،
 اُو رِه تَحْمَل نَمونم.

۶ چیمای مه سُونِ مَرْدُمایِ وفادارِ زمی آسته،
 تا اونا د پَالوی مه زندگی کنه؛
 هر کسی که د راه-و-طریقِ بے عیبِ قدمِ بَرَنه،
 ما او ره د خِدْمَتِ خُو قَبُولِ مُونُم. دَز مه خِدْمَتِ مُونه.
 ۷ فَریبکارِ دَ خانِه مه جای-د-جایِ نَمُوشه
 و دروغگویِ دَ حُضُورِ مه جای نَدَره.
 ۸ هر صُبحِ^a پِگِ آدمایِ شَریرِ زمی ره نابُودِ مُونُم،
 تا تمامِ بَدکارا ره از شارِ خُداوندِ قَطعِ کَنُم.

دُعَا دَ غَیْتِ پَرِیشانی

دُعایِ آدمِ بیچاره، دَ غَیْتیِ که ضعیف و ناتو موشه و
 ناله-و-زاریِ خُو ره دَ حُضُورِ خُداوندِ مَوبره.

۱ آیِ خُداوند، دُعایِ مَره بَشَنو؛
 ۲ بیلِ که ناله-و-فَرِیادِ مه دَ پِیشِ تُو پَرَسه.

۲ رُویِ خُو ره از مه تاشه نَکُو؛
 دَ روزِ مُشکِلاتِ-و-سختیِ مه
 گوشِ خُو ره سُونِ ازمه بَگیر
 و روزیِ که تُو ره کُویِ مُونُم،
 دَ زُودیِ دُعایِ مَره قَبُولِ کُو.

۳ چُونِ روزایِ عَمَرِ مه رَقْمِ دُودِ آلِیِ تیرِ موشه
 و استَغونایِ مه رَقْمِ قوغِ مَوسوزه.

^a ۱۰۱:۸ داوود پادشاه هر صُبحِ دَ درگه شارِ محاکمه دایر مَوکد.

۴ دِلْ مَه رَقْمِ عَلْفِ پَايْمَالِ وَ خُشْكَ شُدِه،
وَ مَا خُورْدُونِ نَانِ خُو رِه پُرْمُشْتِ مُوْنَم.

۵ بِخَاطِرِ آه-وَ نَالِه بِلَنْدِ مَه،

اِسْتَعُونَايِ مَه دَ پُوسْتِ مَه چَسْپِيْدِه.

۶ مَا رَقْمِ بُوْمِ^a بِيَابُو شُدِيْم؛

رَقْمِ بُوْمِ رِيْزْگَكِ كِه دَ خَرَاْبِه هَا اَسْتِه.

۷ مَا دِرَاْزِ كَشِيْدِه بِيْدَارِ مُوْمَتَم؛

مَا رَقْمِ كُنْجَشْكَ لِبِ بَامِ تَنْهَا شُدِيْم.

۸ تَمَامِ رُوزِ دُشْمَنَايِ مَه مَرِه طَعْنِه مِيْدِيِه؛

كَسَايِ كِه دَ بِلِه مَه رِيْشْخَنْدِيِ مُوْنِه مَرِه دَوِ مِيْزَنِه.

۹ مَا خُگِشْتَرِ رِه رَقْمِ نَانِ مُوْخُورْم

وَ چِيْزِيِ رِه كِه وُچِيِ مُوْنَمِ قَدْ اَوْدِيْدِه مَه گُتِ اَسْتِه،

۱۰ اِيِ بِخَاطِرِ قَارِ وَ عَضَبِ اَزْتُوِيِه،

چِرَاكِه تُو مَرِه بَالِه كَدِيِ وَ دَ زَمِيِ زَدِيِ.

۱۱ رُوزَايِ مَه رَقْمِ سَايِه دَمِ شَامِ شُدِه؛

مَا رَقْمِ عَلْفِ پِژْمُرْدِه شُدِيْم.

۱۲ لِيْكَنِ تُو اَيِ خُداوَنْدِ، تَا اَبَدِ دَ بِلِه تَخْتِ شِشْتَنِيِ؛

ذِكْرِ نَامِ تُو نَسْلِ اَنْدَرِ نَسْلِ باْقِيِ مُوْمَنِه.

۱۳ تُو بَالِه مُوشِيِ وَ دَ صَهِيُونِ دِلْسُوزِيِ مُوْنِيِ،

چُوْنِ وَخْتِ شِيِ اَسْتِه كِه دَزُوِ لُطْفِ-وَ مِيْهْرَبَانِيِ كُنِيِ؛

اَرِيِ، زَمَانِ تَعْيِيْنِ شُدِه رَسِيْدِه.

^a ۱۰۲:۶ بوم یعنی شُرْشَمْبُو يا ايلگِيْتِك.

۱۴ چراکه خدمتگاری تو سنگای ازو ره دوست دَره
و دَ خاک شی دِلسوز آسته.

۱۵ مِلَّتِ ها از نامِ خُداوند میترسه

و تمام پادشایونِ زمی از بزرگی-و-جلالِ ازو،

۱۶ چراکه خُداوند صَهیون ره آباد مونه

و قد بزرگی-و-جلالِ خُو ظاهر موشه.

۱۷ او دَ دُعای مردُمای مُسکین-و-بیچاره تَوَجُّه مونه

و دُعای ازوا ره خار-و-حقیر حساب نُمونه.

۱۸ بیل که ای بَلدِه نسلِ آینده نوشته شنه،

تا قومی که دَ آینده خَلق موشه خُداوند ره حمد-و-ثنا بُگیه؛

۱۹ چُون او از جایگاهِ بلند و مُقَدَّس خُو توخ کد،

خُداوند از عالمِ باله سُون زمی نظر آندخت،

۲۰ تا نالِه اَسیرا ره بِشَنوه

و کسای ره که دَ مَرگ محکوم^a آسته، آزاد کنه؛

۲۱ تا اونا نامِ خُداوند ره دَ صَهیون اِعلان کنه

و حمد-و-ثنای شی ره دَ اورشَلیم بُگیه،

۲۲ دَ غَیْبَتِیکه قوم ها یگجای موشه

و مردُمِ مَمَلکَتِ ها میبیه تا خُداوند ره پَرستیش کنه.

۲۳ خُداوند دَ نِیمِه راه^b قُوتِ مَره از مه گرفته

^a ۱۰۲:۲۰ دَ جای «کسای که دَ مَرگ محکوم آسته» دَ زبونِ عبرانی «باچه های مَرگ» نوشته یه.

^b ۱۰۲:۲۳ «دَ نِیمِه راه» یعنی «دَ نیمِ عَمَر».

و روزای عُمَر مَرَه کوتاه کده.

۲۴ ما کُفْتُمْ:

”آی خُدای مه، مَرَه دَ نِیمِ عُمَر مه از بَینِ نَبَر،

آی که سال های تُو نسلِ اَندر نسلِ اِدامه دَره.

۲۵ تُو دَ زَمَانِ قَدِیمِ بُنیادِ زَمی ره ایشتی

و آسْمونا کارِ دِستای از تُو یه.

۲۶ اونا نیست موشه، لیکن تُو باقی مومنی؛

اونا پگ شی رقمِ کالا کهنه-و-فرسوده موشه؛

تُو اونا ره رقمِ لباسِ تبدیل مونی

و اونا از بَینِ موره.

۲۷ لیکن تُو امو آستی که بودی

و سال های تُو خلاصی ندره.

۲۸ بچکیچای خِدمتگاری تُو دَ اَمْنِیتِ زندگی مونه

و نسلِ ازوا دَ حُضورِ تُو اُستوار باقی مومنه.”

رَحْمَتِ وَ مُحَبَّتِ خُدا

از داوود.

۱ آی جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو.

آی تمامِ هَسْتی و جُود مه، نامِ مَقْدَسِ اَزو ره سِتایش کُو.

۱۰۳

۲ آی جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو

و هیچ کُدمِ اِحسانِ های اَزو ره پُرْمُشت نَکُو.

۳ اُو آسته که تمامِ گناه های تُو ره موبخشه

و پگِ ناجوری های تُو ره شَفا مِیدیه؛

۴ اُو آسته که زندگی تُو ره از عالمِ مُردا بازخِردِ مونه
و تاجِ رَحمت و مُحَبَّت ره دَ سر تُو میله؛
۵ اُو آسته که جان تُو ره قد چیزِی خُوب سیرِ مونه
تا رقمِ بُرگُج، جوانی تُو تازه شُنه.

۶ خُداوند عدالت ره دَ جای میره

و دَ حقِ پگِ مظلوما انصافِ مونه.

۷ اُو راه های خُو ره بلدهِ مُوسی معلومدارِ کد

و کارای خُو ره بلدهِ بنی اسرائیل.

۸ خُداوند رحیم و پُرفیضِ آسته،

دیرِ حَشَم-و-قار، مگم پُر از مُحَبَّت.

۹ اُو تا اَبَدِ سرزنش^a نُمونه

و قار خُو ره بلدهِ همیشه نگاهِ نَموکنه.

۱۰ اُو دَ مُطابِقِ گناه های مو قد از مو رفتارِ نُمونه

و نه ام مو ره دَ مُطابِقِ خطاهای مو جزا میدیه.

۱۱ چُون دَ اندازه که آسمو از زمی بلندِ آسته،

دَ امزُو اندازه رَحمتِ اَزُو کلو یه بلدهِ کسای که اَزُو ترسِ دَره.

۱۲ دَ اندازه که مشرقِ از مغربِ دُورِ آسته،

دَ امزُو اندازه اُو خطاهای مو ره از مو دُورِ کده.

۱۳ امُو رقمِ که یگِ آته دَ حقِ بچکِیچای خُو دِلسوزِ آسته،

امُو رقمِ خُداوند ام دَ حقِ کسای دِلسوزِ آسته که از خُدا ترسِ دَره.

۱۴ چُون اُو بیخ-و-ریشِه مو ره میدنه

^a ۱۰۳:۹ دَ جای «سرزنش» دَ زبونِ عبرانی «دعوا» نوشته یه.

- و دَ یاد شی آسته که مو خاک آستی.
- ۱۵ انسان روزای عُمَر شی رَقْمِ عَلْفِ آسته؛
 اُو مِثْلِ کُلِّ صَحْرَا سَوُزْ مُونَه
- ۱۶ و امی که باد از بِلَه شی تیر موشه، اُو از بَینِ موره
 و دَ جای شی اَثْرِ اَزُو ام دَیده نَمُوشه.
- ۱۷ لَیکن رَحْمَتِ خُداوند از اَزَل تا اَبَد دَ بِلَه کسای آسته که از خُدا ترس دَره
 و عدالت شی دَ بِلَه اولادای بچکِیچای ازوا،
- ۱۸ دَ بِلَه کسای که عهدِ اَزُو ره نِگاه مُونَه
 و دَسْتُورای اَزُو ره دَ یاد خُو مِیگیره تا اُونَا ره دَ جای بیره.
- ۱۹ خُداوند تَخْتِ خُو ره دَ عالمِ باله برقرار کده
 و پادشاهی شی دَ بِلَه پگ حاکِمِ آسته.
- ۲۰ خُداوند ره سِتایش کُنید، آی ملایکه های شی،
 آی مَوْجُوداتِ زورْتُو که اَمْرِ اَزُو ره دَ جای مِیرید
 و دَ آوازِ کلامِ اَزُو گوش مِیدید.
- ۲۱ خُداوند ره سِتایش کُنید، آی تمامِ لشکر های اَزُو،
 آی خِدمتگرای شی که خاست-و-اراده اَزُو ره دَ جای مِیرید.
- ۲۲ آی تمامِ مخلُوقاتِ خُداوند،
 اُو ره دَ پگِ جایای پادشاهی شی سِتایش کُنید!
 آی جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو!

عَظْمَت و قُدْرَتِ خُداوند

۱۰۴
۱ ای جان مه، خُداوند ره ستایش کُو.
ای خُداوند، خُدای مه، تُو بے اندازه بزرگ اَستی؛

تُو قد شکوه و جلال پوشنده یی.

۲ تُو خود ره قد نور پیچندی

رقمی که قد چپن پیچنده بشی

و آسمو ره مثلِ خیمه آوار کدی.

۳ تُو تیرهای اُتاق های خُو ره دَ بِلِه آوها قرار ددی.

تُو اُور ها ره گاڈی خُو جور کدی

و دَ بِلِه بال های باد سوار شُده حرکت مونی.

۴ تُو باد ها ره قاصدای خُو جور مُونی

و اَلنگه های آتیش ره خِدمتگاری خُو.

۵ تُو زمی ره دَ بِلِه بُنیاد شی اُستوار کدی

تاکه هرگز تکان نخوره.

۶ تُو اُو ره قد آوهای غُوج پوشندی رقمی که قد چپن پوشنده بشی

و آوها دَ بِلِه کوه ها ایسته شُده.

۷ آوها از هَبیت تُو دُوتا کد

و از آوازِ گُرگُردراغ تُو تیت-پَرَک شُده.

۸ اونا دَ بِلِه کوه ها بُر شُده و دَ ذره ها جاری شُده،

دَ جای که تُو بلده ازوا تعیین کدی.

۹ تُو بلده ازوا یگ حد قرار ددی

که ازو تیر نَشْنَه و بسم زمی ره نپوشنه.

۱۰ تُو چشمه ها ره دَ ذره ها جاری مونی؛
تا دَ بَینِ کوه ها رَیِ شُنه.

۱۱ اونا تمامِ جانورای بیابو ره سیرآو مونه؛
خَر های وَحشی تُشَنگی خُو ره میَشَنده.

۱۲ مُرغکوی هَوَا دَ بَغَلِ امزُو آو ها بلده خُو وور جور مونه
و از مینکلِ شاخچه ها میخانه.

۱۳ تُو از جایگاهِ بلند خُو کوه ها ره سیرآو مونی
و زمی از ثَمَرِ کارای تُو سیر موشه.

۱۴ تُو علف ره بلده چارپایا سَوُذلجی مونی
و گیاه ها ره بلده اِسْتِفاده^۱ اِنسان،

تا از زمی خوراک خُو ره حاصل کنه:

۱۵ شراب ره که دِلِ اِنسان ره خوش مونه،

روغو ره که چهره اِنسان ره تازه مونه

و نان ره که دِلِ اِنسان ره قُوت میدیه.

۱۶ درختای خُداوند سیرآو آسته،

سرو های لِبنان که او شنده

۱۷ که مُرغکو دَ بِلَه ازوا بلده خُو وور جور مونه

و لَگَلِگ دَ شاخچه های دِرختای صَنوبَرِ خانه ذره.

^a ۱۴: ۱۰۴ دَ جای «اِسْتِفاده» دَ زبونِ عبرانی «خِدمت» نوشته یه.

۱۸ کوه های قبیله بلده بزون کوهی آسته
و قاده ها پناهگاه خرگوش های کوهی.

۱۹ تو ماهتو ره جور کدی تا ماه ها^a د وجود بییه
و آفتو زمان ششتون خو ره میدنه.

۲۰ تربیکی میری و شاو موشه،

د امزو غیت تمام حیوانای جنگل د حرکت مییه.

۲۱ شیرای جوان بلده شکار خو غر میزنه

و خوراک خو ره از خدا طلب مونه.

۲۲ وختیکه آفتو بر موشه، اونا پس موره

و د غارای خو در آمده خاو مونه.

۲۳ اوخته انسان بلده کسب-و-کار خو برو موره

و تا شام زحمت میکشه.

۲۴ آی خداوند، کارای تو چیقس کلو آسته،

پگ ازوا ره قد حکمت خو انجام دد،

زمی پر از مخلوقات تو آسته.

۲۵ دریای کته و پراخ

پر آسته از زنده-جانای بے حساب،

از جاندارای کته و ریزه.

۲۶ کشتی ها د روی ازو د حرکت آسته

^a ۱۹:۱۰۴ د جای «ماه ها» بزون عبرانی «وخت های تعیین شده» نوشته یه.

و لویاتان^a ام، که تُو او ره خَلق کدی تا دَ مَنِه اَزو بازی کُنه.

۲۷ پِگِ امزیا چِیمِ اُمیدِ شی دَز تُو یِه

تا روزی ازوا ره دَ وخت شی بِلدِه ازوا پِرسنی.

۲۸ تُو بِلدِه ازوا مِیدی، اونا او ره جَم مونه؛

تُو دِست خُو ره واز مونی، اونا قد چیزای خُوب سیر موشه.

۲۹ وختیکه رُوی خُو ره تاشه مونی،

اونا وَحِشَت زَدِه موشه؛

و غَیْتیکه جان ازوا ره مِیگیری،

اونا مومره و پس دَ خاک مورِه.

۳۰ تُو رُوح خُو ره رِبی مونی، اونا خَلق موشه،

و تُو رُوی زمی ره تازه مونی.

۳۱ بزرگی-و-جلالِ خُداوند تا اَبَد برقرار باد!

بیل که خُداوند از کارای خُو خوش بَشه،

۳۲ او که سُون زمی توخ مونه و زمی دَ لَرزه مِییه،

او که دَ کوه ها دِست مِیزنه و از کوه ها دُود باله موشه.

۳۳ تا زنده اَسْتَم بِلدِه خُداوند سُرود مِیخانم؛

تا و جُود مه اَسْتِه، بِلدِه خُدای خُو ساز مِیزنم.

۳۴ بیل که فِکرای مه باعِثِ خوشی اَزو شنه؛

ما دَ حُضُورِ خُداوند خوشی مومم.

^a ۱۰۴:۲۶ لویاتان یگ جاندار کُنه دریایی بوده.

۳۵ بیل که گناهکارا از رُوی زمی نابُود سَنه
 و آدمای شریبر دیگه و جُود نَدشته بَشه.
 آی جان مه، خُداوند ره ستایش کُ!
 حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

کارای خُداوند بِلدِه قومِ إِسرائیل

۱ خُداوند ره شُکر-و-سِپاس بُگید، نام اَزو ره یاد کُنید
 و کارای اَزو ره دَ مینکلِ قومِ ها اِعلان کُنید.

۱۰۵

۲ بِلدِه اَزو سُرُود بَخانید و ساز بَزَنید؛
 دَ باره پگِ کارای عَجیب شی نقل کُنید.
 ۳ دَ نامِ مَقَدَّسِ اَزو اِفْتخار کُنید؛
 بیلید دِلِ کسای که دَ طَلبِ خُداوند آسته خوشی کُنه.
 ۴ دَ طَلبِ خُداوند و قُوتِ اَزو بَشید؛
 همیشه حُضُور^a اَزو ره جُسْتجو کُنید.
 ۵ کارای عَجیبی ره که او انجام دَده، دَ یاد خُو بَیرید،
 مُعجزه ها و قضاوَت های دانِ اَزو ره،
 ۶ آی اولادِه خِدمتگارِ اَزو اِبراهیم،
 آی بچکِیچای یَعقُوب که اِنْتخاب شُدِه اَزو آستید.

۷ او خُداوند، خُدای مو آسته؛

قضاوَت های اَزو دَ تمام دُنیا و جُود دَره.

۸ او عهد خُو ره تا اَبَد دَ یاد خُو میگیره،

^a ۱۰۵:۴ دَ جای «حُضُور» دَ زبونِ عِبْرانی «رُوی» نِوِشته یه.

کلامی ره که امر کده، تا هزار پُشت؛
 ۹ اُمُو عهد ره که قد ابراهیم بسته کد،
 اُمُو قَسَم ره که بلده اسحاق خورد.
 ۱۰ اُو اُمُو عهد ره دَ عِنوانِ قَانُونِ بَلِدِه يَعْقُوبِ اُسْتوار کد،
 دَ عِنوانِ یِگِ عَهْدِ اَبَدیِ بَلِدِه اسرائیل
 ۱۱ و کُفْت: ”دَز تُو سرزمینِ کِنعان ره مِیدِیْم
 تا حِصّه میراث شُمُو بَشه.“
 ۱۲ وختیکه تعدادِ ازوا کم بُود
 و اونا چند نفر و بیگنه بُود دَ اُونجی،
 ۱۳ دَ حالیکه از یِگِ مِلّت دَ پیشِ دِیگه مِلّت
 و از یِگِ مَمَلکَت دَ پیشِ دِیگه قَوْم سرگردو بُود،
 ۱۴ اُو هیچ کس ره نَه ایشْت که دَ بِلِه ازوا ظَلَم کنه،
 بلکه پادشایو ره بخاطرِ ازوا سرزنش کده کُفْت:
 ۱۵ ”مَسَح شُدّه های^a مَرّه غَرَض نَگیرید
 و دَ اَنبِیای مه ضرر نَرسَید.“

۱۶ وختیکه اُو قحطی ره دَ امزُو سرزمی اُورد
 و تمامِ ذَخیره های خوراک ره دَ آخِر رَسَند،^b
 ۱۷ اُو یِگِ مَرَد ره پیشلونِ ازوا دَ مِصر رَبی کد،
 یوسُف ره، که دَ عِنوانِ غُلام سَودا شُد.
 ۱۸ اونا پایایِ اَزُو ره قد زنجیرا اَزُرده کد

^a ۱۰۵:۱۵ مَسَح شُدّه ها یعنی اِنْتخاب شُدّه ها. ^b ۱۰۵:۱۶ امی خط دَ زبونِ عبرانی اینی رقم نِوشْتَه

یَه: ”تمام تِیاقِ نان ره مِیده کد.“

و گردون شی دَ حلقه آینی بسته شد،
 ۱۹ تا وختیکه توره ازو حقیقت پیدا کد
 و کلام خُداوند او ره از اِمْتِحان خلاص کد.
 ۲۰ اوخته پادشاه نفر رِبی کد و او ره ایله کد،
 حُکمران قوم ها او ره آزاد کد.
 ۲۱ او یوسف ره مسئولِ خانه خُو جور کد
 و حاکمِ تمام مال-و-مُلک خُو؛
 ۲۲ تا او دَ خاستِ خود خُو کئه-کلونای فِرْعَوْن ره هدایت کنه
 و بلده کئه-کلونای شی حکمت یاد بدیه.

۲۳ دَ امزُو غَیتِ اسرائیل دَ مصر آمد،
 یعقوب دَ عنوانِ بیگنه دَ سرزمینِ حام^a جای گرفت
 ۲۴ و خُداوند قوم خُو ره کلو بارور کد
 و اونا ره از دُشمنای ازوا کده قوی تر جور کد.
 ۲۵ او دِلِ دُشمنای ازوا ره گشتند تا از قومِ ازو بد بیره
 و قد خدمتگاری ازو دَ حيله-و-مکر رفتار کنه.
 ۲۶ او خدمتگار خُو موسی ره دَ اُونجی رِبی کد
 و هارون ره که او ره اِنْتِخاب کد.
 ۲۷ اونا کارای عجیبِ ازو ره دَ مینکلِ مصریا انجام دد
 و مُعجزه های شی ره دَ سرزمینِ حام.
 ۲۸ او تریکی ره رِبی کد و اُونجی تریک شد؛

^a ۱۰۵:۲۳ ازی که حام باچه نوح، بابه کلونِ مصریا بود، سرزمینِ مصر دَ نام «سرزمینِ حام» ام یاد موشد.

و لے مصریا قد کلامِ ازو مُخَالَفَتِ کد. ^a
 ۲۹ اُو آوهای ازوا ره دَ خُونِ تَبْدِیلِ کد
 و ماهیای ازوا ره از بَینِ بُرد.
 ۳۰ سرزمینِ ازوا پُر از قوقریا شُد،
 حتی اُتاقای خاوِ پادشایونِ ازوا.
 ۳۱ اُو توره گُفت و لَشکِرِ اُوخَلی پَیدا شُد
 و تمامِ سرزمینِ ازوا ره پاشه گِرِفت.
 ۳۲ دَ جای بارشِ دَزوا زاله بارزند
 و آتَشکِ ره دَ تمامِ سرزمینِ ازوا رَبی کد.
 ۳۳ تاکِ های اَنگُور و دِرختای اَنجیرِ ازوا ره زَد
 و دِرختای مَمَلکَتِ ازوا ره مَیدِه کد.
 ۳۴ اُو توره گُفت و مَلَخِ ها اَمَد،
 مَلَخِ های رقمِ رقم، بے حِسَاب.
 ۳۵ اونا پَگِ گیاهِ های سرزمینِ ازوا ره قُورت کد
 و حاصِلاتِ زَمینِ ازوا ره خورد.
 ۳۶ اُو پَگِ اُولباری ها ره دَ سرزمینِ ازوا زَد،
 اُولبَینِ ثَمَرِ تمامِ قُوتِ ازوا ره.
 ۳۷ اوخته اُو بَنیِ اِسْرائیل ^b ره قَدِ طِلَّا و نُقره اَزونجی بَرُو اُورد
 و دَ مینکلِ طایفهِ های ازوا هیچ کس ضعیف نَبُود.
 ۳۸ مِصرِیا از بَرِ شُدونِ ازوا خوش شُد،
 چِراکه وَحْشَتِ ازوا دَ بِلِه مِصرِیا قَرار گِرِفتند.

^a ۱۰۵:۲۸ امی خط دَ زَبونِ عِبْرانی وَاحِیحِ فامِیدِه نَمُوشِه. ^b ۱۰۵:۳۷ دَ جای «بَنیِ اِسْرائیل» دَ زَبونِ

عِبْرانی «اونا» نَوشْتِه یِه.

۳۹ اُو آوُر ره پَخش کد تا یگ پرده بَشه
 و آتِش ره پَخش کد تا دَ غَیتِ شاو روشنی بَدیه.
 ۴۰ اونا گوشت طلب کد و اُو بُوذنه ها ره رَیی کد
 و اونا ره قد نانِ آسمانی سیر کد.
 ۴۱ اُو قاده ره شِکاف کد و آو فَواره کد؛
 آو دَ زمینِ خُشک رقمِ دریاچه جاری شُد،
 ۴۲ چراکه وعده مَقَدَسِ اَزو دَ یاد شی بُوَد،
 وعده که قد خِدمتگار خُو اِبراهیم کُد.
 ۴۳ پس اُو قَوْمِ خُو ره قد خوشی بُرو آوُرَد،
 اِنْتِخاب شُدِه های خُو ره که خوشحالی مُوکد.
 ۴۴ اُو سرزمینِ مِلَّتِ ها ره بلَدِه ازوا بخشید
 و اونا صاحبِ چِیزای شُد که قَوْمِ های دِیگه بلَدِه ازوا زَحمت کشیدد،
 ۴۵ تا قانُونِ اَزو ره نِگاه کُنِه
 و احکام شی ره دَ جای بیرِه.
 حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

مهربانی خُدا دَ برابرِ بے وفایی قومِ اِسرائیل

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگید، چراکه اُو نیکو یِه

و رَحمت شی اَبَدی اَسْتِه.

۲ کی میتنه که کارای بُرُگِ خُداوند ره بیان کُنِه

و حمد-و-ثنای اَزو ره بطَوَرِ کاملِ بُگیه؟

۳ نیک دَ بَخْتِ کسای که اِنصاف ره دَ جای میرِه

و هر وخت عدالت ره عملی مونه.

۴ آی خُداوند، وختیکه د بِلِه قوم خُو نظرِ لُطف مونی، مَرِه د یاد خُو بَگیر
و قد نِجات خُو د کومک مه بیه؛
۵ تا کامیابی اِنْتخاب شُدِه های تُو ره بِنِگرم
و د خوشی قوم تُو خوشحال شُنم
و قد میراث تُو قتی اِفْتخار کُنم.

۶ مو و بابِه کلونای مو گُناه کدے؛

مو مُرتکِب خطا شُدے و شرارت کدے.

۷ بابِه کلونای مو وختیکه د مِصر بُود،

د کارای عَجیب تُو اهمیت نَدَد؛

اونا رَحمتِ بے اندازِه تُو ره د یاد خُو نَوُرد،

بَلکِه د لبِ دریا، د نَزدیکِ دریای سُرَخ شورش کد.

۸ ولے اُو بخاطرِ نام خُو اونا ره نِجات دَد،

تا قُدرتِ بزرگ خُو ره معلومدار کنه.

۹ اُو د بِلِه دریای سُرَخ هِیبت کد و دریا خُشک شُد؛

و اُو اونا ره از مینکلِ غَوُجی های دریا که رقمِ بیابو خُشک بُود، هِدایت کد.

۱۰ اُو اونا ره از دِستِ مُخالفینِ نِجات دَد

و از چَنگِ دُشمو خلاص کد.

۱۱ آوها دُشمنای ازوا ره پوشند،

حتی یکی ازوا ام باقی نَمند.

۱۲ اوخته اونا د کلامِ اَزو ایمان اُورد

و بلده ستایش ازو سرود خاند.

۱۳ لیکن اونا د زودی کارای ازو ره پرمشت کد
و بلده مشوره ازو انتظار نکشید.

۱۴ اونا د بیابو از خواهشات نفس خو پیروی کد
و خدا ره د امزو دشت آزمایش کد.

۱۵ چیزی ره که اونا خواهش کدد، بلده ازوا دد،
لیکن مراض لاغری ره د مینکل ازوا ری کد.

۱۶ اونا د منه خیمه‌گاه قد موسی حسادت کد
و امچنان قد هارون، تقدیس شده خداوند.

۱۷ اوخته زمی دان خو ره واز کده داتان ره قورت کد
و گروه ابیرام ره قد خاک پوشند.

۱۸ آتش ام د مینکل گروه ازوا در گرفت
و آنگه آتش شبرو ره سوختند.

۱۹ اونا د کوه حوریب^a یگ گوسله طلایی جور کد،
و امو بت ریختنده شده ره پرستش کد.

۲۰ اونا خدای پر جلال خو ره

قد مجسمه گاو علفخور تبدیل کد.

۲۱ اونا خدا، نجات دهنده خو ره پرمشت کد،

امو ره که کارای بزرگ د مصر انجام دده بود؛

^a ۱۹:۱۰۶ «کوه حوریب» نام دیگه «کوه سینا» آسته.

۲۲ اُمُو رِهْ كِهْ كَارَايِ عَجِيبِ دَ سِرْزِمِينِ حَامِ^a اَنْجَامِ دَدُدْ

و كَارَايِ بَاهِيْبَتِ دَ دَرِيَايِ سُرْخِ.

۲۳ اَمْزِي خَاظِرِ خُدَاوَنْدِ كُفْتِ كِهْ اُونَا رِهْ نَابُودِ مُونِهْ؛

لِيكِنِ مَوْسِي اِنْتِيخَابِ شُدِهْ اَزُو

دَ حُضُوْرِ اَزُو دَ بَيْنِ اَيْسْتِهْ شُدْ

تَا قَارِ اَزُو رِهْ تَاهِ بَشَنْدَنْهْ كِهْ اُونَا رِهْ نَابُودِ نَكْنِهْ.

۲۴ بَعْدِ اَزُو اُونَا سِرْزِمِينِ حَاصِلْخِيْزِ رِهْ خَارِ حِسَابِ كَدِ،

چِرَاكِهْ دَ وَعْدِهْ اَزُو بَاوَرِ نَدَشْتِ.

۲۵ اُونَا دَ خَيْمِهْ هَايِ خُو نِقِ نِقِ كَدِ

و اَزِ اَيْدِ خُدَاوَنْدِ نَشُدْ.

۲۶ اَمْزِي خَاظِرِ اُو دِسْتِ خُو رِهْ بَالِهْ كَدِهْ قَسْمِ خُوْرِدِ

كِهْ اُونَا رِهْ دَ بِيَابُو سِرْنِگُوْنِ مُونِهْ

۲۷ و اَوْلَادِهْ اَزُو رِهْ دَ مِيْنِكَلِ مِلَّتِ هَا پُوْرْتِهْ كَدِهْ

دَ پَگِ سِرْزِمِينِ هَا تِيْتِ-پَرَكِ مُونِهْ.

۲۸ اَوْخْتِهْ اُونَا خُوْدِ رِهْ دَ بُتِ بَعْلِ فِغُوْرِ چَسْپِيْنْدِ

و اَمْزُو قُرْبَانِيْ هَا خُوْرِدِ كِهْ دَ مُرْدِهْ هَا تَقْدِيْمِ شُدْدْ؛

۲۹ اُونَا قَدِ كَارَايِ خُو قَارِ خُدَاوَنْدِ رِهْ بَالِهْ اُوْرْدِ

و مَرَضِ وُبَا دَ بَيْنِ اَزُو تِيْتِ شُدْ.

۳۰ اَوْخْتِهْ فِيْنِحَاسِ اَيْسْتِهْ شُدْ و قِضَاوَتِ رِهْ دَ جَايِ اُوْرْدِ

و مَرَضِ وُبَا قُوِيْ شُدْ.

^a ۱۰۶:۲۲ ازى كه حام باچه نوح، بابه كلون مصرىا بود، سرزمين مصر د نام «سرزمين حام» ام ياد موشد.

۳۱ و ای کارِ ازوِ بلده شی یگِ عملِ عادِلانه حساب شد
نسلِ آندر نسل تا ابدُالاباد.

۳۲ اونا دَ نزدیکِ آوهای مِریبا خُداوند ره غَضَبناکِ کد،

دَ اندازِه که بخاطرِ ازوا دَ موسیٰ ضررِ رسید؛

۳۳ چُون اونا روحِ موسیٰ ره دَ شور اُورد

و او قد لَبای خُو تورای ناسنجیده گُفت.

۳۴ اونا قومِ ها ره نابُود نکد

امو رقمِ که خُداوند دَ بِلِه ازوا امرِ کُدد؛

۳۵ بلکه اونا قد مِلّتِ ها ایل-و-غیل شد

و راه-و-کارِ ازوا ره یادِ گِرفت.

۳۶ اونا بُتِ های ازوا ره عِبادتِ کد

که امو بُتِ ها بلده ازوا یگِ دامِ جور شد.

۳۷ اونا باچه ها و دُخترِونِ خو ره

بلده جنیاتِ قُربانیِ کد.

۳۸ اونا خُونِ بے گُناه ره ریختند،

خُونِ باچه ها و دُخترِونِ خُو ره،

که اونا ره بلده بُتِ های کِنعانِ قُربانیِ کد

و زمیِ قد خُونِ ازوا اَلُوده شد.

۳۹ دَ امزیِ رقمِ اونا دَ وَسِیلِه کارایِ خُو نَجِس شد

و اونا تَوَسُطِ اعمالِ خُو خود ره زِناکارِ جورِ کد.

۴۰ امزی خاطر آتیشِ قارِ خُداوندِ دَ ضِدِ قَوْمِ شِیِ دَرِ گِرِفَتِ
و اُو از میراثِ خُو نَفَرَتِ کد.

۴۱ خُداوندِ اُونَا رِه دَ دِسْتِ مِلَّتِ هَا تَسْلِیْمِ کد
و کَسایِ کِه ازوا نَفَرَتِ دَشْتِ دَ بِلِه ازوا حُکمرانیِ کد.

۴۲ دُشمنایِ ازوا دَ بِلِه ازوا ظُلمِ کد
و اُونَا دَ تِیِ دِسْتِ دُشمنَا خَار-و-ذَلِیلِ شُد.

۴۳ چنْدِینِ دَفْعَه خُداوندِ اُونَا رِه خِلاصیِ دَد،
لِیکنِ اُونَا دَ مَشوَرَه یِگْدِیگَه خُو شوَرِشِ کد
و دَ وَسِیْلَه گُناهِ خُو خَار-و-ذَلِیلِ شُد.

۴۴ باوْجُوْدِ اَزی، وَخْتِیکَه نالِه-و-فِرِیادِ ازوا رِه شِنِید،
اُو دَ مُشْکِلاتِ-و-سَخْتیِ ازوا نَظَرِ کد.

۴۵ چُونِ عَهْدِ خُداوندِ قَد ازوا دَ یَادِ شِیِ بُوْد
و دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ بَے اِنْدازِه خُو دَ بَرابِرِ ازوا گُذِشْتِ کد.

۴۶ اُو باعِثِ شُد تا پِگِ کَسایِ کِه اُونَا رِه اَسِیْرِ کُد،
دَزوا رَحْم-و-دِلْسوزیِ کَنه.

۴۷ آیِ خُداوندِ، خُدايِ مو، مو رِه نِجاتِ بَدیِ

و از مِینْکَلِ مِلَّتِ هَا مو رِه جَمِ کُو
تا نامِ مُقَدَّسِ تُو رِه شُکْر-و-سِیاسِ بُگِیِ
و دَ سِتائِشِ تُو اِفْتِخارِ کَنیِ.

۴۸ حَمْد-و-ثَنَا دَ خُداوندِ، خُدايِ اِسْرَائِیلِ،

از اَزَل تا اَبَدُالاباد.

بیل که پگِ مردَم بُگیه: «آمین!»

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

بَخْشِ پَنجَم

شُکرگُزاری بِلدِه خِلاصی از مُشکِلات

۱ خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگید، چراکه او نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۲ بیل که امی ره بازخِرید شُدِه های خُداوند بُگیه

اُمُو کسا که خُداوند اُونَا ره از دِستِ دُشمو بازخِرید کد

۳ و اُونَا ره از سرزمین ها جم کد،

از شَرَق و غَرَب، از شمال و از جَنُوب.^a

۴ بعضی ها دَ بیابونِ خُشک سرگردو شُد

و راهِ شاری ره که جای بُود-و-باش بَشه، پیدَا نَتَنست.

۵ اُونَا گُشنه و تُشنه شُد

و جانِ ازوا دَ وُجُودِ ازوا از حال رفت.

۶ اوخته اُونَا دَ غَیْتِ مُشکِلات-و-سختی خُو دَ پِیشِ خُداوند ناله-و-فِریاد کد

و او اُونَا ره از پَریشانی های ازوا خِلاص کد.

۷ خُداوند اُونَا ره از راهِ راست هِدایت کد،

تا اُونَا دَ شاری دَر اَمَد که جای بُود-و-باش بُود.

^a ۱۰۷:۳ دَ جای «جَنُوب» دَ زَبونِ عِبرانی «دریا» نوشته یه.

۸ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمتِ شی شُکر-و-سپاس بُگیه
و بخاطرِ کارای عجیب شی که او بلده بَنی آدم انجام دده،
۹ چراکه او جانِ تُشنه ره سیرآو مونه
و جانِ گُشنه ره قد چیزای خُوب سیر مَوکنه.

۱۰ بعضی ها دَ تریکی و سایه مرگ ششت،
دَ بَندِ ظلم و زنجیرای آینی؛

۱۱ چراکه اونا قد کلامِ خُدا مُخالفت کدُ
و مشورَه قادِرِ مُتعال ره خار-و-حقیرِ حساب کدُ.

۱۲ پس خُدا دل های ازوا ره دَ زیرِ بارِ رَحمتِ سخت خَم کد؛
اونا لخشید و هیچ مددگاری نَبُود.

۱۳ اوخته اونا دَ غَیبتِ مُشکلات-و-سختی خُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد
و او اونا ره از پریشانی های ازوا نجات دد.

۱۴ خُداوند اونا ره از تریکی و سایه مرگ بُرو اُورد
و زولانه های ازوا ره میده کد.

۱۵ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمتِ شی شُکر-و-سپاس بُگیه،
و بخاطرِ کارای عجیب شی که او بلده بَنی آدم انجام دده.

۱۶ چراکه او درگه های بورنزی ره میده کده
و پُشت بَند های آینی ره پاره.

۱۷ بعضی ها لَوّده شُده راه های سرکشی ره اِنْتخاب کد
و بخاطرِ شرارت های خُو دَ مُصیبتِ گِرِفْتار شُد.

۱۸ جانِ ازوا از هر رقم خوراک کِرک مَوکد

و اونا دَ درگه های مَرگ نزدیک شُدَد.

۱۹ اُوخته اونا دَ غَیْتِ مُشکِلات-و-سختی خُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد

و اُو اونا ره از پَریشانی های ازوا نِجات دَد.

۲۰ اُو کلام خُو ره رَبی کد و اونا ره شفا دَدَه

از نابودی خلاصی دَد.

۲۱ بیبل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمت شی شُکر-و-سپاس بُگیه

و بخاطرِ کارای عَجیب شی که اُو بِلدِه بنی آدم انجام دَدَه.

۲۲ و بیبل که اونا قُربانی های شُکرگزاری تقدیم کُنه

و کارای ازو ره قد خوشحالی نقل کُنه.

۲۳ بعضی ها قد کِشتی ها دَ دریا رفت

و دَ آو های کَلو مشغُولِ کار-و-بار شُد.

۲۴ اونا کارای خُداوند

و اعمالِ عَجیبِ ازو ره دَ غَوُجی دریا دید.

۲۵ چُون اُو توره کُفت و بادِ طوفانی پَیدا شُد

که جلیه های دریا ره دَ شور اُورد.

۲۶ اونا سُون آسمو باله مورفت

و دَ غَوُجی دریا تاه میمَد،

دَ امزُو واقِعِه بَد، خُونِ کِشتی وانا دَ جان شی خُشک شُدَد.^a

۲۷ اونا رقمِ آدمای نَشه چَپه مُوشُد و باله مُوشُد

و عقلِ ازوا از کار اُفتَدَد.

۲۸ اُوخته اونا دَ غَیْتِ مُشکِلات-و-سختی خُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد

^a ۱۰۷:۲۶ دَ جای «خُونِ ازوا خُشک» شُدَد دَ زیونِ عبرانی «جانِ ازوا آو شُدَد» نوشته یه.

و اُو اونا ره از پَریشانی های ازوا بُرو اُورد.

۲۹ خُداوند طوفان ره بَند کد

و جَلپه ها آرام شُد.

۳۰ اوخته اونا خوش شُد، چراکه جَلپه ها آرام شُد

و اُو اونا ره دَ بندری که مقصدِ ازوا بُود رَسند.

۳۱ بیبل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمت شی شُکر-و-سپاس بُگیه

و بخاطرِ کارای عَجیب شی که اُو بَلدِه بنی آدم انجام دَدِه.

۳۲ و بیبل که اونا دَ مینکلِ جماعتِ مردُم خُداوند ره حمد-و-ثنا بُگیه

و اُو ره دَ مجلسِ ریش سفیدا ستایش کُنه.

۳۳ اُو دریاچه ها ره دَ بیابو تبدیل مونه

و چشمه های اُو ره دَ زمینِ تُشنه-و-خُشک؛

۳۴ و زمینِ حاصلخیز ره دَ شوره زار،

بخاطرِ شرارتِ باشنده های شی.

۳۵ اُو بیابو ره دَ نُورِ های اُو تبدیل مونه

و زمینِ خُشک ره دَ چشمه های اُو؛

۳۶ اُو آدمای گُشنه ره دَ اُونجی جای-د-جای مونه

تا اونا بَلدِه بُود-و-باش خُو یگ شار آباد کُنه.

۳۷ اونا زمینای خُو ره کِشت مونه و دَ باغ های انگُور خُو تاک میسُندنه،

و حاصلِ بے اندازه دَ دِست میره.

۳۸ خُداوند اونا ره بَرکت میدیه تا تعدادِ ازوا غَدِر کَلو شُنه

و نَمیله که گله-و-رمه ازوا کم شُنه.

۳۹ وختیکه تعدادِ ازوا کم شنه
 و اونا دَ وسیله ظلم و مُشکِلات و غَم خار-و-ذلیل شنه،
 ۴۰ خُداوند دَ بِلِه حُکمرانا خاری-و-ذلت میره
 و اونا ره دَ بیابونی که هیچ راه ندره سرگردو مونه؛
 ۴۱ لیکن آدمای مُحتاج ره از مُصیبت بُرو میره
 و خانوارِ ازوا ره رقمِ رمه ها کلو موكنه.
 ۴۲ آدمای راستکار ای ره مینگره و خوشحال موشه،
 و لے تمامِ آدمای شَریر^a دان خُو ره بسته مونه.

۴۳ کی دانا آسته؟ بیل که هر آدم دانا دَ امزی باره فکر کنه
 و رحمت های خُداوند ره پی بُره.

دُعا بلده پیروزی دَ خلافِ دُشمننا

سرود. زبور داوود.

۱ آی خُدا، دل مه مُستَحکم-و-اُستوار آسته،
 ما قد تمام و جُود خُو^b سرود میخانم و ساز میزنم.
 ۲ آی چنگ و بربط بیدار شنید؛
 ما روشنی صُبح ره بیدار مومم.
 ۳ آی خُداوند، ما دَ مینکل قوم ها تُو ره شکر-و-سپاس موكیم
 و دَ بین مردم ما بلده تُو سرودِ ستایش میخانم،
 ۴ چراکه رحمت تُو بزرگ آسته، باله تر از آسمونا،

^a ۱۰۷:۴۲ دَ جای «تمامِ آدمای شَریر» دَ زبونِ عبرانی «شرارت» نوشته یه. ^b ۱۰۸:۱ دَ جای «قد

تمام و جُود خُو» دَ زبونِ عبرانی «قد جلال خُو» نوشته یه.

و وفاداری تُو دَ اُورِها مِیرِسه.

۵ آی خُدا، دَ عالمِ باله مُتعالِ شو
و بزرگی-و جلالِ تُو دَ بلِه تمامِ زمی بشه!
۶ دَ وسیلهِ دِستِ راستِ خُو خلاصیِ بدی و دُعایِ مَره قَبولِ کُو
تا کسایِ ره که تُو دوستِ دَری نِجاتِ پِیدا کُنه.

۷ خُدا از جایگاهِ مُقَدَّسِ خُو گپِ زده کُفت:
”قد خوشیِ شِکیم ره تقسیمِ مُونُم
و دَرّه سُکوتِ ره اندازه مِیگیرم.

۸ جِلعاد از مه یه و مَنَسیِ دَزمه تعلقِ دَره؛
اِفرایم کوله آینی مه آسته
و یهُودا تِیاقِ پادشاهی مه.

۹ موآبِ تِی دِستی مه یه؛
دَ اِدومِ کوشِرِه خُو ره پورته مُونُم
و دَ بلِه فَلَسطینِ پیروزمندانِه چِیغِ مِیرَنُم.”

۱۰ کیِ آسته که مَره دَ شارِ دیوالدارِ داخلِ کُنه؟
کیِ آسته که مَره سُونِ اِدومِ راهنماییِ کُنه؟
۱۱ آیا تُو نیستیِ آی خُدا، که مو ره دُورِ پورته کدے
و دِیگه قد لشکرهایِ مو بُر شده نَموری، آی خُدا؟
۱۲ مو ره دَ مُقابِلِ دُشمو کومکِ کُو،
چراکه کومکِ اِنسانِ بے فایده آسته.

۱۳ قد خُدا مو پیروز موشی،
چُون او آسته که مُخالِفای مو ره پایمال مونه.

شِکایتِ مَرَدِ رَنجِ دِیده

بلده سردسته خاننده ها. زُور داوود.

۱ آی خُدای که تُو ره حمد-و-ثنا مُوگیم،
چُپ نَشی،

۱۰۹

۲ چراکه دانِ آدمِ شَریر و آدمِ فَریبکار دَ ضِدِ مه واز شُدِه
و قد زبونِ دروغگوی دَ خِلافِ مه توره مُوگیه.

۳ قد تورای پُر کینه مَرِه گِردگیره کده
و بے دَلیلِ قد مه جنگِ مونه.

۴ دَ عِوضِ دوستی مه، اونا قد ازمه مُخالِفَتِ مونه،
لیکن ما دَ حَقِّ ازوا دُعا مُومم.

۵ اونا اَجْرِ نیکی مَرِه قد بدی میدیه
و جوابِ مَحَبَّتِ مَرِه قد نَفَرَتِ.

۶ اونا مُوگیه: ”آدمِ شَریر ره دَ ضِدِ اَزُو باله کُو
و بیل که آدمِ تَهَمَتِ گَر دَ دِستِ راستِ شی ایسته شُنه.

۷ وختیکه محاکمه مُوشه، مُجرِمِ شِنَخْتِه شُنه
و دُعاِ شی گُناهِ حسابِ شُنه.

۸ روزای عُمَرِ شی کوتاه بَشه

و مسئُولیتِ شی ره دِیگه نفر بگیریه؛

۹ بچکیچای شی یَتیمِ شُنه

و خاتون شی بیوه.

۱۰ بیل که بچکیچای شی آواره شده گدایی کُنه
و از خرابه های خُو بُر شده نان بَطَلَبه.

۱۱ کسی که قرض دده، تمام دارایی شی ره بگیره
و مردمای بیگنه حاصلِ زحمت شی ره غارت کُنه.

۱۲ هیچ کس دَ حَقِ اَزُو مِهْربانی نَکُنه
و هیچ کس دَ یَتیمای شی دِلَسوز نَبَشه.

۱۳ بیل که سلسله خانوار شی قَطع شُنه
و نام-و-نشان شی دَ نسلِ آینده نَبَشه.

۱۴ بیل که شرارتِ باهه-کلونای شی دَ حُضُورِ خُداوند دَ یاد اُورده شُنه
و گُناهِ آبه شی هرگز پاک نَشُنه.

۱۵ بیل که اُمُو گُناهها دایم دَ پیشِ نظرِ خُداوند بَشه
تا یاد-و-بُودِ ازوا ره از زمی ریشه-کَن کُنه،

۱۶ چراکه رَحَم کدو ره دَ یاد خُو نُوَرِد،

بلکه آدمای غریب و مُحْتَاج و دِلْمیدِه ره
تا دَم مرگِ ازوا دُمبال کد.

۱۷ ازی که نالت کدو ره خوش دَشْت،

بیل که نالت دَ بَلِه خود شی بییه؛

و ازی که دَ بَرکت دَدُو دِلچسپی نَدَشْت،

بیل که بَرکت، اَزُو دُور بَشه.

۱۸ اُو نالت ره رَقَمِ کالا دَ جان خُو کد،

پس بیل که نالت رَقَمِ آو دَ وُجُود شی داخِل شُنه

و رَقَمِ روغو دَ اسْتُغونای اَزُو.

۱۹ بیل که نالتِ رِقْمِ چِپِنی بَشه که دَ گِرْد خُو مِیپِیچِنه
و مِثِلِ کمرِ بِنْدی که همیشه دَ کمرِ خُو بسته مونه.

۲۰ بیل که امی چیزا جَزایِ مُخالفایِ مه از طرفِ خُداوند بَشه،

جَزایِ امزُو کسا که دَ ضِدِ جانِ مه تورایِ بَدِ مُوگیه.

۲۱ لیکن تُو آیِ خُداوند، خُدایِ مه،

بخاطرِ نامِ خُو دَ خُو بیِ مه عملِ کُو؛

و ازی که رَحمتِ تُو نیکو آسته، مَره خِلاصیِ بَدی،

۲۲ چراکه ما غریب و مُحتاجِ اَسْتُم

و دِلِ مه دَ و جُودِ مه پاره پاره یه.

۲۳ ما رِقْمِ سایه دَمِ بیگاهِ دَ حالِ تیرِ شُدو اَسْتُم

و مِثِلِ مَلَخ، رانده شُدیم.

۲۴ زانوهایِ مه از خاطرِ روزهِ گِرِفْتو مِیلِرزه

و جِسْمِ مه لاغر-و-بَدحالِ شُدو.

۲۵ ما رِیشخندِ مُخالفایِ خُو شُدیم؛

اونا وختیکه مَره مینگره، سرِ خُو ره شور میدیه.

۲۶ آیِ خُداوند، خُدایِ مه، مَره کومک-و-یاریِ کُو؛

دَ مُطابقِ رَحمتِ خُو مَره نِجاتِ بَدی

۲۷ تا اونا بَدنه که ایِ کارِ دِسْتِ از تُو یه

و تُو آیِ خُداوند، ایِ کارِ ره انجامِ دَدو.

۲۸ بیل که اونا نالتِ کُنه، لیکن تُو بَرکتِ بَدی؛

وختیکه اونا دَ ضِدِ مه باله موشه، بیل که شرمنده شنه،

مگم خدمتگار تُو خوشحال بَشه.

۲۹ بیل که مُدعیای مه قد رسوایی پوشنده شُنه
و شرمندگی خُو ره رقم چَپِن آلی بپوشه.

۳۰ ما قد دان خُو از خُداوند کَلو شُکرگُزاری مُونُم؛

ما دَ مینکلِ جماعتِ کُته اُو ره حمد-و-ثنا مُوگیم،

۳۱ چرکه اُو دَ دِستِ راستِ آدمِ مُحْتَاج ایسته مُوشه

تا اُو ره از چنگِ کسای نِجاتِ بَدیه که بَلدِه گِرِفْتونِ جانِ اَزُو فِتوا میدیه.

خُداوند و پادشاهِ اِنْتِخابِ شُدِه اَزُو

زبُورِ داوُود.

۱ خُداوند دَ مَولای^۱ مه گُفت: ”دَ دِستِ راستِ مه بَشی

تا دُشمنای تُو ره تَی پَیی زیرِ پایِ تُو جور کُئم.“[‡]

۲ خُداوند تَیاقِ قُوتِ تُو ره از صَهیونِ دِراز مُونه.

دَ مینکلِ دُشمنای خُو حُکمرانی کُو.

۳ قَومِ تُو داوطلبانه خود ره پیشِ مُونه،

دَ روزی که قد شِکوهِ مُقَدَّسِ لَشکرِ خُو ره رهبری کُنی؛

از دِلِ صُبحِ جوانایِ تُو رقمِ شبنمِ دَ پیشِ تُو مییه.

۴ خُداوند قَسمِ خورده و پَشیمو نَمُوشه که،

^۱ ۱۱۰:۱ دَمزی آیه داوُود دَ باره یگ پادشاه پیشگویی مُونه که از نسل شی مییه و قُدرتِ روحانی دَره.

[‡] ۱۱۰:۱ متی؛ ۴۴-۴۳:۲۲ اعمالِ رَسُولا. ۳۵-۳۴:۲

”تو تا ابد پیشوا آستی، د مقامِ ملکی صدق.“

۵ خُداوند د دِستِ راستِ تُو آسته؛

أو د روزِ غَضَبِ خُو پادشایو ره تکه-و-پرچه مونه.

۶ او د بِلَه مِلَّتِ ها قضاوتِ مونه

و سرزمینِ ازوا ره پُر از لاشِ ها موكُنه

و كنه-سرایِ ازوا ره د سراسرِ زمی تکه-و-پرچه مونه.

۷ پادشاه از جویِ بَغْلِ راهِ او وُچی مونه؛

دمزیِ رقمِ او قُوْتِ یافته سرِ خو ره باله موكُنه.

د ستایشِ خُداوند

۱ حمد-و-ثنا د خُداوند!

خُداوند ره قد تمامِ دِلِ خُو شُکر-و-سپاسِ موكُیم،

د جَمِ آدمایِ نیک و د مینکلِ جمعیتِ شی.

۲ کارایِ خُداوند بزرگِ آسته؛

کسایِ که ازوا خوشیِ حاصلِ مونه، د باره شی تحقیقِ موكُنه.

۳ کارایِ ازو پُر از شکوه و جلالِ آسته

و عدالتِ شی تا ابدِ پایدارِ مومنه.

۴ او کارایِ عجیبِ خُو ره د عِنوانِ یادگارِ باقیِ ایشْت؛

خُداوند پُرْفیض و رحیمِ آسته.

۵ او بِلَدِه کسایِ که ازو ترسِ دَره، روزیِ میدیه؛

او عهدِ خُو ره تا ابدِ د یادِ خُو نگاهِ مونه.

۶ او قُدرتِ کارایِ خُو ره بِلَدِه قَوْمِ خُو د زمانیِ نشو دد

که میراثِ مِلَّتِ ها ره دَزوا بَخشید.
 ۷ کارای دِستای اَزو پُر از راستی و اِنصاف آسته
 و پِگِ احکام شی قابلِ اِعْتِماد.
 ۸ اونا پایدار آسته تا اَبَدْ اَلْاَباد
 و قد راستی و عدالت اِجرا مُوشه.
 ۹ اَو نِجَات^۹ ره بَلَدِه قَوْمِ خُو رِبِی کد
 و عهْدِ خُو ره تا اَبَدْ قد ازوا ضَمَانَتِ کد.
 نامِ اَزو مُقَدَّس و باهِیَّتِ آسته.
 ۱۰ ترس از خُداوند شُرُوعِ حِکْمَتِ آسته؛
 تمامِ کسای که احکامِ اَزو ره دَ جای میره دَرک-و-فهمِ خُوبِ دَره.
 حمد-و-تَناءِ خُداوند تا اَبَدْ باقی آسته!

کامیابی آدمِ خُدا ترس

۱۱۲ حمد-و-تَناءِ دَ خُداوند!
 نیک دَ بَخْتِ کسی که از خُداوند ترس دَره
 و از احکامِ اَزو خوشی کَلو حاصلِ مُونه.
 ۲ اَوْلادِه اَزو دَ رُوی زمی قُدْرَتْمَنْدِ مُوشه؛
 آدمای نیک دَ هر نسل بَرکَتِ پیدای مُونه.
 ۳ مال و دارایی دَ خانِه اَزو مِیبه
 و نیکوکاری شی تا اَبَدْ باقی مُومنه.
 ۴ نُورِ بَلَدِه آدمای راستکار دَ تَرِیکی روشنی مُونه،
 بَلَدِه هر کسی که رِجیم و بَخشِنده و نیکوکار آسته.

^۹ ۱۱۱: ۹ دَ جای «نِجَات» دَ زبونِ عِبْرانی «فِدیَه» یعنی «بازخرید» نوشته یه.

- ۵ آدمی که مهربو و قرض دهنده یه
و د کارای خو با انصاف آسته، نیکبخت-و-کامیاب موشه.
- ۶ یقیناً آدم عادل هرگز تکان نموخوره؛
أو تا ابد د یاد ها باقی مومنه.
- ۷ أو از خبر بد ترس نموخوره؛
دل ازو مستحکم آسته و د خداوند توکل دره.
- ۸ دل ازو استوار آسته و او ترس نموخوره؛
د آخر پیروزی خو ره د بله دشمنای خو مینگره.
- ۹ أو بخش کده د غربا میدیه،
نیکی ازو تا ابد باقی مومنه؛
شاخ^a ازو با عزت بلند موشه.
- ۱۰ آدم شیر ای ره مینگره و قار شی باله مییه،
أو دندونای خو ره خیده تباه موشه؛
آرزوی آدم شیر د هیچ برابر موشه.

مُحَبَّتِ خُداوند بِلَدِه مَظْلُومِ

- ۱ حمد-و-شنا د خداوند!
۱۱۳
ای خدمتگاری خداوند، حمد-و-شنا بگید،
نام خداوند ره حمد-و-شنا بگید!
۲ نام خداوند متبارک باد،
از آلی تا ابدالاباد!
۳ از جای بر شدن آفتو تا جای ششتون شی

^a ۱۱۲:۹ مقصد «شاخ» د اینجی «مقام و قدرت» آسته.

نام خُداوند ره ستایش کُنید!

۴ خُداوند دَ بِلِه تمامِ مِلَّتِ ها مُتعالِ آسته

و بزرگی-و-جلالِ شی دَ بِلِه آسمونا.

۵ کیِ رقمِ خُداوند، خُدایِ مو آسته

که دَ عالمِ باله ششسته،

۶ رقمِ امزُو که خود ره خَم کده

تا سُونِ آسمونا و زمی توخ کُنه؟

۷ او آدمایِ غریبِ ره از خاکِ باله مونه

و مُحْتَاجِ ره از کوڈِ خِگِشترِ رُستِ مَوکُنه

۸ تا اونا ره قد کُنه-کلونا بِشندنه،

قد کُنه-کلونایِ قَوْمِ خُو.

۹ او خائونِ سَنده ره صاجِبِ خائوارِ جورِ مونه،

یگِ آبه خوشحالِ که بچکیچایِ گلو دَره.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

یادآوری بُرِ شُدو از مِصر

۱ وختیکه اسرائیل از مِصر بُرِ شُد،

خائوارِ یعقوب از مینکلِ قومی که زبون شی بیگنه بُود،

۲ یهُودا جایگاهِ مُقدّسِ خُدا^a شُد

و اسرائیل مُلکِ سلطنتِ اَزُو.

^a ۲: ۱۱۴ دَ جای «خُدا» دَ زبونِ عبرانی «اَزُو» نوشته یه.

۳ دریای سُرخ دید و دُوتا کد؛
دریاچه اُردُن پَسکی رفت.
۴ کوه ها رقم قُوج ها دَ قِرْتک زَدو شد
و تِپه ها مِثِلِ باره‌گو.

۵ چی شُد، آی دریا، که دُوتا کدی؟
و آی دریاچه اُردُن که پَسکی رفتی؟
۶ آی کوه ها که رقم قُوج ها
و آی تِپه ها که مِثِلِ باره‌گو دَ قِرْتک زَدو شُدید؟

۷ آی زمی، دَ لَرزه بیه دَ حُضُورِ خُداوند،
دَ حُضُورِ خُدای یَعْقُوب
۸ که قاده ره دَ نُورِ آو تَبْدیل کد
و سَنگِ خارا ره دَ چِشمِه آو.

دَ وَصِفِ خُدای حَقِیقِی

۱ مو ره نَه، آی خُداوند، مو ره نَه،
بَلِکِه نامِ خود خُو ره بُزُرگی-و-جَلالِ بَدی،

۱۱۵

بِخاطِرِ رَحْمَتِ و وَفاداری خُو!

۲ چرا مِلَّتِ ها بُگیه:

”خُدای ازوا کُجا آسته؟“

۳ خُدای مو دَ عَالِمِ باله یَه،

هر چِیزی ره که خاست-و-اراده کُنه انجام مِیدیه.

۴ بُت های ازوا نُقره و طَلَا یَه،
 کارِ دِستایِ اِنسان .
 ۵ اُونَا دانِ دَره، و لے توره کُفته نَمیتنه،
 چیمِ دَره، و لے دِیده نَمیتنه .
 ۶ اُونَا گوشِ دَره، و لے شِنیده نَمیتنه،
 پینیِ دَره، و لے بُویِ کده نَمیتنه .
 ۷ اُونَا دِستِ دَره، و لے حِسِ کده نَمیتنه،
 پایِ ها دَره، و لے راهِ رفته نَمیتنه
 و از کُتوکِ حُوِ آوازِ امِ بُرِ نَمیتنه .
 ۸ کسایِ که اُونَا ره جورِ مُونه، رقمِ ازوا آسته
 و امِ هر کسِ که دَزوا تَوکُلِ مُونه .

۹ آیِ اِسْرَائیلِ، دَ خُداوندِ تَوکُلِ کُو؛
 اُو مَدَدگارِ و سِپَرِ شُمُو^a آسته .
 ۱۰ آیِ خانَوارِ هارُونِ، دَ خُداوندِ تَوکُلِ کُنید؛
 اُو مَدَدگارِ و سِپَرِ شُمُو آسته .
 ۱۱ آیِ کسایِ که از خُداوندِ ترسِ دَرید، دَ خُداوندِ تَوکُلِ کُنید؛
 اُو مَدَدگارِ و سِپَرِ شُمُو آسته .

۱۲ خُداوندِ مو ره دَ یادِ حُوِ دَره؛ اُو مو ره بَرکتِ مِیدیه .
 اُو خانَوارِ اِسْرَائیلِ ره بَرکتِ مِیدیه؛
 اُو خانَوارِ هارُونِ ره بَرکتِ مِیدیه؛

^a ۹:۱۱۵ دَ جایِ «شُمُو» دَ زَبونِ عِبرانیِ «ازوا» نِوشته یَه . دَ آیه هایِ ۱۰ و ۱۱ امِ عینِ چیزِ آسته .

۱۳ او کسای ره بَرکت می‌دیه که از خُداوند ترس دَره،
کُته و ریزه ره.

۱۴ خُداوند دَز شُمو پَریمو بَدیه،
دَ خودون شُمو و دَ بچکِیچای شُمو.
۱۵ شُمو بَرکت یافته های خُداوند بَشید
که او آسمو و زمی ره خَلق کد.

۱۶ آسمونا، آسمونای خُداوند آسته،
لیکِن زمی ره او دَ بنی آدم بخشیده.
۱۷ مُرده ها خُداوند ره سِتایش نُمونه،
و نه ام تمام کسای که دَ عالمِ خاموشی موره،
۱۸ بلکه مو خُداوند ره سِتایش مونی،
از آلی تا اَبَد.
حمد-و ثنا دَ خُداوند!

شُکرگزاری بَلدِه خلاصی از مَرگ

۱ خُداوند ره دوست می‌دئم،
چراکه او آواز و ناله-و فریاد مَره شنید.
۲ ازی که او گوش خُو ره سُون ازمه گِرِفت،
دَ تمام روزای عُمَر خُو، ذِکِرِ اَزُو ره مَوکنم.
۳ ریسپونای مَرگ دَ گرد مه پیچ خورد،
فِشار های عالمِ مُردا مَره دَ چنگ خُو گِرِفت؛

ما گرفتارِ پریشانی و غم شدیم.
۴ اوخته نامِ خداوند ره گرفته گوی کدم:
”ای خداوند، جان مَره نجات بَدی!“

۵ خداوند پُرْفَیض و عَادِلِ آسته؛
خُدایِ مو رَجِیم آسته.

۶ خداوند از آدمای ساده‌دلِ مُحَافِظَتِ مُونه؛
وختیکه ما خار-و-ذلیل بُودم، اُو مَره نجات دَد.

۷ آی جان مه، بسم آسوده شو،

چراکه خداوند دَ حق تُو خُوبی کده؛

۸ امو که جان مَره از مرگ خلاصی دَد،

چیمای مَره از آویدده و پایای مَره از لخشیدو.

۹ ما دَ حُصُورِ خُداوند،

دَ زمینِ زنده ها راه مورم.

۱۰ ما دَ خُداوند ایمان دَشْتُم، وختیکه گُفْتُم:

”ما دَ مُصِیبتِ آسْتُم!“

۱۱ دَ غَیْتِ پریشانی خُو گُفْتُم:

”پگِ اِنسان ها دروغگوی آسته.“

۱۲ دَ خُداوند چی دَده میتنم،

دَ عَوْضِ تمامِ اِحسانِ های که دَ حقِ ازمه کده؟

۱۳ ما جامِ نجات ره باله مُونم

و نامِ خُداوندِ ره گِرفته شُکر-و-سپاسِ مُونم،
۱۴ ما نذرِ های خُو ره دَ خُداوندِ آدا مُونم،
دَ حُصُورِ پَگِ قَومِ اَزُو.

۱۵ مرگِ مومنینِ خُداوند،
دَ نظرِ شیِ سُبُک-و-ساده نیبیه.
۱۶ آیِ خُداوند، ما خِدمتگارِ تُو اَسْتُم؛
ما خِدمتگارِ تُو و باچه کنیزِ تُو اَسْتُم؛
تُو بَند-و-زنجیرایِ مَره واز کدی.

۱۷ ما قُربانیِ شُکرگُزاریِ دَزتُو تقدیمِ مُونم
و نامِ تُو ره گِرفته، آیِ خُداوند، عِبادتِ مُونم.
۱۸ ما نذرِ های خُو ره دَ خُداوندِ آدا مُونم،
دَ حُصُورِ تمامِ قَومِ شی،
۱۹ دَ حَولیِ های خانِه خُداوند،
دَ مَنه اَزتُو، آیِ اورُشَلیم.
حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

دَ سِتایشِ خُداوند

۱ آیِ پَگِ مِلَّتِ ها، خُداوندِ ره حمد-و-ثنا بَگید.
آیِ تمامِ قَومِ ها، اُو ره سِتایشِ کُنید.

۱۱۷

۲ چراکه رَحمتِ اَزُو دَ بِلِه اَزمو کَلو اَسْتِه
و وفاداریِ خُداوندِ تا اَبَدِ باقیِ مُومنه.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

شُکرگزاری بَلَدِه پیروزی

۱ خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگید، چراکه اُو نیکو یه
و رَحمت شی اَبَدی آسته.

۱۱۸

۲ بیلید که اسرائیل بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی آسته.“

۳ بیلید که خانوارِ هارون بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی آسته.“

۴ بیلید، کسای که از خُداوند ترس دَره بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی آسته.“

۵ دَ غَیْتِ مُشکِلات-و-سختی خُو خُداوند ره کوی کَدُم،

و خُداوند دُعای مَره قَبُول کد و مَره دَ جای پَراخ قرار دَد.

۶ خُداوند قد از مه یه، پس ترس نَمُوخوَرُم.

انسان دَ خِلاف مه چیز کار مِیتنه؟

۷ خُداوند طرفدار و مَدَدگار مه آسته؛

پس ما پیروزی خُو ره دَ بَلِه کسای مِینگرُم که از مه بد مَوبره.

۸ پَناه بُردو دَ خُداوند بَهرتر آسته

از تَوَکَل کدو دَ انسان.

۹ پَناه بُردو دَ خُداوند بَهرتر آسته

از تَوَکَل کدو دَ کُتَه کَلونا.

۱۰ پَگِ مِلَّتِ هَا مَرِهَ مَحَاصِرِهَ كَدِه،
 لِيكِنِ دَ نَامِ خُداوندِ رِفْتِه اُونَا رِه نَابُودِ مُوْنَم.
 ۱۱ اُونَا مَرِهَ مَحَاصِرِهَ كَدِه وَ چَارَدُورِ مَرِهَ گِرِفْتِه،
 لِيكِنِ دَ نَامِ خُداوندِ رِفْتِه اُونَا رِه نَابُودِ مُوْنَم.
 ۱۲ اُونَا رَقْمِ خِيَلِ زَمْبُورِ مَرِهَ مَحَاصِرِهَ كَدِ،
 لِيكِنِ اُونَا مِثْلِ آتِشِ خَارِ هَا دَ زُودِي كُلِّ شُد؛
 دَ نَامِ خُداوندِ، اُونَا رِه نَابُودِ كُدَم.
 ۱۳ اُونَا سَخْتِ دَ بِلِه مِه فِشَارِ اُورْدِ تَا بُفْتَم،
 لِيكِنِ خُداوندِ مَرِهَ كَوْمَكِ كَدِ.

۱۴ خُداوندِ قُوتِ وَ سَرُودِ مِه اَسْتِه؛
 اَوْ بَاعِثِ نِجَاتِ مِه شُدِه.
 ۱۵ آوازِ خُوشِي وَ پِيروزي
 دَ خِيْمِه هَايِ اَدْمَايِ اَدِلِ شِينِيْدِه مُوشِه:
 ”دِسْتِ رَاسْتِ خُداوندِ قُدْرَتْمَنْدَانِه عَمَلِ مُونِه.
 ۱۶ دِسْتِ رَاسْتِ خُداوندِ مُتَعَالَ اَسْتِه؛
 دِسْتِ رَاسْتِ خُداوندِ قُدْرَتْمَنْدَانِه عَمَلِ مُونِه.“

۱۷ مَا نَمُومَرْمُ، بَلِكِه زِنْدِه مُومِنَمُ
 وَ كَارَايِ خُداوندِ رِه نَقْلِ مُوْنَم.
 ۱۸ خُداوندِ مَرِهَ سَخْتِ سِرْزِنِشِ كَدِ،
 لِيكِنِ مَرِهَ دَ مَرِگِ تَسْلِيْمِ نَكَدِ.

۱۹ درگه های عدالت ره بِلده مه واز کُنید،
تا دَزوا داخِل شُدِه خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگِیم.

۲۰ ای درگه خُداوند آسته
که آدمای عادِل دَز شی داخِل مُوشه.
۲۱ تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگِیم که دُعای مَره قَبُول کدی
و باعِثِ نِجات مه شُدی.

۲۲ سنگی ره که اُستاکارا رَد کد،

سنگِ مُهمِ تادَو شُدِه. †

۲۳ ای کار ره خُداوند کده

و دَ نظرِ ازمو عَجیب آسته.

۲۴ ای روزی آسته که خُداوند جور کده؛

بِیید که دَزی روز خوشی کنی و خوشحال بَشی.

۲۵ ای خُداوند، لُطفاً مو ره نِجات بَدی!

ای خُداوند، لُطفاً کامیابی نصیب مو کو!

۲۶ مُبارک آسته کسی که دَ نامِ خُداوند مییبه.

مو از خانِه خُداوند شُمو ره بَرکت میدی.

۲۷ خُداوند، خُدا آسته

و اُو دَ بِله مو روشنی کده.

قُرَبانی عید ره قد رِسپونا دَ شاخای قُرَبانگاه بسته کُنید.

† ۲۲:۱۱۸ متی ۲۱:۴۲

۲۸ تُو خُدای مه آستی

و ما تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگیم؛

تُو خُدای مه آستی

و ما تُو ره سبتایش مُونم.

۲۹ خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگید، چراکه اُو نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی آسته.

پیریوی از کلام خُدا مایه نیکبختی آسته

۱

۱۱۹^a نیک دَ بَختِ کسای که راه-و-رفتار شی بے عیب آسته

و دَ مُطابقِ شریعتِ خُداوند رفتار مُونه.

۲ نیک دَ بَختِ کسای که فرمان های اَزو ره دَ جای میره

و قد تمامِ جان-و-دِل اُو ره طلب مُونه،

۳ کارِ بَد ام نَموکنه،

بلکِه دَ راه های خُداوند قَدَم مِیَزنه.

۴ خُداوندا، تُو دستُورای خُو ره حُکم کدی

تاکه مو اونا ره کاملاً دَ جای بیبری.

۵ بیل که راه های مه مُستَحکم-و-اُستوار شُنه

تا قانونای تُو ره دَ جای بیبرم.

۶ اوخته شرمِنده نَموشم،

^a ۱:۱۱۹ الف-بای عبرانی ۲۲ حرف آسته؛ و امی زبور دَ مُطابقِ الف-بای عبرانی ۲۲ بخش دَره که هر

بخش شی ۸ خط دَره و هر هشت خط قد عین حرفِ الف-بای عبرانی شروع مُوشه. مثلاً بخشِ اوّل هر

هشت خط قد حرفِ الف شروع مُوشه.

چراکه تمام احکام تُو ره دَ پیشِ نظر خُو میگیرم.
۷ تُو ره قد دِلِ راست سُکر-و-سپاس مَوگیم،
وختیکه احکام عادِلانه تُو ره یاد میگیرم.
۸ ما قانونای تُو ره دَ جای میرم،
مَره یکسره ایله نَکو.

ب

۹ آدمِ جوان چطور میتنه که راهِ خُو ره پاک نگاه کنه؟
دَ وسیله نگاهِ کدونِ کلام تُو.
۱۰ قد تمامِ دِل-و-جان خُو تُو ره طلب مُونم؛
نیل که از احکام تُو دُور شَمم.
۱۱ کلام تُو ره دَ دِلِ خُو نگاه کدیم
تا دَ ضدِ تُو گناه نَکنم.
۱۲ آی خُداوند، تُو ره ستایش مُونم،
قانونای خُو ره دَزمه یاد بَدی.
۱۳ یگِ قضاوتِ ها ره که از دان تُو بُر شده،
قد لبای خُو اعلان مُونم.
۱۴ ما از پیروی فرمان های تُو خوشحال موشم،
دَ اندازه تمام مال-و-دولتِ دُنیا.
۱۵ ما دَ باره دستورای تُو فکر مُونم
و راه های تُو ره دَ پیشِ نظر خُو میگیرم.
۱۶ ما از قانونای تُو لِدت موبرم
و کلام تُو ره پُرمشت نَموکنم.

ج

- ۱۷ دَ حَقِّ خِدْمَتِگَارِ خُو اِحْسَانِ كُو
تا زنده بُمَنَّم و کلام تُو ره دَ جای بیرم.
- ۱۸ چیمای مَرِه واز کُو
تا از شریعت تُو چیزای عجیب ره بِنِگَرَم.
- ۱۹ ما دَ رُوی زمی یگ بیگنه اَسْتَم،
احکام خُو ره از مه تاشه نِکُو.
- ۲۰ جان مه بخاطرِ شوقی که بلده قضاوت های تُو دره،
هر وخت دَ تَبِش اَسْتِه.
- ۲۱ تُو مردُمای مغرورِ لعنتی ره سرزنش مونی،
کسای ره که از احکام تُو سرپیچی مونه.
- ۲۲ نَنگ و رسوایی ره از مه دُور کُو،
چراکه ما فرمان های تُو ره نگاه مُونَم.
- ۲۳ اگرچه کنه کلونا یگجای ششسته دَ ضِد مه توطیه مونه،
لیکن خِدْمَتِگَارِ تُو دَ بارِه قانونای تُو فکر مونه.
- ۲۴ امچنان فرمان های تُو باعِثِ خوشی مه موشه،
اونا مُشاوِرای مه اَسْتِه.

د

- ۲۵ جان مه دَ خاک برابر شده،
مُطابِقِ کلام خُو زندگی مَرِه تازه کُو.
- ۲۶ ما از راه های خُو دَزْتُو نَقْل کَدُم و تُو مَرِه قَبُول کدی.

- قائونای خُو ره دَزمه یادِ بدی.
- ۲۷ طریقِ فرمان های خُو ره دَزمه بُفامَن،
اوخته ما دَ بارِه کارای عجیبِ تُو فکرِ مُونُم.
- ۲۸ جان مه از شِدَّتِ عَم ناله-و-فِغانِ مُونِه،
مُطابقِ کلامِ خُو مَرِه اُستوارِ کُو.
- ۲۹ راه های دروغِ ره از مه دُورِ کُو
شریعتِ خُو ره از رُوی لُطفِ دَزمه عطاِ کُو.
- ۳۰ ما راهِ وفاداری ره اِنْتِخابِ کدیم
و قضاوتِ های تُو ره دَ پیشِ نظرِ خُو گرفتیم.
- ۳۱ آی خُداوند، ما خود ره دَ فرمان های تُو میچسپَنُم؛
نیل که شرمنده شُنُم.
- ۳۲ ما دَ راهِ احکامِ تُو دَ تیزی قَدَمِ مِیَزَنُم،
چراکه تُو دِلِ مَرِه بِلدِه ازوا پِراخِ مونی.

۵

- ۳۳ آی خُداوند، راه-و-طریقِ قائونای خُو ره دَزمه یادِ بدی؛
اوخته ما اونا ره تا آخِرِ نگاهِ مُونُم.
- ۳۴ بِلدِه مه فامیدگیِ بدی تا شریعتِ تُو ره نگاهِ کَنُم
و اُو ره قد تمامِ دِلِ خُو دَ جای بیِرُم.
- ۳۵ مَرِه دَ راهِ احکامِ خُو هِدایتِ کُو،
چراکه ما ازوا لَدَتِ مَویرُم.
- ۳۶ دِلِ مَرِه سُونِ فرمان های خُو مایلِ کُو،
نَه سُونِ فایدهِ دُنیایی.

۳۷ چیمای مَره از دیدونِ چیزای بے فایده دُورِ بدی

و دَ وسیله راه های خُو زندگی مَره تازه کُو.

۳۸ وعده خُو ره دَ حقِ خِدمتگار خُو پُوره کُو،

بلده کسی که از تُو ترس دَره.

۳۹ رسوایی ره که از شی ترس دَرَم از مه دُور کُو،

چراکه قضاوت های تُو نیکو آسته.

۴۰ اینه، ما بلده احکام تُو شوق دَرَم،

دَ وسیله عدالت خُو زندگی مَره تازه کُو.

و

۴۱ آی خُداوند، رَحمت های خُو ره نصیب مه کُو

و دَ مطابقِ وعده خُو مَره نجاتِ بدی.

۴۲ اوخته ما میتنم جوابِ کسای ره بدیم که مَره طعنه میدیه،

چراکه ما دَ کلام تُو توکل دَرَم.

۴۳ کلامِ راستی ره کاملاً از دان مه نگیر،

چراکه اُمید مه دَ قضاوت های از تُو یه.

۴۴ ما شریعت تُو ره همیشه دَ جای میرم

تا اَبَدُالاباد.

۴۵ ما آزادانه قَدَم میزنم،

چون همیشه دَ طلبِ دستورای تُو آسَم.

۴۶ ما دَ حُضورِ پادشایو از فرمان های تُو توره موگیم

و شرمنده نموشم.

۴۷ خوشی مه دَ پُوره کدونِ احکامِ از تُو یه

که ما اونا ره دوست دَرَم.
۴۸ ما احکام تُو ره احترام مُونُم،^a چراکه دوست دَرَم
و د باره قانونای تُو فکر مُونُم.

ز

۴۹ وعده خُو ره که قد خدمتگار خُو کددی، د یاد خُو بیرو،
چراکه د وسیله ازو مَره امید ددی.
۵۰ تسلی مه د غَیتِ مُصِیبتِ امی آسته
که وعده تُو زندگی مَره تازه مونه.
۵۱ آدمای مغرور مَره کلو ریشخند مونه،
لیکن ما از شریعت تُو روی گردو نموشم.
۵۲ آی خُداوند، قضاوت های تُو ره که از قدیم آسته،
د یاد خُو میزَم و خود ره تسلی میدیم.
۵۳ از شدتِ قار در میگیرم
و ختیکه آدمای شریب شریعت تُو ره ایله مونه.
۵۴ قانونای تُو سرود های مه آسته
د هر جای که خانه مه بشه.
۵۵ آی خُداوند، د غَیتِ شاو نام تُو ره یاد مُونُم
و شریعت تُو ره د جای میزَم.
۵۶ ای عادت مه شُده،
چراکه دستورای تُو ره نگاه کدیم.

^a ۴۸:۱۱۹ د زیونِ عبرانی اینی رقم نوشته یه: "ما دِستای خُو ره بلده احکام تُو باله مُونُم."

ح

- ۵۷ آی خُداوند، تُو اِنْتِخَابِ مِه اَسْتِی؛
 ما وعده مُونُم که کلامِ تُو ره دَ جای مِیْرُم.
 ۵۸ ما حُصُورِ تُو ره قد تمامِ دِلِ خُو طلبِ مُونُم،
 مُطابِقِ توره خُو دَ بِلِه مِه رَحْمِ کُو.
 ۵۹ ما دَ بارِه راهِ های خُو فِکْرِ کُدُم
 و قَدَمِ های خُو ره سُونِ فرمانِ های تُو دَوْرِ دَدُم.
 ۶۰ ما عَجَلِه مُونُم و طالِ نَمِیدِیْم
 تا احکامِ تُو ره دَ جای بِیْرُم.
 ۶۱ رِیسپونایِ مَرْدُمایِ شَرِیرِ دَ گِرْدِ مِه پِیچِ خورده،
 لِیکنِ ما شَرِیعتِ تُو ره پُرْمُشْتِ نَمُونُم.
 ۶۲ دَ نِیمِ شاوِ باله موشُم تا تُو ره شُکْر-و-سِیپاسِ کُنُم
 بخاطرِ قضاوَتِ های عادِلانِه تُو.
 ۶۳ ما رَفِیقِ پِگِ کسایِ اَسْتُم که از تُو ترسِ دَرِه،
 رَفِیقِ کسایِ که دَسْتورایِ تُو ره دَ جای مِیره.
 ۶۴ آی خُداوند، زمی پُر از رَحْمَتِ تُو اَسْتِه،
 قانُونایِ خُو ره دَزمه یادِ بَدی.

ط

- ۶۵ آی خُداوند، تُو دَ مُطابِقِ کلامِ خُو
 دَ حَقِ خِدْمَتگارِ خُو اِحسانِ کدی.
 ۶۶ حِکْمَتِ و قضاوَتِ دُرُستِ ره دَزمه یادِ بَدی،

چُون دَ احكام تُو ايمان دَرُم.
 ۶۷ پيش از دیدونِ مُصِيبَت، ما دَ گمراهی قَدَم مِيزَدُم،
 ليکن آلی کلام تُو ره دَ جای مِيرُم.
 ۶۸ تُو نیک آستی و نیکی مونی؛
 قانونای خُو ره دَزمه یاد بَدی.
 ۶۹ آدمای کِبری-و-مغرور دَ ضِد مه دروغ گُفته،
 ولے ما قد تمام دِل خُو دستورای تُو ره نگاه مُونُم.
 ۷۰ دِل ازوا سخت و بے احساس آسته،^a
 لیکن ما از شریعت تُو لِدَت موبُرُم.
 ۷۱ بَلَدِه مه خُوب شد که مُصِيبَت دِیدُم؛
 تا قانونای تُو ره یاد بَگیرُم.
 ۷۲ شریعتِ دان تُو بَلَدِه مه بهتر آسته،
 از هزاران ثوْثه طِلا و نُقره.

ی

۷۳ دِستای تُو مَره جور کده شکل دَد؛
 بَلَدِه مه فامیدگی بَدی تا احکام تُو ره یاد بَگیرُم.
 ۷۴ کسای که از تُو ترس دَره مَره مینگره و خوشحال موشه،
 چراکه ما دَ کلام از تُو اُمید دَرُم.
 ۷۵ آی خُداوند، ما مِیدَنُم که قضاوت های تُو عادلانه آسته
 و مُصِيبَتی ره که دَ بِلِه مه اُوردی بَرحق بُود.

^a ۷۰:۱۱۹ دَ جای «دِل ازوا سخت و بے احساس آسته» دَ زبونِ عبرانی اینی رقم نوشته یه: «دِل ازوا

پوشنده یه، رقمی که قد چربی پوشنده شده بشه.»

- ۷۶ بیل که مُحَبَّتْ تُو باعِثِ تَسْلَى مه شُنه،
مُطَابِقِ وَعِدِه که تُو دَ خِدْمَتِگَارِ خُو دَدِی.
- ۷۷ بیل که رَحْمَتای تُو دَ زَمِه بَرَسِه تاکه ما زنده بُمُنْم،
چُون ما از شَرِيعَتِ تُو خوشی حَاصِلِ مُوْنْم.
- ۷۸ بیل که آدَمایِ مَغْرُورِ شَرْمِنْدِه شُنه،
چراکه اُونَا قَدِ حِیلِه-و-مَکَرِ مَرِه از پای اَنَدَخْت.
- لیکِن ما دَ بَارِه دَسْتُورایِ تُو فِکَرِ مُوْنْم.
- ۷۹ کَسایِ که از تُو ترسِ دَرِه، بیل که سُونِ اَزْمِه بَیِيه،
کَسایِ که فَرْمَانِ هایِ تُو رِه مِیْدَنِه.
- ۸۰ بیل که دِلِ مه دَ مُطَابِقِ قَانُونایِ تُو بَ عَیْبِ بَشِه
تاکه شَرْمِنْدِه نَشُنْم.

ک

- ۸۱ جان مه بَلْدِه نِجَاتِ تُو مِیْتِپِه؛
ما دَ کَلَامِ اَزْتُو اُمِیْدِ دَرْم.
- ۸۲ چِیمایِ مه دَ اِنْتِظَارِ وَعِدِه تُو خِیرِه شُدِه؛
ما پُرسَانِ مُوْنْم: ”چی وخت مَرِه تَسْلَى مِیْدِی؟“
- ۸۳ اَگَرچِه ما رَقْمِ مَشْکِی جُورِ شُدِیم که دَ مَنِه دُودِ مَنْدِه،
لیکِن قَانُونایِ تُو رِه پُرْمُشْتِ نَکَدِیم.
- ۸۴ تا کِی خِدْمَتِگَارِ تُو اِنْتِظَارِ بَکَشِه؟
چی غَیْتِ کَسایِ رِه که مَرِه آزار-و-اَذِیْتِ مُونِه قِضَاوَتِ مُوکنِی؟
- ۸۵ آدَمایِ مَغْرُورِ بَلْدِه مه چَاهِ کَنْدِه؛
اُونَا دَ خِلَافِ شَرِيعَتِ تُو اَسْتِه.

۸۶ پگِ احکامِ تُو قابلِ اعتبارِ آسته؛
 اونا دروغِ گفته مَره آزار-و-آذیتِ مونه؛ دزمه کومکِ کُو.
 ۸۷ نزدیکِ بُوَد که اونا مَره از رُویِ زمیِ نَابُوَد کُنه،
 لیکنِ ما دستُورایِ تُو ره ایله نَکُدم.
 ۸۸ دَ مُطابِقِ رَحمتِ خُوِ زندگیِ مَره تازه کُو،
 تا فرمانِ هایِ دانِ تُو ره دَ جایِ بیرُم.

ل

۸۹ آیِ خُداوند، کلامِ تُو تا اَبَد
 دَ آسمونا پایدار-و-اُستوارِ آسته.
 ۹۰ وفاداریِ تُو نسلِ اَندر نسلِ اِدامهِ دَره،
 تُو زمیِ ره بُنیادِ ایشتیِ و اُو برقرارِ باقیِ مُمونه.
 ۹۱ تمامِ خِلَقَتِ^a دَ حُکمِ ازتُو تا اِمروزِ برقرارِ آسته،
 چراکه پگِ ازوا دَ خِدمتِ ازتُو یه.
 ۹۲ اگه شریعتِ تُو باعثِ خوشیِ مه نَمُوبُود،
 ما حتماً دَ سَبیلِهِ مَصِیبتیِ که دَ بِلِه مه اَمَدُدِ نَابُوَد مَوْشُدُم.
 ۹۳ دستُورایِ تُو ره تا اَبَدِ پُرْمُشتِ نَمُونُم،
 چراکه دَ سَبیلِهِ ازواِ زندگیِ مَره تازه کدی.
 ۹۴ ما دَزتُو تَعَلُقِ دَرُم، مَره نِجاتِ بَدی؛
 چراکه ما دَ طَلَبِ احکامِ تُو بُوَدیم.
 ۹۵ مَرْدُمایِ شَرِیرِ اِنْتِظارِ مِیکشه که مَره نَابُوَد کُنه،
 لیکنِ ما دَ بارِهِ فرمانِ هایِ تُو خُوبِ فِکرِ مُونُم.

^a ۹۱:۱۱۹ دَ جایِ «تمامِ خِلَقَت» دَ زیونِ عبرانیِ «اونا» نوشته یه.

۹۶ بلده هر کارِ کاملِ ديدم که يگ حد وجودِ ذره،
ليکن احکام تو حد-و-آخرِ ندره.

م

۹۷ آه، که شريعت تو ره چيقس دوستِ دَرَم؛
او تمامِ روزِ دَ فِکَرِ مه آسته.

۹۸ احکام تو مَرِه از دُشمنای مه کده داناترِ جورِ مونه،
چراکه همیشه قد مه آسته.

۹۹ ما از پگِ معلماي خُو کده فاميدهترِ شُدِيم،
چراکه فرمانِ های تو دايِم دَ فِکَرِ مه آسته.

۱۰۰ ما از آدماي پيرِ کده کلو موفامم،
چراکه دستوراي تو ره نگاهِ مُونَم.

۱۰۱ ما پايایِ خُو ره از هر راهِ بدِ نگاهِ کديم،
تا کلامِ تو ره دَ جایِ بيِرَم.

۱۰۲ ما از قضاوتِ های تو رُوِي گَرْدُو نَشُدِيم،
چراکه تو دَزْمِه تَعْلِيمِ دَدِے.

۱۰۳ چيقس شيرينِ آسته کلامِ از تو وختی او ره مَرِه مُونَم،
شيرين تر از عسلِ دَ دانِ مه.

۱۰۴ از دستوراي تو فاميدگیِ حاصِلِ مُونَم،
امزیِ خاطر از هر راهِ دروغِ نَفَرَتِ دَرَم.

ن

۱۰۵ کلامِ تو بلده پايایِ مه چراغِ آسته

- و بَلَدِهِ رَاهٍ مَه نُورِ.
- ۱۰۶ ما قَسَم خورَدیم و دَز شِی پَایبند اَسْتُمْ
که دَسْتُورای عَادِلانِه تُو رِه دَ جَای مِیرُم.
- ۱۰۷ آی خُداوند، ما سَخْت دَ مُصِیبت اَسْتُمْ؛
مُطابِقِ کَلَام خُو زَنَدگی مَرِه تازِه کُو.
- ۱۰۸ آی خُداوند، هَدیه های داوِطَلبانِه دان مَرِه قَبُول کُو
و احکام خُو رِه دَز مِه یَاد بِدی.
- ۱۰۹ خُون مِه هَمیشِه دَ قَفِ اَلْغِه مِه اَسْتِه،
لِیکِن ما شَرِیعَت تُو رِه پُرْمُشْت نَمُوْم.
- ۱۱۰ مَرْدُمای شَرِیر بَلَدِه مِه دَام اِیشْتِه،
ولِی ما از دَسْتُورای تُو دُور نَشُدِیم.
- ۱۱۱ فرمان های تُو تا اَبَد بَلَدِه مِه مِیراث مُومَنه،
چِراکه اُونَا خُوشی دِل مِه اَسْتِه.
- ۱۱۲ دِل خُو رِه بَلَدِه نِگاه کَدونِ قَانُونای تُو مَایل کَدِیم،
تا اَبَد و تا آخِر.

س

- ۱۱۳ ما از مَرْدُمای دُو رُوی بَد مُویرُم،
لِیکِن شَرِیعَت تُو رِه دُوست مِیدَنُم.
- ۱۱۴ تُو پَناهِگاه و سِپِیر مِه اَسْتِی،
اُمِید مِه دَ کَلَامِ اَز تُو یِه.
- ۱۱۵ آی بَدکارا، از مِه دُور شُنِید،
تا احکامِ خُدا ی خُو رِه دَ جَای بِیرُم.

- ۱۱۶ دَ مُطَابِقِ وَعِدِهِ خُو از مه جِمایت کُو تا زنده بُمَنم
و نَبیل که از اُمید خُو نا اُمید شُدِه شَرْمِنْدِه شَنُم.
- ۱۱۷ از مه جِمایت کُو تا نِجات پِیدا کُنم
و قانُونای تُو ره دایم دَ پِیشِ نَظَرِ خُو بَگِیرُم.
- ۱۱۸ پَگِ کَسایِ ره که از قانُونای تُو سَرِپِیچی مُونِه، خار-و-حَقِیرِ حِسابِ مُونی،
چراکه حِیلِه-و-مَکَرِ ازوا بے فایده آستِه.
- ۱۱۹ تمامِ مَرْدُمایِ شَرِیرِ زَمیِ ره رَقَمِ تَفالِه دُورِ پورته مُونی؛
امزیِ خاطرِ ما فرمانِ هایِ تُو ره دوستِ مِیدَنم.
- ۱۲۰ از ترسِ تُو مویِ جانِ مه خِیستِه^۳
و ما از قضاوتِ هایِ تُو ترسِ دَرُم.

ع

- ۱۲۱ ما اِنصافِ و عدالتِ ره دَ جایِ اُورَدیم،
مَرِه دَ دِستِ کَسایِ که دَ بِلِه مه ظُلمِ مُونِه تسلیمِ نَکُو.
- ۱۲۲ سلامتیِ خِدْمَتگارِ خُو ره ضَمانتِ کُو
و نَبیل که آدمایِ کِبری-و-مغرُورِ دَ بِلِه مه ظُلمِ کُنِه.
- ۱۲۳ چِیمایِ مه دَ اِنْتِظارِ نِجاتِ تُو خِیره شُدِه،
دَ اِنْتِظارِ وَعِدِه عاَدِلانِه تُو.
- ۱۲۴ قدِ خِدْمَتگارِ خُو دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ خُو عَمَلِ کُو
و قانُونایِ خُو ره دَ زَمِه یادِ بَدیِ.
- ۱۲۵ ما خِدْمَتگارِ تُو آسْتُم،
دَ زَمِه فامِیدگیِ بَدیِ تا فرمانِ هایِ تُو ره پِیِ بُبرُم.

^a ۱۱۹:۱۲۰ دَ زَبونِ عِبرانیِ اینیِ رَقَمِ نَوشته یِه: "از ترسِ تُو گوشتِ مه مِیلَرِه."

- ۱۲۶ آی خُداوند، وخت شی آمده که عمل کنی
چون بدکارا شریعت تُو ره تی پای کده.
- ۱۲۷ واقعاً، ما احکام تُو ره دوست دَرُم،
کلوتر از طِلّا، کلوتر از طِلّای خالص.
- ۱۲۸ امزی خاطر ما تمام احکام تُو ره کاملاً راست-و-حقیقت میدنم
و از هر راه غَلَط-و-دروغ نفرت دَرُم.

پ

- ۱۲۹ فرمان های تُو حیرت-آور آسته،
امزی خاطر، جان مه اونا ره نگاه مونه.
- ۱۳۰ واز کدون کلام تُو دَ اِنسان نُور موبخشه
و دَ آدمای ساده-دل فامیدگی میدیه.
- ۱۳۱ ما دان خُو ره واز کده نَفَسک میزنم،
چراکه بلده احکام تُو شوق دَرُم.
- ۱۳۲ دزمه نظر کُو و دَ حق مه رحیم بش،
امو رقم که عادت تُو دَ حق کسای آسته که نام تُو ره دوست دَره.
- ۱۳۳ قدم های مَره دَ راه کلام خُو اُستوار نگاه کُو،
تا هیچ بدی دَ بله مه حاکم نشنه.
- ۱۳۴ مَره از ظلم اِنسان خلاصی بدی
تا دستورای تُو ره دَ جای بیرم.
- ۱۳۵ بیل که نُور رُو تُو دَ بله خدمتگار تُو روشنی کنه
و قانونای خُو ره دزمه یاد بدی.
- ۱۳۶ جوی-های آودیده از چیمای مه جاری یه،

چراکه مردُم شریعت تُو ره دَ جای نمیره.

ص

۱۳۷ آی خُداوند، تُو عادِل اَسْتی

و قضاوَت های تُو راست اَسْتَه.

۱۳۸ فرمان های خُو ره که امر کدے

کاملاً عادِلانه و قابلِ اعتماد اَسْتَه.

۱۳۹ غَیْبَت مه و جُود مَره مُوسوزنه،

چراکه دُشمنای مه کلام تُو ره پُرْمُشت کدَه.

۱۴۰ توره تُو بے اندازه خالص اَسْتَه

و خِدْمَتگار تُو اُو ره دوست دَره.

۱۴۱ اگرچه ما ناچیز و حقییر اَسْتُم،

لیکن دستورای تُو ره پُرْمُشت نَمُونُم.

۱۴۲ عدالت تُو یگ عدالتِ اَبَدی اَسْتَه

و شریعت تُو حقیقت.

۱۴۳ مُشکِلات و پَریشانی دَ بِلَه مه اَمَدَه،

لیکن احکام تُو باعِثِ خوشی مه اَسْتَه.

۱۴۴ فرمان های تُو تا اَبَد عادِلانه اَسْتَه،

بَلَدَه مه فامیدگی عطا کُو تا زنده بُمَنُم.

ق

۱۴۵ ما قد تمامِ دِل خُو ناله-و-فریاد کَدُم؛

آی خُداوند، دُعای مَره قَبُول کُو

- و ما قانونای تُو ره نگاه مُونم.
- ۱۴۶ ما دَ پیش تُو ناله-و-فریاد مُونم؛ مَره نِجات بَدی،
تاکه فرمان های تُو ره دَ جای بیرم.
- ۱۴۷ ما پیش از روزواز شُدو باله موشُم و بلده کومک ناله-و-فریاد مُونم؛
ما اُمید خُو ره دَ کلامِ ازتو کدیم.
- ۱۴۸ چیمای مه شاو زنده-داری مونه،
تاکه دَ باره کلام تُو فکر کُتم.
- ۱۴۹ بخاطرِ رحمت خُو آواز مَره پشنو، آی خُداوند؛
مُطابقِ قضاوت های خُو مَره زنده نگاه کُو.
- ۱۵۰ کسای که پُشتِ نقشه های پلید میگرده، نزدیک مییه؛
اونا از شریعت تُو کلو دُور شُدو.
- ۱۵۱ لیکن تُو نزدیک آستی، آی خُداوند؛
و پگِ احکام تُو راست آسته.
- ۱۵۲ عَدَر وخت پیش ما از فرمان های تُو فامیدم
که بُنیادِ ازوا ره ابدی ایشته.

ر

- ۱۵۳ سُون مُصِیبت مه نظر کُو و مَره نِجات بَدی،
چراکه شریعت تُو ره پُرْمُشت نکدیم.
- ۱۵۴ دَ داد مه بَرَس و مَره نِجات بَدی،
دَ مُطابقِ وعده خُو مَره زنده نگاه کُو.
- ۱۵۵ نِجات از مردمای شَریر دُور آسته،
چراکه اونا دَ طلبِ قانونای تُو نییه.

۱۵۶ آی خُداوند، رَحمت های تُو کَلو آسته؛
 دَ مُطابِقِ قضاوَتِ های خُو زِندگی مَره تازه کُو.
 ۱۵۷ آزار-و-اَذِیتِ کُننده های مه و دُشمنای مه کَلو آسته،
 لیکن ما از فرمان های تُو رُوی گردو نُمُوشم.
 ۱۵۸ وختیکه سُون خیانتکارا توخ مُونم، ازوا بد مه مییه،
 چراکه اونا کلام تُو ره دَ جای نَمیره.
 ۱۵۹ توخ کُو که دستورای تُو ره چِیقَس دوست دَرُم؛
 مُطابِقِ رَحمتِ خُو مَره زنده نِگاه کُو.
 ۱۶۰ جُمَلِه کلام تُو راست-و-حقیقت آسته
 و تمامِ قضاوَتِ های عادِلانه تُو تا اَبَد باقی مومنه.

ش

۱۶۱ کتله کَلونا بے دلیل مَره آزار-و-اَذِیتِ مونه،
 لیکن دِل مه از کلامِ ازتو بيم دَره.
 ۱۶۲ ما دَ باره وعده تُو خوشحال آستُم،
 مِثَلِ کسی که وُلجِه پَریمو پیدای کده بَشه.
 ۱۶۳ ما از دروغِ بد موبرم و بیزار آستُم،
 و لے شریعتِ تُو ره دوست دَرُم.
 ۱۶۴ روزِ هفت دَفعه تُو ره حمد-و-ثنا مُوکبیم،
 بخاطرِ قضاوَتِ های عادِلانه تُو.
 ۱۶۵ کسای که شریعتِ تُو ره دوست میدنه، آرامِشِ کَلو دَره
 و هیچ چیزِ باعِثِ لخشیدونِ ازوا نُمُوشه.
 ۱۶۶ آی خُداوند، اُمید مه دَ نِجاتِ ازتو یه

و ما احکام تُو ره دَ جای میړم.
 ۱۶۷ جان مه فرمان های تُو ره دَ جای میره
 و ما اونا ره بے اندازه دوست دَرُم.
 ۱۶۸ ما دستورا و فرمان های تُو ره دَ جای میړم،
 چراکه پگِ راه های مه دَ زیرِ نظر تُو آسته.

ت

۱۶۹ آی خُداوند، بیل که ناله-و-فریاد مه دَ حُضور تُو بِرَسه؛
 دَ مُطابقِ کلام خُو دَزمه فامیدگی بَدی.
 ۱۷۰ بیل که عُذر-و-زاری مه دَ درگاهِ تُو بِرَسه؛
 دَ مُطابقِ وعده خُو مَره خلاصی بَدی.
 ۱۷۱ از لَبای مه حمد-و-ثنا جاری موشه،
 چراکه تُو قانونای خُو ره دَزمه یاد میدی.
 ۱۷۲ زیون مه دَ وَصَفِ کلام تُو سرود میخانه،
 چراکه تمام احکام تُو عادلانه یه.
 ۱۷۳ بیل که دِست تُو بلده کومک مه آماده بَشه،
 چراکه ما دستورای تُو ره اِنْتِخابِ کدیم.
 ۱۷۴ آی خُداوند، ما دَ شوقِ نِجاتِ تُو اَسْتُم
 و شریعت تُو باعثِ خوشی مه آسته.
 ۱۷۵ بیل که جان مه زنده بُمَنه تا تُو ره حمد-و-ثنا بُگِیم
 و بیل که دستورای تُو یار-و-مَدَدگار مه بَشه.
 ۱۷۶ ما رقمِ یگِ گوسپون گُمَشُدِه، راه گُمک شُدیم؛
 دَ طلبِ خِدْمتگار خُو بُر شو،

چراکه ما احکام تو ره پُرمُشت نکدیم.

دُعا بلده نجات از آدمای حيله‌گر و جنگره

سُرودِ باله رفتو د اورشليم.^a

۱۲۰ د غیتِ مُشکِلات-و-سختی خُو د پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کدُم
و او دُعاى مره قبول کد.

۲ آى خُداوند، جان مره از لبای دروغگوی
و از زبونای حيله‌گر خلاصی بدی.

۳ آى زبونای حيله‌گر، قد شُمو چیز کار شُنه
و دیگه چیز خیل د حق شُمو شُنه؟
۴ تیر های تیزِ آدمای جنگی
قد قوغ های آتشی نصیب شُمو شُنه.

۵ وای د حال مه که د منطقه ماشک جای-د-جای شُدیم
و د مینکل خیمه های مردم قیدار زندگی موم.
۶ کلو وخت شد که بُود-و-باش مه
د مینکل کسای آسته که صلح ره دُشمون خُو میدنه.
۷ ما آدم صلح طلب آستم،
لیکن وختیکه توره گفتو ره شروع موم،
اونا آماده جنگ آسته.

^a ۱۲۰:۰ بنی اسرائیل سالِ سه دفعه سون باله د اورشليم مورفت که عید ره جشن گرفته خُدا ره عبادت

کنه و اونا دمزو موقع از زبور ۱۲۰ تا ۱۳۴ میخاند. رجوع کنید د خروج ۱۷-۱۴:۲۳

خُداوند نِگاهوان و مَدَدگار آسته

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱ چیمای خُو ره سُون کوه ها مُونم؛
کومک مه از کُجا مییه؟

۲ کومک مه از طرفِ خُداوند مییه
که آسمو و زمی ره خَلق کد.

۳ اُو نميله که پای تُو بِلخشه؛

اُو که نِگاهوان تُو آسته، خاو ره دَ چیم خُو راه نَمیدیه.

۴ آرے، اُو که نِگاهوانِ اسرائیل آسته

خاو ره دَ چیم خُو راه نَمیدیه و خاو نَموره.

۵ خُداوند نِگاهوان تُو آسته.

خُداوند دَ دِستِ راستِ تُو قرار دَره و تُو دَ سایه اَزو آستی.

۶ آفتو دَ غَیتِ روزِ تُو ره اَذیتِ نَمونه؛

و نه ام ماهتو دَ غَیتِ شاو.

۷ خُداوند تُو ره از هر بلا-و-بَدی نِگاه مونه؛

اُو نِگاهوانِ جانِ تُو آسته.

۸ خُداوند دَ بُر شُدو و پس اَمَدون تُو، تُو ره نِگاه مونه،

آلی و تا اَبَد.

دُعا بِلدِه سِلامَتی اورُشَلیم

سُرودِ باله رفتو دَ اورُشَلیم. از داوود.

۱ ما خوشحال مُوشُدُم وختیکه اونا دَزمه مُوگُفت:
”بیه که دَ خانِه خُداوند بوری.“

۲ آلی پایای مو دَ مَنِه درگه های تُو ایسته یه،
آی اورُشَلیم.

۳ اورُشَلیم رقمِ شاری آباد شُدِه،

که پگ شی دَ یگدیگِه خُو محکم چسپیده یه.

۴ طایفه ها دَ اُونجی باله موره،
طایفه های خُداوند،

دَ مُطابقِ مُقرراتی که بِلدِه اِسرائیل حُکم شُد،

تا نامِ خُداوند ره سِتایش کُنه.

۵ چُون دَ اُونجی تَخْت های قضاوتِ قرار دَدِه شُدِه،
تَخْت های خانوارِ داوود.

۶ بِلدِه سِلامَتی اورُشَلیم دُعا کُنید:

”کسای که تُو ره دوست دَره، آرام-و-آسوده بَشه.

۷ دَ مَنِه دیوالای تُو اَمَنیتِ برقرار بَشه

و دَ مَنِه بُرج های تُو آرامش.“

۸ از خاطرِ برارو و یارای خُو مُوگُم:

”صُلاح-و-سِلامَتی نَصیب تُو شُنه.“

۹ بخاطرِ خانِه خُداوند-خُدایِ مو،
خوشبختی تُو ره میخایم.

طلبِ رَحمتِ از خُداوند

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱ ما قد چیمای خُو باله سُون ازتُو توخ مُونم،
۱۲۳ آی خُدایِ که دَ آسمونا دَ بِلِه تَخْتِ شِشتے.

۲ رَقمی که چیمای غُلاما سُون دِستِ بادار شی آسته

و چیمای کِنیزَا سُون دِستِ بی بی^a شی،

امُو رَقمِ چیمای ازمو سُون خُداوند، خُدایِ مو آسته

تا وختیکه دَ بِلِه مو رَحَم کُنه.

۳ دَ بِلِه ازمو رَحَم کُو، آی خُداوند، دَ بِلِه ازمو رَحَم کُو،

چراکه مو غَدرِ تحقیر-و-تَوهین شُدے!

۴ جانِ مو از اندازه کَلو پُر شُدے

از ریشخندِ کدونِ آدمایِ آسوده

و از تحقیر-و-تَوهینِ آدمایِ کبری.

کومک و یاری از جانبِ خُدا

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم. از داوود.

۱ اگه خُداوند قد ازمو نَمُوبود،

- بیلِ که اسرائیلِ ام بُگیه -

۲ اگه خُداوند قد ازمو نَمُوبود،

^a ۱۲۳:۲ کلیمه «بی بی» دَ اینجی «صاحبِ کَنیزَا» معنی میدیه.

وختیکه آدما د بِلِه مو هُجُوم اُورد،
۳ و غَیْتیکه قارِ ازوا د بِلِه مو باله اَمَد،
اوخته اونا مو ره زنده قُورت مَوکد.

۴ اوخته آو ها مو ره دَم خُو مَوبُرد
و سیل از سر مو تیر مَوشُد؛
۵ آر، آو های طُغیانگر
از سر مو تیر مَوشُد.

۶ حمد-و-ثنا د خُداوند
که نَه ایشْت مو دَ و سِیلَه دَندونای ازوا تِکه-و-پاره شُنی.
۷ رقمی که یگ مَرغک از دام شِکارچی ها دُوتا مونه،
اُمو رقم جان ازمو ام خلاصی پَیدا کد؛
دام مُنتی شُد و مو ایله شُدی.
۸ کومک بَلدِه مو دَ نام خُداوند مییه
که آسمو و زمی ره خَلق کد.

خُداوند حَافِظِ قَوم خُو آسته
سُرودِ باله رفتو.

۱ کسای که دَ خُداوند تَوکُل دَره
رقم کوه صَهبون آسته که تکان نَمُوخوره،
بلکِه تا اَبَد برقرار مَومنه.

۲ رقمی که کوه ها دَ گِرَدِاگرِدِ اورشَلیم آسته،

امو رقم خُداوند دَ گرداگردِ قومِ خُو حُصُورِ دَرِه،
از آلی تا اَبَدًا بَاد.

^۳ یَقیناً، قُدْرَتِ^a شَرارَتِ دَ بِلِه زَمینِ^b مَرْدُمایِ عَادِلِ حاکِمِ نَمُوشِه؛
نَشْنِه کِه آدَمایِ عَادِلِ دِسْتِ خُو رِه بَلدِه شَرارَتِ دِرَازِ کَنِه.

^۴ آیِ خُداوند، دَ حَقِ آدَمایِ نِیکِ خُو بایِ کُو،
دَ حَقِ کَسایِ کِه دِلِ راسْتِ اَسْتِه.

^۵ لیکِن کَسایِ کِه دَ راهایِ کَجِ خُو مایِلِ اَسْتِه،
خُداوند اُونَا رِه قَدِ بَدکارا قَتیِ هِیِ مُونِه.

صُلح-و-سَلامَتیِ نَصیبِ اِسْرائیلِ بَاد!

سُرُودِ خُوشیِ بَلدِه بازگِشتِ اَسیرا

سُرُودِ بالِه رِفْتو دَ اُورْشَلیم.

^۱ وختیکه خُداوند اَسیرایِ صَهیونِ رِه پَسِ اُورْد،

مُو رِقْمِ کَسایِ بُو دِیِ کِه خَاوِ مِینگرِه.

^۲ اوختِه دَانِ هایِ مُو از خَنده پُر شُد

و زِیونایِ مُو از سُرُودِ خُوشحالِی.

اوختِه دَ مِینکلِ مِلَّتِ هَا کُفْتِه شُد:

”خُداوند بَلدِه ازوا کارایِ کُتِه اِنجامِ دَدِه.“

^۳ اَرِه، خُداوند بَلدِه ازمو کارایِ کُتِه اِنجامِ دَدِه

و مُو خُوشحالِ شُدِه.

۱۲۶

^a ۱۲۵:۳ دَ جایِ «قُدْرَت» دَ زِیونِ عِبرانیِ «تِیاق» نِوشْتِه یِه. ^b ۱۲۵:۳ دَ جایِ «زَمی» دَ زِیونِ عِبرانیِ

«پِشک» نِوشْتِه یِه.

۴ آی خُداوند، خوشبختی مو ره بلده مو پس بیرو،

رقمی که جوی ها ره د بیابون جنوب میری.

۵ کسای که قد آودیده خو کشت مونه،

قد سرود خوشی درو مونه.

۶ کسی که چخرا کده برو موره

و تخم ره بلده پاش ددو موره،

او قد سرود خوشی پس مییه

و قوده های خو ره گرفته میره.

اعتماد د خوبی خداوند

سرود باله رفتو د اورشلیم. از سلیمان.

۱ اگه خداوند خانه ره آباد نکنه،

استاکارای ازو به فایده زحمت میکشه؛

اگه خداوند از شار نگاهوانی نکنه،

نگاهوانا د اونجی به فایده بیدار میشینه.

۲ بلده شمو به فایده آسته که وخت از خاو باله موشید

و شاو تا ناوخت بیدار مومید،

و نان مشقت-و-سختی ره مخورید؛

چون خداوند کسای ره که دوست دره بلده ازوا حتی د وخت خاو ام روزی میدیه.

۳ باچه ها یگ میراث از طرف خداوند آسته،

ثمر رحم، یگ اجر از طرف خداوند.

۴ باچه های دورون جوانی

رقم تیرهای دستِ مردِ مبارزِ آسته.
۵ نیک دَ بختِ کسی که تیردانی شی ازوا پُر شده.
او آدمِ شرمنده نموشه وختیکه دَ دانِ درگه شار قد دُشمننا توره مَوگیه.

أجرِ آدمای خُدا ترس
سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱ نیک دَ بختِ پگِ کسای که از خُداوند ترس دَره
۲۸ و دَ راه های ازو قَدم میزنه.

۲ تُو از حاصلِ زحمتِ دستِ خُو مَوخوری
و نیک بخت و کامیاب موشی.

۳ خاتون تُو دَ مَنه خایه تُو رقمِ تاگِ پُرثمر موشه
و بچکیچای تُو دَ دورِ دسترخون تُو مثلِ نیالهای زیتون.

۴ آر، امی رقمِ برکت پیدا مونه
آدمی که از خُداوند ترس دَره.

۵ خُداوند تُو ره از صهیون برکت بدیه؛

دُعا مُونم که تُو دَ تمامِ روزای زندگی خُو کامیابی اورشَلیم ره بنگری.

۶ و دُعا مُونم که بچکیچای بچکیچای خُو ره بنگری.

صُلاح-وسلامتی نصیبِ اسرائیل باد.

خلاصی از دستِ شریرو

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱ دُشمنای مه از دَورونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-و-اَذیتِ کده؛

۱۲۹

بیل که اسرائیل بُگیه:

۲ "اونا از دَورونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-و-اَذیتِ کده،

لیکن دَ بِلَه مه پیروز نَشُدِه.

۳ قُلبه گِرا دَ بِلَه پُشت مه قُلبه کد،

و خط های قُلبه خُو ره دِراز کد.

۴ لیکن خُداوند عادلِ اَسْتِه؛

اُو بندهای شریرو ره مَنئی کده مَره خلاصی دَد.

۵ کسای که از صَهیون بد مُوبره

بیل که پگ شی شرمینده شُدِه عَقَب نِشینی کُنه.

۶ بیل که اونا رِقَمِ عَلفی بَشِه که دَ بِلَه بام ها سَوز مُونِه

و پیش ازی که رُشد کُنه، خُشک موشه؛

۷ و دِروگرا حتی دِست خُو ره اَزو پُر نِمیتنه

و نه ام قَوده گر بَغل خُو ره.

۸ و راه کُذرا نَگیه:

"بَرَکتِ خُداوند نَصیب شُمو شُنه.

مو دَ نامِ خُداوند شُمو ره بَرَکت میدی."

دَ اِنْتِظَارِ و اُمیدِ خُداوند

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱۳۰
۱ آی خُداوند، از عَوُجی ها دَ پیشِ تُو ناله-و-فربادِ مُونُم.
۲ یا مَولا، آوازِ مَره بِشَنو
و بیلِ که گوشایِ تُو دَ آوازِ ناله-و-زاریِ مه تَوُجِه کُنه.

۳ آی خُداوند، اگه تُو گُناه ها ره دَ نظرِ خُو بِگِیری،
کِی مِیتنه دَ حُضُورِ تُو ایسته شُنه، یا مَولا؟
۴ لیکِن تُو بخشِنده گُناه ها آستی،
تا ترس-و-احترامِ ازتو برقرار بَشه.

۵ ما چِیم دَ راهِ خُداوند اَسْتُم، جانِ مه اِنْتِظَارِ مِیکشه
و ما دَ کلامِ ازو اُمیدِ دَرُم.
۶ جانِ مه اِنْتِظَارِ مَولا ره مِیکشه،
کَلوتر از پیره‌دارایِ که مُنْتِظِرِ روزِ واز شُدو یِه؛
اَره، کَلوتر از پیره‌دارایِ که مُنْتِظِرِ روزِ واز شُدو اَسْتِه.

۷ آی اِسْرائیل، دَ خُداوند اُمیدِ کُو،
چُونِ رَحمتِ دَ پیشِ خُداوند اَسْتِه
و اُو قُدْرَتِ پَریمو دَره که بازخِردِ کُنه؛
۸ اُو خود شیِ اِسْرائیل ره
از تمامِ گُناه های شیِ بازخِردِ مُونِه.

فروتنی دَ حُضُورِ خُدا

سُرُودِ باله رفتو دَ اورُشَلیم. از داوود.

۱ آی خُداوند، دِل مه کِبری نیسته

و چیمای مه غُرور ندره.

ما خود ره نه دَ کارای کنه مصروفِ مُونم

و نه ام دَ کارای که از عقل مه باله یه.

۲ بلکه جان خُو ره آرام و بیغمِ کدیم،

رقمِ یگِ نِلغِه از شیرِ جدا شده که دَ بَغَلِ آبه خُو بشه.

آر، جان مه دَ وجود مه رقمِ نِلغِه از شیرِ جدا شده آلی آسته.

۳ آی اسرائیل، دَ خُداوند اُمید کُو،

از آلی تا اَبَدُالاباد.

دَ وَصِفِ شارِ اِنْتِخابِ شُده

سُرُودِ باله رفتو دَ اورُشَلیم.

۱ آی خُداوند، داوود و یگِ مُشکِلاتِ شی ره دَ یادِ خُو بیرو

۲ که چطور او دَ خُداوند قَسَمِ خورد

و بلدهِ قادِرِ مُطَلَقِ یَعْقُوبِ نذر کده گُفت:

۳ ”دَ اُتاقِ خانِه خُو داخلِ نَمُوشم

و دَ جاگِه خاو خُو درِ نَمییم؛

۴ خاو ره دَ چیمای خُو راه نَمیدم

و کِرِیکای خُو ره نَمیلم که از خاو گِرَنگِ شنه،

۵ تا غَیْبَتِیکه یگِ جای بلدهِ خُداوند پَیدا کُنم

یگ جای بُود-و-باش بلده قادِرِ مُطَلَقِ يَعْقُوبِ.

۶ اینه، مو دَ «بیتِ اَللّٰحَمِ» اِفراتِه دَ بارِه صندُوقِ عهْدِ شِنیدِی

و او ره دَ دَشت های «یعار» پیدا کدی.

۷ ببید که دَ جای بُود-و-باشِ اَزُو بوری

و دَ پیشِ قَدَمگاهِ اَزُو پرستش کنی.

۸ آی خُداوند، باله شو و دَ اِستراحتگاهِ خُو بیه،

خود تُو و صندُوقِی که نشانیِ قُدرتِ تُو اَسته.

۹ بیل که پیشوایون تُو قد عدالت پوشنده شنه

و مومنین تُو آوازِ خوشی بُر کنه.

۱۰ از خاطرِ خِدمتگارِ خُو داوُود،

از پادشاهِ مَسَحِ شُدِه خُو رُوی گردو نَشو.

۱۱ خُداوند بلده داوُود قَسَم خورد؛

یقیناً او از قَسَمِ خُو پس نَمیگرده.

او کُفت: ”از ثَمَرِ پُشتِ کمرِ تُو

یگ نفر ره دَ بله تَخْتِ تُو میسندُم.

۱۲ اگه باچه های تُو عهدِ مَرِه نِگاه کنه

و از فرمان های مه که بلده ازوا یاد میدیم اِطاعتِ کنه،

اوخته باچه های ازوا ام

تا اَبَدِ دَ بله تَخْتِ تُو میشینه.

۱۳ چُون خُداوند صَهیون ره اِنْتِخاب کده
 و خوش دَشته که جای بُود-و-باش اَزو بَشه.
 ۱۴ او گُفت: ”ای اِستِراحتگاهِ مه اَسته تا اَبَدالاباد.
 دَ اینجی جای-د-جای مُوشَم،
 چراکه ما ای ره خوش کدیم.
 ۱۵ دَی خانه های شی ره کَلو بَرکت میدیم
 و مردمای غریب شی ره قد نان سیر مُوم.
 ۱۶ پیشوایون شی ره قد نجات مُپوشَنم
 و مومنین شی قد آوازِ خوشی سُرود میخانه.
 ۱۷ دَ اُونجی بلده داوود یگ شاخ^a سوزدلجی مُوم؛
 بلده مَسح شُده خُو یگ چراغ^b آماده کدیم.
 ۱۸ دُشمنای شی ره قد شرم مُپوشَنم،
 لیکن تاج اَزو دَ بِلِه سر شی جَلجل مُونه.“

دَ وَصِفِ یِگدَلِی

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم. از داوود.

۱ چِیقَسِ خُوب و دِلِپَسِنَد اَسته
 که برارو دَ یِگدَلِی قد یِگدِیگِه خُو زِندگی کنه.
 ۲ ای، رقمِ روغونِ خوشبُوی اَسته که دَ بِلِه سر شیو مُوشه
 و دَ بِلِه ریش تاه مییه، دَ بِلِه ریشِ هارون
 و تا جاغِه چَپِن شی تاه مورِه.

^a ۱۳۲: ۱۷ «شاخ» دَ اینجی یگ تشبیه بلده قُدرت اَسته. ^b ۱۳۲: ۱۷ یعنی یگ جانِشین اَمدِه کدیم.

۳ ای، رقمِ شبنمِ حِرمون^a آلی آسته
که دَ بِلَه کوه‌های صَهیون تاه موشه،
چراکه دَ اُونجی خُداوند بَرکت خُو ره مُقرَر کده،
یعنی زندگی ره تا اَبَدالاباد.

سِتایشِ خُدا دَ وِسِیلَه خِدمتگارا
سُرودِ باله رفتو.

۱ بیید، خُداوند ره سِتایش کُنید، آی تمامِ خِدمتگاراِی خُداوند
که دَ غَیْتِ شاو دَ خانِه خُداوند بِلَدَه خِدمت ایسته موشید.
۲ دِستایِ خُو ره دَ جایِ مُقَدَّسِ باله کُنید
و خُداوند ره سِتایش کُنید.
۳ خُداوند که خَالِقِ آسمو و زمی آسته،
تُو ره از صَهیون بَرکت بَدیه.

دَ سِتایشِ کارایِ بُّرُگِ خُداوند

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!
نامِ خُداوند ره سِتایش کُنید.
آی خِدمتگاراِیِ خُداوند، سِتایش کُنید،
۲ شُمو کسایِ که دَ خانِه خُداوند بِلَدَه خِدمت ایسته موشید،
دَ حَولیِ هایِ خانِه خُداِیِ مو.
۳ خُداوند ره سِتایش کُنید، چراکه خُداوند نیکو آسته؛
دَ نامِ اَزو سُرودِ بَخانید، چراکه دِلپَسند آسته،

^a ۱۳۳:۳ «حِرمون» نامِ یگ کوه دَ لَبنان آسته.

۴ چراکه خُداوند یَعْقُوبَ رَه بِلِدِه خُو اِنْتِخَاب كَدِه،
اِسْرَائِيل رَه دَ عِنْوَانِ مُلْكِيَّتِ خَاصِ خُو.

۵ ما مِيْدَنْمُ كِه خُداوند بَزْرُگِ اَسْتِه،

خُداوند مو باله تَر از تمامِ خُدايو.

۶ هر چيزي كِه خُداوند خَاسْت-و-اِرَادِه كُنِه، اُو رَه اِنجَام مِيْدِيه،

دَ اَسْمُو و دَ زَمِي،

دَ دَرِيَا هَا و دَ پَگِ غَوْجِي هَايِ دَرِيَا هَا.

۷ اُو اَوْرَهَا رَه از اَخْرَايِ زَمِي باله مُونِه،

اُو اَتَشَكْ هَا-و-گَرگَرْدَرَاغ رَه بِلِدِه بَارِشِ دَ وُجُودِ مِيْرِه

و باد رَه از خَزَانِه هَايِ خُو بُر مُونِه.

۸ اُو اَوْلَبَارِي هَايِ مِصْر رَه كُشْت،

اَم از اِنْسَانَا و اَم از حَيْوَانَا رَه.

۹ اُو عِلَامَتِ هَا و كَارَايِ عَجِيْب رَه دَ مَنِه تُو رَبِي كَد، اَيِ مِصْر،

دَ ضِدِّ فِرْعَوْنِ و تَمَامِ خِدْمَتْگَارَايِ شِي.

۱۰ اُو مِلَّتِ هَايِ كَلُو رَه زَد

و پادشايونِ قُدْرَتْمَنْد رَه كُشْت:

۱۱ سِيْحُونِ پادشاهِ اَمُورِي هَا رَه،

عُوجِ پادشاهِ بَاشَانِ رَه

و پَگِ پادشايونِ^a كِنَعَانِ رَه.

۱۲ اُو سِرزَمِيْنِ اَزْوَا رَه دَ عِنْوَانِ مِيرَاثِ دَد،

^a ۱۳۵:۱۱ دَ جَايِ «پادشايون» دَ زَبُونِ عِبْرَانِي «مَمْلَكَتِ هَا» نُوْشْتِه يِه.

دَ عِنْوَانِ مِيرَاثِ دَ قَوْمِ خُو إِسْرَائِيلِ.

۱۳ آى خُداوند، نام تُو تا اَبَدِ باقى آسته،

و ياد تُو، آى خُداوند، نسل اَندر نسل،

۱۴ چراكه خُداوند دَ دادِ قَوْمِ خُو مِيرَسَه

و دَ خِدْمَتِگَارَاىِ خُو دِلْسوزى مُونَه.

۱۵ بُتْهاىِ مِلَّتِ ها پِلَّا و نَقْرَه آسته

و كارِ دِستَاىِ اِنْسَانِ.

۱۶ اُونَا دانِ دَرَه، و لَه توره كُفته نَمِيْتَنَه،

چيمِ دَرَه، و لَه دِيده نَمِيْتَنَه؛

۱۷ گوشِ دَرَه، و لَه شَنِيدَه نَمِيْتَنَه،

و نَفَسِ امِ دَ دانِ ازوا و جُودِ نَدْرَه.

۱۸ كَسَاىِ كه اُونَا رَه جورِ مُونَه رَقْمِ ازوا آسته

و امِ هرِ كَسِ كه دَرَزوا تَوَكَّلِ مُونَه.

۱۹ آىِ خانَوَارِ إِسْرَائِيلِ، خُداوند رَه سِتَايشِ كُنِيْد؛

آىِ خانَوَارِ هَارُونِ، خُداوند رَه سِتَايشِ كُنِيْد؛

۲۰ آىِ خانَوَارِ لَواىِ، خُداوند رَه سِتَايشِ كُنِيْد؛

آىِ كَسَاىِ كه از خُداوند ترسِ دَرِيْد، خُداوند رَه سِتَايشِ كُنِيْد.

۲۱ خُداوند رَه از صَهِيونِ حَمْدِ-و-ثَنَا باد،

اُمُو رَه كه دَ اورُشَلِيمِ بُودِ-و-باشِ دَرَه.

حَمْدِ-و-ثَنَا دَ خُداوند!

شُکرگُزاری بِخاطرِ رَحمتِ خُداوند

۱ خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگید، چراکه او نیکو یه

۱۳۶

و رَحمت شی اَبَدی آسته.

۲ خُدای خُدایو ره شُکر-و-سپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.

۳ رَب-الارباب ره شُکر-و-سپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.

۴ تنها اُمُو ره که کارای عجیبِ بزرگ مُونه،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۵ اُمُو ره که قد حکمت خُو آسمونا ره خَلق کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۶ اُمُو ره که زمی ره دَ بِلِه آواها آوار کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۷ اُمُو ره که روشنی های کُنه دَ وجود اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۸ آفتو ره بِلِدِه حُکمرانی دَ بِلِه روز،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۹ ماهتو و سِتاره ها ره بِلِدِه حُکمرانی دَ بِلِه شاو،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۱۰ اُمُو ره که اوّلباری های مِصر ره زَد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

- ۱۱ و بنی اسرائیل ره از مینکل ازوا بُرو اُورد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۲ قد دِسْت قَوی و بازُوی دِرَاز،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۳ اُمُو ره که درِبای سُرُخ ره دُو شَق کد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۴ و بنی اسرائیل ره از مینکل شی تیر کد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۵ لیکِن فِرَعَوَن و لشکر شی ره دَ درِبای سُرُخ پورته کد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.
- ۱۶ اُمُو ره که قَوْم خُو ره دَ بیابو رَهبری کد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۷ اُمُو ره که پادشایون بزرگ ره زَد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۸ اُمُو ره که پادشایون قُدِرتَمَند ره کُشت،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۱۹ سییحون پادشاهِ اَموریا ره،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۲۰ و عُوَج پادشاهِ باشان ره،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۲۱ و سرزمینِ ازوا ره دَ میراث دَد،
چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛
- ۲۲ دَ عِنوانِ میراثِ بَلَدِه خِدْمَتگَار خُو اِسْرَائِیل،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۲۳ اُمُو ره که دَ غَیْتِ خاری-و-ذَلْتِ مو، مو ره دَ یاد اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۲۴ و مو ره از چَنگِ دُشمنای مو خلاص کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته؛

۲۵ اُمُو ره که بَلَدِه پَگِ جاندارا روزی مِیدیه،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.

۲۶ خُدای آسمونا ره شُکر-و-سِپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی آسته.

سُرودِ سوگواری بَنیِ اِسرائیلِ دَ مُلکِ بائِل

۱ دَ بَغلِ دریاچه های بائِل

۱۳۷

دَ اُونجی مو شِشتی و چخرا کدی

وختیکه صَهیون ره یاد کدی.

۲ دَ دِرختای بید که دَ مَنِه شار بُود

مو بَرِیطِ های خُو ره اوزو کدی،

۳ چُون کسای که مو ره اَسیر کُدد دَ اُونجی دَز مو گُفت که سُرودِ بَخانی،

و کسای که مو ره عذابِ مُوکد، از مو سُرودِ خوشی طلب کده

گُفت: ”بَلَدِه ازمو یکی امُرُو سُرودهای صَهیون ره بَخانید.“

۴ چَطور مو مِیتنی که سُرودِ خُداوند ره دَ سرزمینِ بیگنه بَخانی؟

۵ آی اورشَلیم، اگه تُو ره پُرْمُشت کُنم،

بیل که دستِ راستِ مه برِبطِ زَدو ره پُرْمُشت کُنه.
 ۶ آی اورشَلیم، اگه تُو ره یاد نَکنم،
 و تُو ره از پِگِ خوشی ها کده باله تَر نَدَنم،
 بیل که زبون مه دَ کام مه بَچسپه.

۷ آی خُداوند، روزِ سَقُوطِ اورشَلیم ره دَ صِدِ بَنیِ اِدوم، دَ یاد خُو بَیرو
 که چَطور اونا مُوگفت: ”خَراب کُنید! از بیخ-و-بُنیاد شی خَراب کُنید!“
 ۸ آی دُخترِ^۱ بابل، تُو ام بیرو موشی،
 نیک دَ بختِ کسی که تُو ره جَزَا بَدیه،
 امو رَقم که تُو مو ره جَزَا دَدی.
 ۹ نیک دَ بختِ کسی که نِلغه های تُو ره بَگیره
 و اونا ره دَ بِلَه سنگ ها بَزنه.

سُرودِ شُکرگُزاری زبُورِ داوود.

۱ آی خُداوند، تُو ره قد تمام دِل خُو شُکر-و-سپاس مُوگیم؛
 ۱۳۸
 دَ پیشِ رُوی خُدا یو بِلده تُو سُرود میخانم.
 ۲ ما سُونِ خانِه مَقَدَّس تُو سَجده مُونم
 و بخاطرِ رَحمتِ و وفاداری تُو، نام تُو ره سِتایش مُوکنم؛
 چراکه تُو نام و کلام خُو ره از تمام چیزا کده باله تَر قرار دَدی.
 ۳ دَ روزی که کُوی کُدم، تُو دُعای مَره قَبول کدی
 و دَ جان مه قُوتِ دده مَره دلیر جور کدی.

^a ۱۳۷:۸ «دُخترِ بابل» یعنی «شارِ بابل».

۴ آی خُداوند، بیل که تمام پادشایونِ زمی تُو ره حمد-و-شنا بُگیه،
بخاطرِ کلامِ دان تُو که اونا میبشَنوه.
۵ بیل که اونا دَ وَصِفِ راه های خُداوند سرودِ بخانه،
چراکه جلالِ خُداوند بزرگ آسته.

۶ واقعاً، خُداوند مُتعال آسته،
و دَ بِلَه آدمای اُفتَدَه نظرِ لُطَفِ مونه،
وله مردُمای کبری-و-مغرور ره از دُور مینَخشه.

۷ باوجودِ که دَ غولِ سختی-و-مُشکِلاتِ مورم،
تُو مره زنده نگاه مونی.
تُو دِستِ خُو ره دَ برابرِ قارِ دُشمنای مه دِراز مونی،
و دِستِ راستِ تُو مره نجات میدیه.
۸ خُداوند مقصدِ خُو ره دَ باره ازمه پوره مونه.
آی خُداوند، رَحمتِ تُو تا اَبَدِ باقی مومنه.
کارای دِستِ خُو ره ایله نَکُو.^a

هیچ چیز از نظرِ خُدا تاشه نییه

بلده سردسته خاندنه ها. زبور داوود.

۱ آی خُداوند، تُو مره آزمایش کده و شِنختی؛

۲ تُو از شِشتون و باله شُدون مه خیر دَری،

و فِکرای مره از دُور میدنی.

۱۳۹

^a ۱۳۸:۸ یعنی "موره که خَلق کده، ایله نَکُو."

۳ تو راه-و-رفتار و استراحت کدون مره د دقت امتحان کدے
و از تمام راه های مه باخبر آستی.

۴ حتی پیش ازی که یگو توره د زبون مه بیبه،
آی خداوند، تو او ره کاملاً میدنی.

۵ تو از پیش روی و از پس پشت چاردور مره گرفتے
و دست خو ره د بله مه ایشتی.

۶ ای رقم شناس بلده مه کلو حیرت آور آسته،
و اموقس بلند که دزشی رسیده نمیتئم.

۷ از گیر روح تو د کجا بورم؟

و از حضور تو د کجا دوتا کنم؟

۸ اگه د آسمو بورم، تو د اونجی آستی؛

و اگه د عالم مرده ها جاگه اندزم، د اونجی ام تو آستی.

۹ اگه د سر بال های سحر سوار شده پرواز کنم

و د دورترین گوشه های دریا جای بگیرم،

۱۰ حتی د اونجی ام دست تو مره راهنمایی مونه

و دست راست تو مره محکم میگیره.

۱۱ اگه بگیم: ”یقیناً تریکی مره مپوشنه

و روشنی چارطرف مه د شاو تبدیل موشه،“

۱۲ حتی تریکی ام د پیش از تو تریک نیبه،

بلکه بلده تو شاو رقم روز، روشو یه،

چراکه تریکی و روشنی بلده تو یگ آسته.

۱۳ تُو اعضایِ داخِلِ جِسْمِ مَرِه بافتِ دَدی؛
 تُو مَرِه دَ رَحْمِ آیهِ مه شکلِ دَدی.
 ۱۴ ما تُو ره شکر-و-سپاس مَوگِیْم، چراکه ما باهَبِیْت و عَجِیْب جور شُدِیْم؛
 کارایِ تُو حَیْرَتِ اَوْر اَسْتِه،
 جانِ مه ای ره خُوب میَدَنه.
 ۱۵ اسْتَعُونایِ مه از تُو تاشه نَبُود
 وختیکه دَ جای تاشه جور مَوْشُدْم،
 دَ غَبِیْتیکه دَ عَوْجی زمی شکل میگِرِفْتْم.^a
 ۱۶ چیمایِ تُو جِسْمِ شکلِ ناگِرِفْتِه مَرِه دیدِه؛
 دَ کِتَابِ تُو تمامِ روزایِ نَوْشْتِه بُوْد که بَلَدِه مه مَّقَرَر شُدُد،
 وختیکه حتّیٰ یکی ازوا ام و جُود نَدَشْت.

۱۷ آی خُدا، فِکرایِ تُو بَلَدِه مه چِیْقَس با اَرزِشِ اَسْتِه!
 تَعْدادِ ازوا چِیْقَس کَلو اَسْتِه.

۱۸ اگه اونا ره حِسَابِ کُنْم، از رِبِگ کده کَلو تر اَسْتِه.
 وختیکه بیدار مَوْشْم، هِنوز دَ حُضُورِ از تُو حاضِر اَسْتْم.

۱۹ خُدایا، کَشْکِه تُو شَرِیْرُو ره بُکْشِی؛

آی آدمایِ خُونَرِیز، از مه دُور شَنِیدِ!

۲۰ کسایِ که دَ بارِه تُو تورایِ بَد مَوگِیِه،

اونا دُشْمَنایِ تُو اَسْتِه که نامِ تُو ره دَ مَقْصِدِ باطِلِ میگِیْرِه.

^a ۱۳۹:۱۵ امکانِ دَرِه که مَرْدُم دَ زَمَانِ قَدِیْمِ دَزی باوَر بُوْدِه بَشِه که نِلغِه اَوَّلِ دَ عَوْجی زمی جور مَوْشِه

و بعد ازُو دَ رَحْمِ آیهِ خُو شکل میگِیْرِه.

۲۱ آی خُداوند، آیا کسای که از تُو بد مُویره، ما ازوا بد نَمویرُم؟
 و کسای که دَ خِلاف تُو باله مُوشه، ازوا نَفرتِ نَموکُنُم؟
 ۲۲ ما قد نَفرتِ کَامِلِ ازوا بد مُویرُم
 و اونا ره دُشمون خُو حِسابِ مُوُنُم.

۲۳ آی خُدا، مَره آزمایش کُو و دِل مَره بِنَخش؛
 مَره اِمْتِحانِ کُو و فِکرای پَریشانِ مَره بَدَن.
 ۲۴ تُوخ کُو، که اگه دَزمه کُدم راهِ فِسادِ و جُودِ دَره،
 مَره دَ راهِ اَبَدی هِدایتِ کُو.

دُعا بِلدِه اِنصاف

بِلدِه سَر دِستِه خانِنده ها. زُبورِ داوود.

۱ آی خُداوند، مَره از دِستِ آدمای شَریرِ خلاصی بَدی
 و مَره از شَرِ مَرْدُمای ظالِمِ نگاه کُو؛
 ۲ از شَرِ کسای که دَ دِل های خُو دَ باره شَرارتِ فِکرِ مُونه
 و تمامِ روزِ مَرْدُم ره جنگِ مِیَندَزِه.
 ۳ اونا زِبونای خُو ره رِقْمِ مارِ اَلّی تِیزِ مُونه
 و دَ زِبِرِ لَبای ازوا زارِ کِبچه مارِ اَسْتِه. سِلاه.

۴ آی خُداوند، مَره از دِستِ آدمای بَدکارِ حِفظِ کُو،
 اَرِه، از شَرِ مَرْدُمای ظالِمِ
 که بِلدِه لَحْشَندونِ پایای مه نَقْشه کَشیده، مَره نِگاهِ کُو.
 ۵ آدمای کِیری-و-مغرورِ بِلدِه مه دامِ اِیشتِه؛

اونا ریسپونای جال خُو ره اوار کده
و دَ سرِ راهِ مه تَلک شَنده. سیلاه.

۶ ما دَ خُداوند مُوگِیْم: ”تُو خُدای مه استی.

ای خُداوند، آوازِ عُدْر-و-زاری مَره بِشَنو.

۷ ای خُداوند-خُدا، که قُوتِ نِجاتِ مه استی،

تُو سرِ مَره دَ روزِ جنگِ پوشندی.

۸ ای خُداوند، آرزوهای آدمای شَریرِ ره پُوره نَکو

و نَیلِ که اونا دَ نَقشه های شَریرانه خُو کامیاب شُنه؛

اگه نه، خودِ ره کُته کُته مونه.

۹ کسای که مَره محاصره کده،

بیلِ که سرهای ازوا قد شرارتِ لبای ازوا پوشنده شُنه.

۱۰ بیلِ که قوغ های آتیش دَ سرِ ازوا بوفته.

بیلِ که اونا دَ آتیشِ آندخته شُنه، دَ چُقوری ها،

و دیگه باله شُده نَتنه.

۱۱ نَیلِ که آدمِ بدگوی دَ رُوی زمی اُستوار شُنه؛

بیلِ که بلا-و-بدی، آدمِ ظالمِ ره شِکار کده نابود کُنه.

۱۲ ما میدنُم که خُداوند دَ دادِ مردُمای مُحتاجِ میرسه

و دَ حقِ آدمای غریبِ انصاف مونه.

۱۳ یَقیناً، آدمای عادلِ نامِ تُو ره سِتایش مونه

و دُرستکارا دَ حُضُورِ تُو جای میگیره.

دُعا بِلده کومک

زبُورِ داوود.

۱۴۱
۱ آی خُداوند، تُو ره کوی مُونم؛ دَ عَجَلَه دَ پِیش مه بیه!
وختیکه تُو ره کوی مُونم، د ناله-و-فریاد مه گوش بیدی.
۲ بیل که دُعا مه دَ حُضُور تُو رِقْمِ بُوخُورِ خوشبُوی قرار بگیری
و دِستای-باله-شُدِه مه رِقْمِ قُربانی شام.

۳ آی خُداوند، دَ بِلَه دان مه یگ نِگاهوان مُقَرَر کُو
و از درگِه لَبای مه نِگاهوانی کُو.
۴ دِل مَرَه دَ عَمَلِ بَد مایل نَکُو،
تا قد آدمای شَریر، کار زِشت انجام نَدیم
و از چیزای خوش مَرَه ازوا نَخورُم.

۵ بیل که آدم نیک مَرَه بَزَنه، ای دَ حَق مه مِهرانی آسته،
بیل که مَرَه سرزَنش کنه، ای بِلده سر مه روغو آسته؛
سر مه او ره رَد نَمونه.

لیکن ما همیشه دَ ضِدِ اَعْمَالِ بَدکارا دُعا مُونم.
۶ وختیکه حُکمرانای ازوا از سر قاده ها تاه پورته شنه،
اوخته بَدکارا تورای مَرَه مِیشَنوه، چراکه قابِلِ پَسند آسته.
۷ دَمَرُو غَیْبِ اُونَا مُوگیه: ”رَقْمی که یگو کس زمی ره قُلبه-و-کَندِه کنه،
استغونای ازمو ام امو رِقْمِ دَ سِرِ قَبْرِ تِیت پَرَک شُدِه.“^a

^a ۷:۱۴۱ امی آیه دَ زبونِ عبرانی واضح نییه.

۸ لیکن آی خُداوند-خُدا، چیمای مه سُون از تُو یه؛
 ما دز تُو پناه میگیرم، جان مره بے دفاع نیل.
 ۹ مره از دامی که اونا بلده مه ایشته
 و از تَلکِ بدکارا نگاه کُو.
 ۱۰ بیل که آدمای شریر قتی دَ دام های خودون خُو گرفتار شنه،
 حین که ما خلاصی پیدا مُونم.

دُعا دَ وختِ مُشکِلات

قَصِیده داوود دَ عَیتِ که دَ غار بُوَد. یِگ دُعا.

۱ قد آوازِ بلند خُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد مُونم؛
 قد صدای خُو دَ پیشِ خُداوند عذر-و-زاری مَوکُنم.
 ۲ گِله-و-شِکوه خُو ره دَ خُصُورِ اَرُو عرض مُونم،
 و مُشکِلات-و-سختی خُو ره دَ پیشِ شی بیان مَوکُنم.

۳ وختیکه روح مه دَ وُجود مه از حال موفته،
 تُو راهِ مره میدنی.

دَ راهی که ما قَدَم میزنم،
 اونا بلده مه دام ایشته.

۴ طرفِ راست مه توخ کُو و بِنگر
 که هیچ کس مره دَ نظر خُو نَمیره؛
 هیچ پناهگاه بلده مه نَمنده
 و هیچ کس دَ فکرِ جان مه نیسته.

۵ آی خُداوند، ما دَ پیشِ ازتو ناله-و-فریاد مُونم
و مُوگیم، ”تو پناهگاهِ مه استی
و اینتخاب مه دَ زمینِ زنده ها.“
۶ دَ ناله-و-فریاد مه تَوَجُّه کُو،
چراکه غدرِ درمنده اَسْتُم.

مَره از چنگِ آزارِ دِهِنده های مه خلاص کُو،
چراکه اونا از مه کده زورتو یه.
۷ جان مَره ازی حالتِ ضیق^a بَرُو بیرو
تا نام تُو ره ستایش کنم.

اوخته آدمای عادلِ دَ گرد مه جم موشه،
چراکه تُو چیزی ره که حقدار شی اَسْتُم دز مه میدی.

فریادِ بَلَدِه کومکِ دَ حُضُورِ خُداوند

زبُورِ داوود.

۱ آی خُداوند، دُعای مَره بَشَنو؛
بِخاطرِ وفاداری خُو دَ ناله-و-زاری مه گوشِ بدی
و بخاطرِ عدالت خُو دُعای مَره قَبُول کُو.
۲ قد خِدْمَتگار خُو از راهِ قضاوتِ پیش نیا،
چراکه هیچ انسانِ دَ حُضُورِ تُو عادلِ نیبیه.

۳ دُشمو بِلایِ جان مه شُده،

زندگی مَره دَ خاکِ برابر کده

^a ۱۴۲:۷ دَ جای «حالتِ ضیق» دَ زبونِ عبرانی «بندی‌خانه» نوشته یه.

و مَرِهَ مَجْبُورٍ كَدِهَ كَهَ دَ جَايَايَ تَرِيكَ بُود-و-بَاشِ كُنْمَ،
مِثْلِ كَسَايِ كَهَ عَدْرِ وَخْتِ پِيشِ مُرْدِه.
۴ پَسِ رُوحِ مِهَ دَ وَجُودِ مِهَ ضَعْفِ كَدِه
و دِلِ مِهَ دَ سَبِيْنِهَ مِهَ وَحَشْتِ زَدِه شُدِه.

۵ مَا رُوَزَايِ سَابِقِ رِهَ دَ يَادِ خُو مِيْرَمَ؛
دَ بَارِهَ تَمَامِ اَعْمَالِ تُو فِكْرِ مُوْنَمَ
و دَ بَارِهَ كَارَايِ دِسْتِ تُو چَوْرْتِ مِيْرَنَمَ.
۶ مَا دِسْتَايِ خُو رِهَ سُونِ اَزْتُو دِرَازِ مُوْنَمَ،
جَانِ مِهَ رَقْمِ زَمِيْنِ خُشْكِ اَلِّي تَشْنِهَ اَزْتُو يِهَ. سِلَاَه.

۷ آيِ خُدَاوَنْدِ، دُعَايِ مَرِهَ دَ زُوْدِي قَبُوْلِ كُو،
چِرَاكِه رُوحِ مِهَ اَز حَالِ رَفْتِه.
رُوِي خُو رِهَ اَز مِهَ تَاشِه نَكُو،
اَكِه نَهَ، مَا رَقْمِ كَسَايِ مُوْشَمِ كَهَ دَ گُورِ مَوْرِه.
۸ بِيْلِ كَهَ دَ غَيْتِ صُبْحِ اَز رَحْمْتِ تُو بِشَنُوْمَ،
چِرَاكِه مَا دَزْتُو تَوَكُّلِ مُوْنَمَ.
دَ رَاهِي كَهَ مَا بَايْدِ بُوْرَمَ، اُو رِهَ دَزْمِه نِشُو بِيْدِي،
چِرَاكِه جَانِ خُو رِهَ دَ حُضُوْرِ اَزْتُو مِيْرَمَ.

۹ آيِ خُدَاوَنْدِ، مَرِهَ اَز چَنَگِ دُشْمَنَايِ مِهَ خِلَاصِ كُو،
چِرَاكِه دَزْتُو پَنَاهِ اُوْرْدِيْمَ.
۱۰ مَرِهَ تَعْلِيْمِ بِيْدِي تَا خَاسْتِ-و-اِرَادِهَ اَزْتُو رِهَ دَ جَايِ بِيْرَمَ،

چراکه تُو خُدای مه آستی.

بیل که روحِ مهربان تُو مره دَ زمینِ آوارِ هدایتِ کُنه.

۱۱ آی خُداوند، بخاطرِ نامِ خُو مره زنده نِگاهِ کُو
و مُطابقِ عدالتِ خُو جانِ مره از سختی-و-مُشکلاتِ بُرِ کُو.
۱۲ بخاطرِ رَحمتِ خُو مُخالِفایِ مره نابُودِ کُو
و پِگِ دُشمنایِ جانِ مره از بَینِ بُرِ،
چراکه ما خِدمتگارِ تُو آسْتُم.

شُکرگزاریِ پادشاهِ بلدهِ پیروزی

زبُورِ داوُود.

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، قاده-و-پناهگاهِ مه
که دِستایِ مره بلدهِ جنگِ تعلیمِ میدیه
و کِلکایِ مره بلدهِ مُبارزه.
۲ اُو دَ حقِ مه رَجیمِ آسته و قلعهِ پلندِ مه،
قلعهِ مُستَحکمِ و نِجاتِ دِهندهِ مه،
سِپَرِ مه که دَزُو پِناهِ مُوَبْرُم؛
اُو قَوْمِ ها^۳ ره تابعِ مه مونه.

۳ آی خُداوند، انسانِ چی آسته که اُو ره دَ نظرِ خُو بیری،
و بنیِ آدمِ که دَ بارهِ اَزُو فِکِرِ کنی؟
۴ آدمیِ رِقْمِ یِگِ نَفْسِ کَشیدو آسته

^a ۱۴۴:۲ دَ جایِ «قومِ ها» دَ بعضیِ نُسخه ها «قومِ مه» نوشته یه.

و روزای عُمَر شی رِقَم سایِه که تیر مُوشه.

۵ آی خُداوند، آسمونای خُو ره خَم کُو و تاه بیه،

د کوه ها دِست بَرَن تا ازوا دُود باله شُنه.

۶ آتَشک ره رَبی کُو و دُشمنای ره تیت پَرک کُو،

تیر های خُو ره پورته کُو و اونا ره تار-و-مار کُو.

۷ دِست خُو ره از عالمِ باله دِراز کُو،

مَره خلاصی دَده از آوهای کَلو نِجات بَدی،

از دِستِ آدمای بیگنه،

۸ از دِستِ کسای که دان های ازوا دروغ مُوگیه

و دِستِ راستِ ازوا قَوْلِ دروغ میدیه.

۹ آی خُدا، ما بلده تُو سَرُودِ نُو میخانم،

قد چنگِ دِه تار بلده تُو ساز میزَنم،

۱۰ بلده از تُو که دِ پادشایو پیروزی نصیب مونی

و خدمتگار خُو داوود ره از دَم شمشیرِ کُشنده خلاص مونی.

۱۱ مَره از دِستِ آدمای بیگنه خلاصی دَده نِجات بَدی،

از دِستِ کسای که دان های ازوا دروغ مُوگیه

و دِستِ راستِ ازوا قَوْلِ دروغ میدیه.

۱۲ اوخته باچه های مو دِ جوانی رِقَم نیال های مُوشه که خُوب رُشد کده

و دُخترن مو رِقَم سَتُون های که بلده آباد کدونِ قصر ها تراش شُده.

۱۳ دِی خانه های مو پُر از حاصِلاتِ رِقَم رِقَم مُوشه

و رمه های مو دَ دشت های مو هزاران-هزار میزیه
 ۱۴ و گله های مو چاق شده وزنی موشه.
 دَ دیوال های مو هیچ رخنه دَ وجود نمییه
 و هیچ کس دَ اسپری برده نموشه
 و دَ کوچه های مو هیچ ناله-و-فریاد شنیده نموشه.
 ۱۵ نیک دَ بختِ قومی که امی برکت ها نصیب شی موشه
 و نیک دَ بختِ قومی که خداوند، خدای شی آسته.

دَ ستایشِ خوبیِ خداوند

سرودِ ستایش؛ زبور داوود.

۱ آی خدای مه، آی پادشاه، تُو ره ستایش مونم
 و تا ابدالابد نام تُو ره حمد-و-ثنا موگیم.

۱۴۵

۲ هر روز تُو ره حمد-و-ثنا موگیم

و تا ابدالابد نام تُو ره ستایش مونم.

۳ خداوند بزرگ آسته و بے اندازه لایقِ ستایش؛
 بزرگی ازو دَ فهم-و-عقل سم نمییه.

۴ یگ نسل دَ نسلِ دیگه تعریف-و-توصیفِ کارای تُو ره مونه

و اعمالِ پُر قدرت تُو ره نقل موکنه.

۵ ما دَ باره شکوهِ پُر جلال و باعظمت تُو

و دَ باره کارای عجیب تُو فکر مونم.

۶ اونا از قدرتِ کارای هیبت ناک تُو توره موگیه

و ما بزرگی تُو ره اعلان مونم.

۷ اُونَا نِیْکِی هَایِ بَیْ اِنْدَازَه تُو رَه یَاَد کَدَه دَ هَر جَای نَقْل مُوْنَه
و دَ وَصَفِ عَدَالْتِ تُو دَ آوَازِ بِلَنْدِ سُرُودِ مِیْخَانَه.

۸ خُداوندِ پُرْفَیْضِ و رَجِیْمِ اَسْتَه،

دِیْرِ خَشْمِ-و-قَارِ و پُرِ ازِ مُحَبَّتِ.

۹ خُداوندِ دَ حَقِ پَگِ کَسَا خُوبِ اَسْتَه

و رَحْمَتِ اَزُو دَ بِلَهِ تَمَامِ کَارَایِ دِسْتِ شِیِ اَسْتَه.

۱۰ اَیِ خُداوندِ، پَگِ کَارَایِ دِسْتِ تُو، تُو رَه شُکْرِ-و-سِیْپَاسِ مُوْگِیَه،

و مومنینِ تُو، تُو رَه حَمْدِ-و-ثَنَا مُوْگِیَه.

۱۱ اُونَا ازِ شِکْوَه-و-جَلَالِ پَادِشَاهِیِ تُو توره مُوْگِیَه

و قُدْرَتِ تُو رَه بَیْانِ مُوْنَه،

۱۲ تا بَنیِ آدَمِ رَه ازِ کَارَایِ پُرْقُدْرَتِ تُو

و ازِ شِکْوَه پُرْجَلَالِ پَادِشَاهِیِ تُو باخبرِ کَنه.

۱۳ پَادِشَاهِیِ تُو پَادِشَاهِیِ اَبَدِیِ اَسْتَه،

و حُکْمَرَانِیِ تُو نَسْلِ اَنْدَرِ نَسْلِ باقِیِ مُومَنَه.

۱۴ خُداوندِ پَگِ کَسَایِ رَه کَه دَ حَالِ اُفْتَدُو یَه، دِسْتِ شِیِ رَه مِیْگِیْرَه

و تَمَامِ کَسَایِ رَه کَه حَمِ شُدَه، بَالَهِ مُوْنَه.

۱۵ چِیْمَایِ پَگِ دَ اُمِیْدِ اَز تُو یَه

و تُو رُوْزِیِ اَز وَا رَه سِرِ و خْتِ شِیِ مِیْرَسَنِیِ.

۱۶ تُو دِسْتِ خُو رَه وَازِ مُوْنِیِ

و اَرزُوْیِ تَمَامِ زَنْدَه جَا نَا رَه پُورَه مُوْکُنِیِ.

۱۷ خُداوند دَ تمامِ راهِ های خُو عادِلِ آسته

و دَ پگِ کارای خُو مِه‌ربو.

۱۸ خُداوند دَ تمامِ کسایِ نزدیکِ آسته که اُو ره کُویِ مونه،

دَ پگِ کسایِ که اُو ره از راستیِ کُویِ مَوکنه.

۱۹ اُو آرزویِ کسایِ ره که ازو ترسِ دَره، پوره مونه،

و ناله-و-فربادِ ازوا ره شَنِیده اونا ره نِجاتِ میدیه.

۲۰ خُداوند تمامِ دوستدارایِ خُو ره نگاهِ مونه،

لیکنِ پگِ آدمایِ شَریرِ ره نابودِ مَوکنه.

۲۱ دانِ مه دَ سِتایشِ خُداوندِ توره مَوگِبه؛

بیلِ که تمامِ بَشَرِ تا اَبَدِ اَلابادِ نامِ مُقَدَّسِ اَزو ره حمد-و-ثنا بُوگِیه.

دَ سِتایشِ خُدایِ دادرَس

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

اَی جانِ مه، خُداوندِ ره حمد-و-ثنا بُوگی.

۲ تا زندهِ اَسْتُمِ خُداوندِ ره حمد-و-ثنا مَوگِیم؛

تا وِجودِ مه آسته، ما بَلَدِه خُدایِ خُو سَرودِ میخانم.

۳ تَوَكَّلِ خُو ره دَ حُکمرانا نَکُنید،

دَ بَنیِ آدم، که دَ وِسیلهِ اَزو نِجاتِ نَمییه.

۴ وختیکه روحِ اَزو بُرِ موشه، اُو پسِ دَ خاکِ موره

و دَ امزُو روزِ نَقشه‌هایِ شیِ نابودِ موشه.

۱۲۶

۵ نیک دَ بختِ کسی که خُدایِ یعقوبِ مددگار شی آسته
 و اُمید اَزُو دَ خُداوند، خُدایِ شی آسته،
 ۶ دَ خُدایِ که آسمو و زمی ره خَلقِ کد
 و دریا و هر چیزی ره که دَ مَنه شی آسته؛
 دَ امزُو که وفاداری خُو ره تا اَبَد نِگاه مونه،
 ۷ دَ دادِ مظلُوما مِیرسه
 و دَ گُشنه ها خوراک مِیدیه.

خُداوند بَندی ها ره آزاد مونه.

۸ خُداوند چیمای کورا ره واز مونه؛
 خُداوند کسای ره که خَم شُدِه، باله مونه؛
 خُداوند آدمایِ عادِل ره دوست مِیدنه.
 ۹ خُداوند از آدمایِ بیگنه مُحافِظَت مونه
 و پُشتیوانِ یَتیما و خائُونوی بیوه آسته،
 لیکن راه-و-رفتارِ آدمایِ شریر ره سرنگون مونه.

۱۰ خُداوند تا اَبَد پادشاهی مونه،

خُدایِ تُو، آی صَهیون، نسل اَندر نسل.
 حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند خوشبختی اورشَلیم ره دُوباره مِیره

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

چِیقَس خُوب آسته که بلده خُدایِ خُو سُرودِ یخانی،

۱۴۷

- سِتایشِ اِزُو دِلِپَسند و خوشایند آسته .
- ۲ خُداوند اورشَلیم ره دُوباره آباد مونه
- و کسای ره که از اسرائیل تیت پَرَک شُده، جَم مونه .
- ۳ اُو آدمای دِل مَیدِه ره شفا میدیه
- و زخمای ازوا ره بسته مونه .
- ۴ اُو تعدادِ سِتاره‌ها ره حساب مونه
- و هر کُدم ازوا ره دَ نام کُوی مَوکنه .
- ۵ خُداوند مو بُزرگ آسته و کَلو قُدرتمند،
- و فامیدگی شی بے حد-و-اندازه .
- ۶ خُداوند آدمای بیچاره ره سریلند مونه،
- لیکن مردُمای شریر ره دَ زمی میزنه .
- ۷ قد شُکرگزاری دَ خُداوند سرُود بِخانیید،
- دَ خُدای مو قد بربط ساز بزنیید .
- ۸ اُو آسمونا ره قد اُور ها مَپوشنه
- و بارش ره بلده زمی مَهیا مونه
- و علف ره دَ کوه ها سُوزدلجی مونه .
- ۹ اُو دَ حیوانا خوراک میدیه
- و دَ چُوچه های زاغ که فریاد مونه .
- ۱۰ اُو دَ قُوتِ اَسپ شُوق ندره
- و قُدرتِ اِنسان^a باعثِ خوشی اِزُو نَمُوشه،
- ۱۱ بلکه کسای باعثِ خوشی خُداوند مَوشه که از شی ترس دره،

۱۰: ۱۴۷ دَ جای «قُدرتِ اِنسان» دَ زبونِ عبرانی «پایای اِنسان» نوشته یه .^a

کسای که دَ رَحْمَتِ اَزُو اُمید دَره.

۱۲ آی اورشَلیم، خُداوند ره سِتایش کُو!

آی صَهیون، خُدای خُو ره حمد-و-ثنا بَگی،

۱۳ چراکه اُو پُشتبند های درگه های تُو ره مُستَحکم مونه
و بچکِیچای تُو ره دَ مَنه تُو بَرکت میدیه.

۱۴ اُو دَ مَرز های تُو صُلح-و-آرامش میره

و تُو ره قد مَغزِ گندُم سیر مونه.

۱۵ اُو حُکم خُو ره دَ زمی رَیی مونه

و کلام شی دَ تیزی دَ مقصد خُو میرسه.

۱۶ اُو بَرَف ره رقمِ پاشُم موبارنه،

و سُدری ره رقمِ خَگِشتر پاش میدیه.

۱۷ اُو زالِه ره رقمِ میدگی نان اَلّی تاه پورته مونه،

کی میتنه که دَ برابرِ یخی اَزُو تاب بیره؟

۱۸ اُو کلام خُو ره رَیی مونه و اونا ره آو مونه،

اُو باد خُو ره دَ شور میره و آو ها رَیی موشه.

۱۹ اُو کلام خُو ره دَ یَعقُوب بیان کده

و قانُونا و دَسْتورای خُو ره دَ اِسْرائیل.

۲۰ اُو قد هیچ مِلّت امی رقم نَکده،

اونا دَسْتورای اَزُو ره نَمیدنه.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

تشویقِ خَلَقَتِ بَلَدِه سِتایشِ خُداوند

۱۲۸

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند ره از آسمو حمد-و-ثنا بُگید،

أو ره دَ عالمِ باله حمد-و-ثنا بُگید.

۲ آی پگِ ملایکه های شی، أُو ره حمد-و-ثنا بُگید،

آی تمامِ لشکرای شی، أُو ره حمد-و-ثنا بُگید.

۳ آی آفتو و ماهتو، أُو ره حمد-و-ثنا بُگید،

آی پگِ ستاره های جلو، أُو ره حمد-و-ثنا بُگید.

۴ آی آسمونای بلند و آی آو های بِلِه آسمونا،

أُو ره حمد-و-ثنا بُگید.

۵ ببیلید که امیا نامِ خُداوند ره حمد-و-ثنا بُگیه،

چراکه أُو امر کد و امیا خَلق شُد.

۶ أُو اونا ره برقرار کد، تا اَبَدُالآباد؛

و یگ حد بَلَدِه ازوا قرار دَد که ازو تیر نَشْنه.

۷ خُداوند ره از زمی حمد-و-ثنا بُگید،

آی جاندارِ کِئِه دربابی و پگِ غَوُجی ها؛

۸ آی آتَشک و زاله و بَرَف و آور،

و بادِ توفانی که امرِ ازو ره دَ جای میرید؛

۹ آی کوه ها و پگِ تِپه ها،

آی دِرختونِ میوه و تمامِ دِرختونِ سَرُو؛

۱۰ آی تمام جانورای وحشی و چارپایا،
 آی خزنده‌گو و مُرغ‌کوی بالدار؛
 ۱۱ آی پادشایونِ زمی و پگِ قومِ ها،
 آی کئه-کلونا و تمامِ حکمرانای دُنیا؛
 ۱۲ آی مردای جوان و دخترانِ جوان،
 آی آدمای پیر و بچکیچا.

۱۳ بیلید که پگ امزیا نامِ خداوند ره حمد-و-ثنا بُگیه،
 چراکه تنها نامِ اَزو مُتعالِ آسته؛
 بُرُگی-و-جلالِ اَزو باله‌تر از زمی و آسمو یه.
 ۱۴ اُو یگِ قُدرت^a بلده قومِ خُو باله کده،
 تا افتخارِ پگِ مومنین شی بَشه،
 یعنی بلده بنی اسرائیل که دَزو نزدیکِ آسته.
 حمد-و-ثنا دَ خداوند!

ستایشِ خداوند دَ مینکلِ مومنین

۱ حمد-و-ثنا دَ خداوند!
 بلده خداوند سرودِ نوِ بخانید،
 حمد-و-ثنا اَزو ره دَ مینکلِ جماعتِ مومنین شی بُگید.
 ۲ بیلید که اسرائیل دَ حُصُورِ خالِقِ خُو خوشی کنه،
 و باشنده های صَهیون دَ حُصُورِ پادشاهِ خُو خوشحال بَشه.
 ۳ بیلید که رَقص و بازی کده نامِ اَزو ره ستایش کنه

^a ۱۴:۱۴۸ دَ جای «قُدرت» دَ زبونِ عبرانی «شاخ» نوشته یه که یگ تشبیه بلده قُدرت آسته.

و قد دَبْرَه و بَرِیْط بَلْدَه اَزُو سَرُوْد بِخَانَه،
 ۴ چراکه خُداوند از قَوْمِ حُو راضی آسْتَه؛
 اُو آدمای سِتْمَدِیْدَه رَه قَدْ تَاجِ نِجَاتِ آرَیْشِ مُوْنَه.
 ۵ بیلید که مومنین دَ امزی اِفْتِخَارِ خُوشی کَنه
 و دَ بِلَه جاگه های حُو قَدْ خُوشی سَرُوْدِ بِخَانَه.
 ۶ بیلید که سِتائیشِ خُدا دَ دَانِ اَزُوا
 و شَمَشِیْرِ دُوْدَمِ دَ دِستایِ اَزُوا بَشَه
 ۷ تا از مِلَّتِ هَا اِنْتِقامِ بَگِیْرَه،
 و قَوْمِ هَا رَه دَ جَزایِ شِیِ بَرَسَنَه،
 ۸ تا پادشایونِ اَزُوا رَه دَ زَنْجِیْرِ بَسْتَه کَنه
 و کَنه کَلُونایِ اَزُوا رَه قَدْ زَوْلانَه هایِ آینی،
 ۹ تا حُکْمِ نُوْشْتَه شُدَه رَه دَ بِلَه اَزُوا اِجْرَا کَنه.
 ای بَلْدَه پَگِ مومنینِ اَزُو یَگِ اِفْتِخَارِ آسْتَه.
 حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

هر جاندار خُداوند رَه سِتائیشِ کُنَه

۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!
 ۱۵۰
 خُدا رَه دَ جَایگاهِ مُقَدَّسِ شِیِ سِتائیشِ کُنید.
 اُو رَه دَ آسْمونِ پُرْقُدْرَتِ شِیِ سِتائیشِ کُنید.
 ۲ اُو رَه بَخاطِرِ کارایِ پُرْقُدْرَتِ شِیِ سِتائیشِ کُنید.
 اُو رَه دَ مُطابِقِ بَزُرگیِ بَے اِنْدازَه شِیِ سِتائیشِ کُنید.

- ۳ اُو ره قد آوازِ شیپُور^a ستایش کُنید.
- اُو ره قد چنگ و بربط ستایش کُنید.
- ۴ اُو ره قد دیره و رقص ستایش کُنید.
- اُو ره قد سازهای تاردار و توله ستایش کُنید.
- ۵ اُو ره قد صدای سنج ها ستایش کُنید.
- اُو ره قد سنج های پُرصدا ستایش کُنید. ^b
- ۶ بیلید هرچیزی که نَفَس میکشه
خداوند ره ستایش کُنه.
حمد-و-ثنا دَ خداوند!

^a ۱۵۰:۳ دَ جای «شیپُور» دَ زبونِ عبرانی «شاخ قُوج» نوشته یه که دَ اُو زمانِ میثِلِ یگِ آلِه موسیقی استفاده موشُد. ^b ۱۵۰:۵ «سنج» یگِ آلِه موسیقی اُسته که رقمِ دُو قابِ برنجی یه.